

கலை
இலக்கிய
மாது
சஞ்சிகை

201

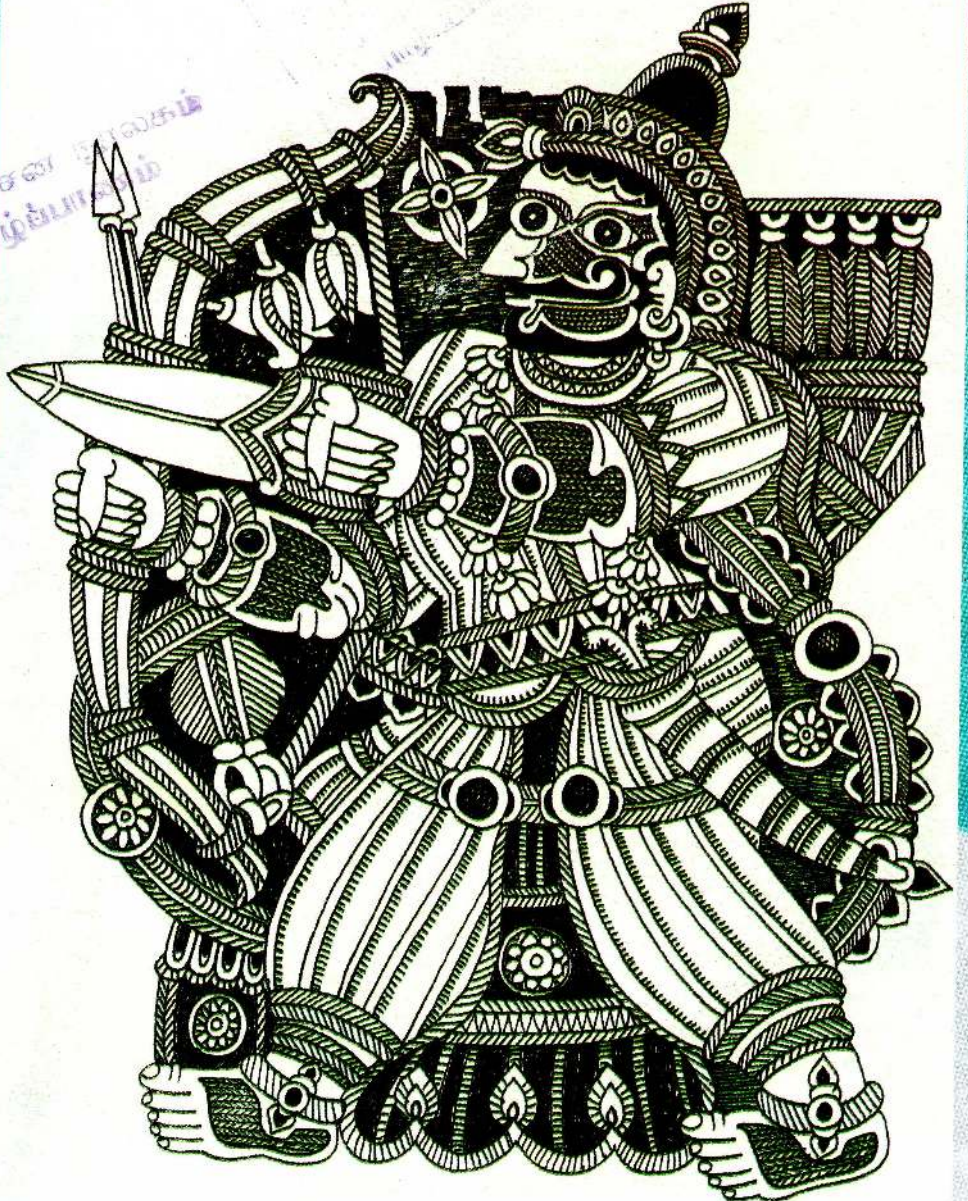
வைகாசி 2023

10.05.2023

100/-

ஜீபுகி

புரதம ஓசர்யர் : க.புரணீதரன்

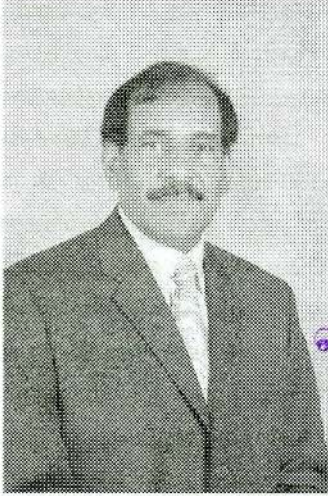
பாஸ்கரன் சுமன்
மண்டைதீவு கலைச்செல்வி
சாரங்கா
தேஜ வரதராஜன்
ரஜிதா இராசரத்தினம்
வடகோவை வரதராஜன்
கி.நடராசா
மலரன்னை
த.ஜெயசீலன்
மாவனல்லை எம்.எம்.மன்ஸூர்
நீ.பி.அருளானந்தம்
இ.ச.முரளிதரன்
ஜங்கரன் விக்னேஸ்வரா
கனிவுமதி

சிறுகதைகள்

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி - 06
வடகோவை வரதராஜன் - 16
மலரன்னை - 24
நீ.பி.அருளானந்தம் - 30

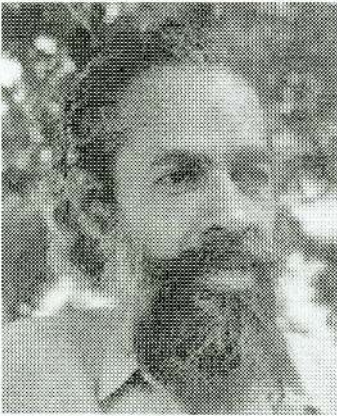
கவிதைகள்

சாரங்கா - 10
ரஜிதா இராசரத்தினம் - 15
த.ஜெயசீலன் - 27

நாவல(தொடர்)

இ.சு.முரளிதரன் - 36

உள் ஓவியங்கள்

கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

கனிவுமதி

கட்டுரைகள்

பாரதி உள்ளம்

பாரதிதாசன் கவிதைகளை அழிப்பதையாகக் கொண்ட புரிதல்
பாஸ்கரன் சுமன் - 03

குரு அரவிந்தன் சிறுகதைகளில்
உளவியல் கோட்பாடுகள்
தேஜ்.வரதராஜன் - 11

சிலம்பின் வினைப்பயன் சிலம்பின்தோற்றம்
கி.நடராசா - 20

நீலபத்மநாதன்

மாவனல்லை எம்.எம்.மன்ஸூர் - 28

காலத்தை வென்று இசைக் குரலோன்பொப் மார்லி!
நிறுவெறியை எதிர்த்து போராடிய கரீமிய கலைஞன்!
மனித நேயத்திற்காக குரல் கொடுத்த ஜமேக்கா பாடகன்!
ஜங்கரன் விக்னேஸ்வரா - 39

ஜீவநதி

2023 வைகாசி இதழ் - 201

விரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிலேவல் துவையந்தன்
ப.விஷ்ணுவாரீதிரினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகாடமி
சாமணந்தறை ஆலயிளையாள் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

ஒளிபதி 100/= அண்டுச்சந்தா - 3000/-
கொள்முதல் - \$ 100 U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K. Bharaneetharan,
Kalaiahram ,
Alvai North west, Alvai.**

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்பினால்
K. Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- மாரதிதாசன் -

ஏன் இந்த மந்த நிலை...!

ஈழத்து இலக்கியம் செழித்து வளருகின்ற ஒரு காலகட்டத்தில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். பல இளம் தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் உருவாகி ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உரமூட்டி வருகின்றார்கள். பல மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளிகளை நாம் இயற்கையின் மரணத்தால் இழந்து கொண்டிருக்கின்ற வேளையிலும் புதிய தலைமுறைப்படைப்பாளிகள் உருவாகிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள் என ஆறுதலடைந்து கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் கடந்த 6 மாத காலமாக தீயர் என ஏதோவொரு மந்த நிலை எமது இலக்கிய செயற்பாடுகளில் இருப்பதாக உணருகின்றோம். பல படைப்பாளிகள் இலக்கியப் படைப்பாக்கத்தில் ஈடுபடுவது குறைவடைந்து செல்வது போலத் தோன்றுகின்றது. நூல் வெளியீடுகள் வாரா வாரம் நடைபெறுகின்றதுதான். ஆனால் அங்கும் மந்த நிலையிலேலே 30 - 40 பேர் வரையிலே கலந்த கொண்டு வருகிறார்கள். சஞ்சிகைகளின் வரவு தீயர் என ஈழத்தில் குறைந்து செல்கின்றது. வெவ்வேறு துறை சார்ந்த பல இதழ்கள் வெளியாகி வந்த இடத்தில் ஜீவநதி, ஞானம் மாதாந்தமும், கலைமுகம் இடையிடையேயும், தாயகம் காலாண்டுக்கு ஒருமுறையும் வெளியாகி வருகின்றது. ஏனைய இதழ்களின் நிலை பற்றி அறிய முடியாதுள்ளது. இலங்கையின் பொருளாதார வீழ்ச்சி இலக்கியத்தையும் பாதித்துள்ளதை உணர் முடிகின்றது. அதற்காக எமது படைப்பாளர்கள் சோர்ந்து விட வேண்டாம். தொடர்ச்சியாக தமது மனதில் உருப்பெரும் படைப்பாக்க சிந்தனைகளை எழுத்து வடிவில் கொண்டு வருதல் அவசியமானது. வெளி வருகின்ற இதழ்கள் பத்திரிகைகளுக்காவது தமது படைப்புகளை அனுப்பி இலக்கியத்தை சோர விடாது காப்பாற்ற முடியும். ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்பு உந்தலை பொருளாதாரம் பாதித்தாலும் அதில் இருந்து மீண்டு எழுந்து படைப்புகளை படைக்க வேண்டும். நூலகங்கள், பாடசாலைகள் சரியான விதத்தில் செயற்பட வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளோம். நூலகர்கள், ஆசிரியர்கள் இவற்றை கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும். எமது இலக்கிய உலகம் என்றும் செழித்து வளர்ந்து கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விநியோகிகள் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. யூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம். கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை. 68, நீதிமன்ற வீதி. மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ. யேசுராசா
5. பரணீ புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு. யாழ்வன் - திருகோணமலை.
7. கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்
8. சி. ரமேஷ்
9. நா. நவராஜ்

தமிழின் தனிப்பெருங் கவிஞனாம் பாரதியிடத்தும் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்த கவிஞர் பட்டியலில் முதலிலையில் நிற்பவர் பாரதிதாசன். பாரதியைச் சந்திப்பதற்கு முன்னமே பாரதியின் கவிதைகளால் - குறிப்பாக பாரதியின் தேசியக் கவிதைகளால் ஆக்சிக்கப்பட்டவர். பாரதிமீது கொண்டிருந்த பெருமதிப்பின் காரணமாக கனக சுப்புரத்தினம் - பாரதிதாசனாகிய கதை யாவரும் அறிந்ததே. பாரதிக்கும் பாரதி தாசனுக்கும் இடையேயான முதற் சந்திப்பு 1909 ஆம் ஆண்டில் புதுச்சேரியில் நடைபெற்ற திருமண நிகழ்வொன்றில் இடம்பெற்றது. அன்று தொட்டு பன்னிரு ஆண்டுகள் பாரதியோடு நெருங்கிப் பழகியவர். பாரதியின் எண்ணம், சிந்தனை, செயல் என்பன பற்றி நேரில் அறியும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தவர். பாரதியின் மீதும் பாரதியின் இலக்கிய நோக்கின்மீதும் பாரதிதாசன் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டிற்கு பாரதி பற்றி அவர் எழுதிய கவிதைகளே சாட்சிகள். பாரதிதாசன் வெளியிட்ட "ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம்" என்ற இதழும் சாட்சி. அவ்விதழில் "எளிய நடைமில் புதிய வகையில் சுவை ஓங்கும்படி கவிதை தந்து உதவிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியாரைப் போல் நூற்றுக்கணக்கான பிரதிகள் நமது கவிதா மண்டலத்தில் தோன்றி மிளிர் வேண்டும்" என வேண்டுகோள் விடுத்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

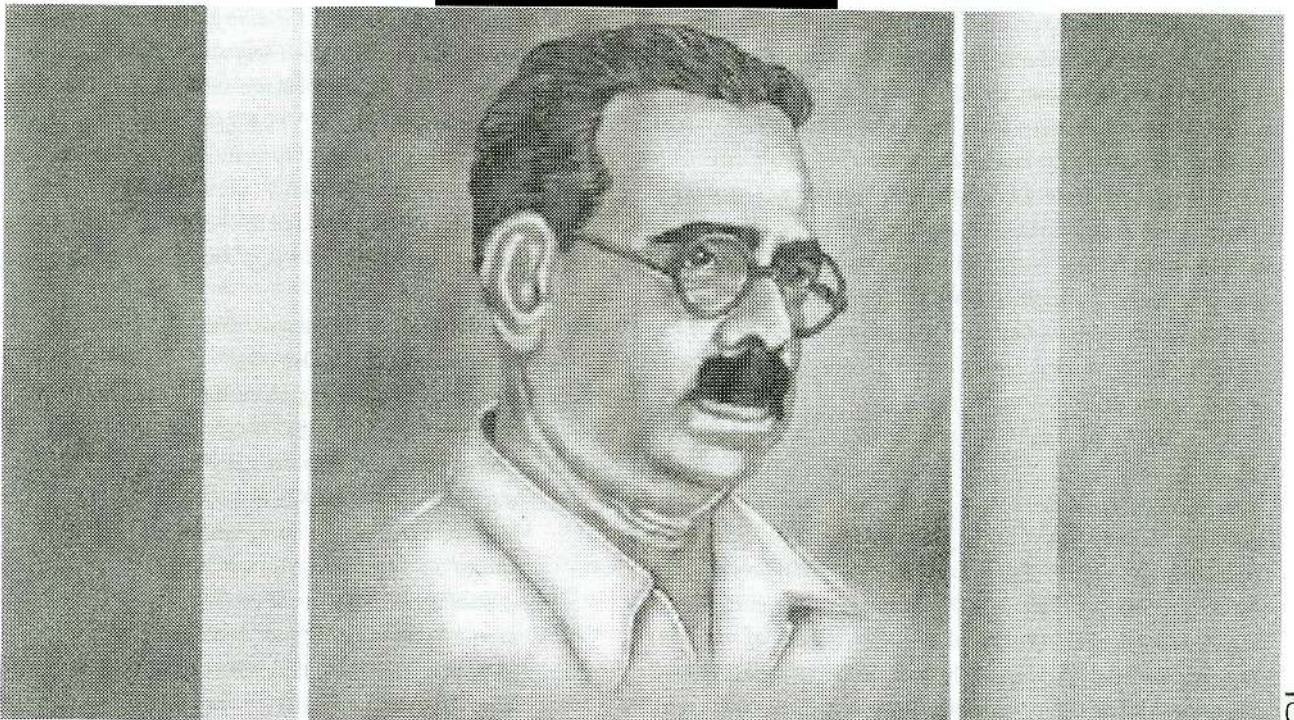
மேற்படி வேண்டுகோளில் பாரதியின் கவிதைகள்மீது கொண்டிருந்த ஈடுபாடு புலப்படும் அதேவேளை, பாரதியின் கவிதா நோக்குநிலை நின்ற கவிஞர்கள் பலர் தோன்ற வேண்டும் எனக் கூறுவதன் மூலம் பாரதியின் கவிதா உள்ளத்தை தமிழ்நாடெங்கும் பரப்பும் நோக்கும் பாரதிதாசனிடம் குடிக்கொண்டிருந்தமை புலனாகும். பாரதிதாசனிடம் பாரதியின் கவிதைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் போல், பாரதியையும் பாரதிதாசனின் கவிதைகள் ஆக்சித்துள்ளன. பாரதிதாசனின் கவிதையை சுதேச மித்திரனுக்கு "ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியின் கவிதா மண்டலத்தைச் சேர்ந்த கனக சுப்புரத்தினம் எழுதியது" என்ற குறிப்போடு பாரதியார் அனுப்பி வைத்தமையும் பாரதிதாசனோடு நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையும் இதனை வெளிப்படுத்தும். பாரதியின் சாதிய எதிர்ப்புக் கவிதைகள் பாரதிதாசனை அதிகம் பாதித்துள்ளன. ஆயினும், பாரதியின் நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, தெய்வப்பற்று முதலியவற்றையும் ஏற்றுப் போற்றியவர்.

பாரதியின் கவிதைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கமும் இயல்பாக பாரதிதாசனிடத்துக் குடிக்கொண்டிருந்த நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, தெய்வப்பற்று என்பனவும் பாரதி பரம்பரையின் முதலிலைக் கவிஞராக பாரதி தாசன் மிளிர்க் காரணமாயிற்று. ஆயினும், பாரதியின் கொள்கைகள் சிலவற்றில் இருந்தும் பாரதிதாசன் வேறுபட்டு நிற்பதை அவதானிக்கலாம். அவ்வேறுபாடுகள் பாரதிதாசன் என்னும் பெயரைத் துறக்க வேண்டும் எனப் பலரும் வற்புறுத்தவும் காரணமாயின. ஒருவரை ஆதர்சமாகக் கொண்ட பரம்பரையினர்

பாரதி உள்ளம்

(பாரதிதாசன் கவிதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஸ்ரீதல்)

- பாஸ்கரன் சுமன் -

தாம் ஆதர்சயமாக எடுத்துக்கொண்டவரின் கொள்கைகளில் முழுவதும் ஓத்து நிற்பதனை எதிர்பார்க்க முடியாது. பரம்பரை என ஒரு குழுவினரைச் சுட்டிச் செல்கையில் முற்றிலும் ஒரே அச்சில் வார்க்கப்பட்ட - ஒரு துறியும் வேறுபாடற்ற எல்லாப் பண்புகளிலும் ஒத்துப்போன பண்பினை சுட்டிக்காட்டுதல் என்பது நடைமுறைக்குப் புறம்பானது என்பதனை இனிவந்ததில் புரிதல் வேண்டும். பின்வந்தோரின் ஆளுமை, அவர்கள் இயங்கிய தூழலில் அவர்களைப் பாதித்த செல்வாக்குகள், உலகியல் நிலைமைகள் என்பன வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும்.

இத்தகைய விடயப் புரிதல்களுடன் பாரதிதாசனின் கவிதைகளை நோக்கும்போது, பாரதியின் கவிதை நோக்குநிலைகளான நாட்டு விடுதலை, பெண் விடுதலை, சாதிய எதிர்ப்பு, மொழிப்பற்று, தெய்வப்பற்று முதலானவை பாரதிதாசனையும் ஆட்கொண்டுள்ளமை புலனாகும். இத்தகைய கவிதைப் பொருள்களுக்கு மேலாக தாம் ஆதர்சயமாகக் கொண்ட - தாம் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்த பாரதியைப் பற்றியும் சில கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். அக்கவிதைகள் வழியாக பாரதி பற்றிய பாரதிதாசனின் நோக்கு இங்கு முன்வைக்கப்படுகிறது. அந்நோக்குநிலைக்கு பாரதிக்கும் பாரதிதாசனுக்கும் இடையே நிலவிய உறவு குறித்த மேற்சொன்ன விளக்கங்கள் துணைபுரியும்.

பாரதி குறித்து பாரதிதாசன் எழுதிய கவிதைகளாக புதுநெறி காட்டிய புலவன், பாரதி உள்ளம், தேன் கவிகள் தேவை, மகாகவி, செந்தமிழ் நாடு, திருப்பள்ளியெழுச்சி, நாடக விமர்சனம் ஆகியன விளங்குகின்றன. செந்தமிழ் நாடு, திருப்பள்ளியெழுச்சி ஆகிய இரு கவிதைகளும் முறையே “செந்தமிழ் நாடு”, “பாரத மாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி” ஆகிய பாரதியின் கவிதைகள் தோன்றியமைக்கான தூழலை விபரிக்கின்றன. ஒரு சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த ஒருவனுடைய அனுபவமே இலக்கியமாகிறது. ஆகவே, அவன் வாழ்ந்த சமுதாயம், அவனுக்கும் மற்றவர்களுக்குரிய இடையே விளங்கிய உறவு, அவனுடைய வாழ்க்கைச் சரிதம் தரும் அவனுடைய இயல்பைப் பற்றிய செய்திகள் ஆகியவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தே அவனுடைய இலக்கியத்தின் தன்மையை உணர வேண்டும் என நவீன விமர்சன முறையிலானது வலியுறுத்துகிறது. படைப்பாளியின் மனநிலையும் சமூகச் சூழலும் படைப்பில் தாக்கம் செலுத்தும் என்பதே அவர்களது கொள்கை. பாரதியின் சில படைப்புக்களுக்கான பின்புலத்தை பாரதிதாசன் அறிந்திருந்தமையின் வெளிப்பாடே மேற்சொன்ன இரு கவிதைகளும். அவ்வகையில் நோக்கின் பாரதியின் கவிதைகள் குறித்த மதிப்பீட்டுக்கு உசாத்துணையாக மேற்படி கவிதைகள் அமைந்துவிடுகின்றன எனலாம்.

மகாகவி எனும் கவிதையானது, அக்காலத்தில் ஆனந்த விகடன்ில் “பாரதி உலக கவியல்ல” எனவும் அவரது படைப்புக்களில் வெறுக்கத்தக்கனவும் உள்ளன எனவும் வெளிவந்த கருத்துக்களுக்கு மறுப்புரையாக அமைந்தது. பாரதிமீது பாரதிதாசன் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு தொடர்பில் முன்கூறப்பட்ட விடயங்களை நினைவுபடுத்தின், பாரதியின் பிரியராக விளங்கிய பாரதிதாசனிடம் இருந்து இத்தகைய மறுப்புரை வெளிவந்தமை வியப்பிற்குரியதன்று என்பது புலனாகும்.

பாரதியை உயர்கவிஞன் அல்லவெனக் கூறியவர்களமீது கீழ்க்காணுமாறு சினத்துவிழுமுகிறார், பாரதிதாசன் :

“பார்ப்பானை ஐயறென்ற கால மும்போச்சே”
யென்ற பாரதியார் பெற்ற கீர்த்தி
போய்ப்பாழும் கிணற்றினிலே விபூதா என்று
பொழுதெல்லாம் தவங்கிடக்கும் கூட்டத் தார்கள்
வேர்ப்பார்கள் பாரதியார் வேம்பென் பார்கள்
வீணாக உலககவி அன்றென் பார்கள்.
ஊர்ப்புறத்தில் தமக்கான ஒருவனைப்போய்
உயர்கவிஞன் என்பார்கள் வஞ்ச கர்கள்.

அதேகவிதையிலேயே பாரதியின் கவிதைகளின் பொருளாழத்தையும் கவிதை அழகையும் எடுத்துக் காட்டி, பாரதி உலக கவியே எனக் கூற விழைகிறார், பாரதிதாசன் :

கிராமியம் நன்னாகரிகம் பாடி வைத்தார்
கீர்த்தியுறத் தேசியம் சித்தி ரித்தார்
சராசரம்சேர லௌகிகத்தை நன்றாய்ச் சொன்னார்
தங்குதடையற்ற உள்ளம் சமத்துவ உள்ளம்
இராததனை ஒன்றில்லாப் பெரிய உள்ளம்!
இன்புள்ளம் அன்புள்ளம் அன்னார் உள்ளம்!
தராதலத்துப் பாலைகளில், அண்ணல் தந்த
தமிழ்ப்பாட்டை மொழிபெயர்த்தால் தெரியும் சேதி!
ஞானரதம் போலொருநூல் எழுதுவதற்கு
நானிலத்தில் ஆளில்லை, கண்ணன் பாட்டுப்
போல்நவிலக் கற்பனைக்குப் போவ தெங்கே?
புதியநெறிப் பாஞ்சாலிசபதம் போலே
தேனிளிப்பில் தருபவர் யார்! மற்றும் இந்நாளின்
ஜெயபே ரிகைகொட்ட டடானன் நோதிக்
கூனர்களும் குவலயத்தை அளவும் வண்ணம்
கொட்டிவைத்த கவிதைகளை எட்டும் காணோம்!

அனைத்திந்திய வானொலித் திருச்சி நிலையத்தில் ஐந்தாவது கவியரங்கத்தில் தலைமையுரையாகவும் முடிவுரையாகவும் வாசிக்கப்பட்ட கவிதை, “புதுநெறி காட்டிய புலவன்” என வெளிவந்தது. அக்கவிதை பாரதி எனும் கவிஞனைத் தோற்றுவித்த சமகாலச் சமுதாய நிலையையும் பாரதியின் கவிதைகளின் பொருளமைதிகளையும், புதிய வடிவம் - புதிய பொருள் - புதிய நடை - எளிய சொல் என்பனவற்றைக் கொண்டு கவிதை தந்தவாற்றையும் எடுத்துரைத்து நிற்பதாய் அமைகிறது. ஆழமாய் நோக்கின், பாரதியின் கவிதை பற்றிய மதிப்பீடாக - கவிதை வாயிலான மதிப்பீடாக அமைவைத் புரிந்துகொள்ளலாம். பாரதி எனும் கவிஞனை சமகால இந்தியச் சூழலே தமிழுக்குத் தந்தது என மதிப்பீட்டுக் கூறுவார் :

மக்கள் தொகுதி எக்குறை யாலே
மிக்க துன்பம் மேவு கின்றதோ
அக்குறை தீர்க்கும் ஆற்றல்வாய்ந் தோனைச்
சிக்கென ஈன்று கீர்பெறல் இயற்கையாம்.
ஜாரின் கொடுமை தாங்கா உருசியம்
ஏறா லெனினை ஈன்றே நீரும்!
செல்வர் சில்லோர் நல் வாழ்வுக்கே
எல்லா மக்களும் என்ற பிரான்சில்
குடிக்க குடிக்க கெனக்கவி குவிக்க
விக்டர் யூகோ மேவினான் அன்றோ?
தமிழரின் உயிர்திரி தமிழ்நிலை தாழ்ந்ததால்
இமைதிற வாமல் இருந்த நிலையில்

தமிழகம், தமிழுக்குத் தகும் உயர் வளிக்கும் தலைவனை எண்ணித் தவங்கிடக் கையில் இலகு பாரதி புலவன் தோன்றினான்.

பாரதியைத் தந்த தமிழகச் சூழலை மேற்கண்டவாறு கவிதை வழியாக மதிப்பிட முனைந்த பாரதி தாசன், உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் விடுதலை தவறிக் கொட்ட சூழலில் அறிஞர் பெருமக்கள் தோன்றி சமூக விடுதலைக்கு உரமிட்டவாற்றை எடுத்துக்காட்டி, தமிழகத்தில் பாரதியின் எழுச்சியும் அத்தகையதே எனக் காட்டியபாங்கு -மதிப்பீடு சிறப்பிற்குரியது.

கடவுளைக் குறிப்பதே கவிதை என்றும் பிறபொருள் குறித்துப் பேசேல் என்றும் கடவுளைக் குறிக்கும் கவிதையும் பொருள்விளங்கிட எழு துவதும் ஏற்காதென்றும் பழமை அனைத்தையும் பற்றுக் என்றும் புதுமை அனைத்தையும் புதைப்பீர் என்றும் இன்றைய தேவையை எழுதேல் என்றும் முன்னாள் நிலையை முட்டுக் என்றும் வழக்கா றொழிதலை வைத்தெழு தித்தான் பிழைக்கும் நிலைமை பெறலாம் என்றும் புதுச்சொல் புதுநடை போற்றேல் என்றும் நந்தமிழ்ப் புலவர் நவீன றனர் நாளும்!

என, மரபுவழியையே இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் விடாப்பிடியாய்ப் பற்றிக் கொண்டுநின்ற கவிஞர்களைச் சாடுவதன் வாயிலாக, பாரதி புதிய வடிவம் - புதிய பொருள் - புதிய நடை - எனிய சொல் நாடியவன் என்பதை எடுத்துரைக்கின்றார்.

பாரதி உள்ளம் எனும் கவிதையானது அளவில் சிறியதாக இருப்பினும் எடுத்துரைப்பிலும் பொருளமையையிலும் அழகியலிலும் சிறப்புற்று விளங்குகிறது. பாரதியின் நாட்டுப்பற்று, சாதிய எதிர்ப்பு, மொழிப்பற்று ஆகியவற்றை சிறந்த எடுத்துரைப்போடு முன்வைக்கும் கவிதையது. சாதிய விடுதலை இன்றேல் தமிழ் வளர்ச்சி இல்லை என்ற பாரதியின் கொள்கையை அழகுற எடுத்தியம்பி நிற்கின்றன கீழ்வரும் வரிகள் :

சாதி ஒழித்திடல் ஒன்று - நல்ல
தமிழ் வளர்த்தல் மற்றொன்று
பாதியை நாடு மறந்தால் - மற்றப்
பாதி துலங்கு வதில்லை
சாதி களைந்திட்ட ஏரி - நல்ல
தண்டமிழ் நீரினை ஏற்கும்
சாதிப் பிணிப்பற்ற தோளே - நல்ல
தண்டமிழ் வாளினைத் தூக்கும்.
என்றுரைப்பார் என்னிடத்தில்

மேற்படி கவிதை வரிகள் வாயிலாக வெளிப்படும் பாரதியின் கொள்கையை சமகால பின்புலத்தில் வைத்து நோக்குகையில் ஆழமான அர்த்தப்பாடுகள் புலப்படும். தமிழ் வளர்ச்சி என்பது சாதிய விடுதலை இன்றேல் சாத்தியமாகாது என்பது பாரதியால் வலியுறுத்தப்படும் கொள்கை. தமிழ்க் கல்வியானது சமூகத்தில் உயர் மட்டத்திற்குரியவர்களின் கல்வியாகவே தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தில் நிலவி வந்தது. இச்சூழலை அவதானித்த பாரதியின் சிந்தனையே "சாதிய விடுதலை இன்றேல் தமிழ் வளர்ச்சி இல்லை", சாதியாகிய அழுக்கு நீரினை நீக்கிவிட்ட ஏரியே குளிர்ச்சி பொருந்திய தமிழாகிய நீரை ஏற்கும், சாதியினால் பிணைக்கப்படாத தோள்தான்

குளிர்ந்த வாளாகிய தமிழினைத் தூக்கும் வலிமை கொண்டது எனப் பாரதி கூறக் காரணமாகியது.

பாரதி, எழுத்துக் களால் புரட்சி செய்பவன் மட்டுமல்ல செயலிலும் புரட்சி செய்தவன் என்பதை அறியாதார் இவர். அத்தகையவன் சொல்வேறு செயல்வேறு கொண்ட மனிதனல்லன் என்ற விடயத்தையும் தனது கவிதைகள் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகிறார், பாரதிதாசன். குறிப்பாக பாரதி சாதிய எதிர்ப்புக் கவிதைகளை சொல்லில் வடித்து, அமைதி காத்த கவிஞரல்லன் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வைக் களைந்து செயல் ரீதியிலும் வாழ்ந்து காட்டியவன் என்ற உண்மையை தனது கவிதைகளில் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலவர் கீழவர் இல்லை - இதை

மேலுக்குச் சொல்லிடவில்லை

நாலு தெருக்களின் கூட்டில் - மக்கள்

நாலாயிரத்தவர் காணத்

தோலினில் தாழ்ந்தவர் என்று சொல்லும்

தோழர் சமைத்ததை உண்பார்

- பாரதி உள்ளம் -

தேசத்தார் நல்லுணர்வு பெறும்பொருட்டுச்

சேரியிலே நாளமுமுதும் தங்கியுண்டார்

காசுதந்து கடைத்தெருவில் துணுக் கர் விற்கும்

சிறுணவு வாங்கி அதைக் கனிவாய் உண்டார்

பேசிவந்த வசைபொறுத்தார் நாட்டிற் பல்லோர்

பிறப்பினிலே தாழ்வயர்வு பேசுகின்ற

மோசத்தை நடக்கையினால் எழுத்தால் பேச்சால்

முரசறைந்தார் இங்கிவற்றால் வறுமை ஏற்றார்.

- மகாகவி -

பாரதியின் கவிதைகள் மீது பாரதிதாசன் கொண்டிருந்த ஈடுபாடும் பாரதியோடு நெருக்கமான தொடர்பினைப் பேணியமையுமே பாரதியின் சிந்தனை, செயல் என்பன குறித்து மேற்கண்டவாறு எழுதவும் பாரதியின் கவிதை ஆற்றலைச் சிலர் குறுக்கிட முனைந்த போது பாரதியின் கவித்திறனை வெளிப்படுத்திக் காட்டவும் காரணமாகின. எதுஎவ்வாறாயினும், "தமிழால் பாரதி தகுதி பெற்றதும், தமிழ் பாரதியால் தகுதி பெற்றதும்" என்ற பாரதிதாசனின் மதிப்பீட்டை தமிழுலகம் முழுமையாய் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது என்பதுதான் உண்மை.

கத்தரிக்கோல்

காலை ஐந்து மணிக்கு கேட்கும் வைரவர் கோவில் மணியோசை வாணியின் செவியை நிறைத்தது. யாரோ தெருவில் சைக்கிளில் போகிறார்கள். நாய் மெதுவாய் உறுமிவிட்டு படுத்துவிட்டது. அது பாம்பு பூச்சியை கண்டால் ஒருமாதிரியும்... யாரும் இனம் தெரியாதவர்கள், அதுவும் அகால வேளைகளில் போனால் பாய்ந்து பாய்ந்து விடாமலும் குலைக்கும். இரவு முழுவதும் ஒரே நாய் குலைப்புத்தான். வாணிக்கு நித்திரை வரவில்லை. அம்மா சகுந்தலாவும் விழித்து விழித்து இருமிக்கொண்டும்... பயத்தில் வாணியை எழுப்பிக் கொண்டும் இருந்தாள். வாணியின் அப்பா சிவகுமாரும் சிளிநொச்சிக்கு போய் பதினைந்து நாட்களாக கிறது. அப்பா இருந்தால் வாணிக்கு கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கும். பயமும் இல்லை. வீட்டு வேலைகளில் கூட அரை வாசியை அவரே அவளுக்கு செய்து குடுப்பார்.

வாணியின் பிள்ளை பிறைநிலாவையும் தவறாது பாடசாலைக்கும் ரியூசனுக்கும் ஏற்றிக்கொண்டு போவதும் அவர்தான். இப்பொழுது எல்லாவேலைகளும் வாணி தான் செய்கிறாள். அம்மா சகுந்தலாவிற்கு பிறசர், தைரொட்சின்... சுகர் என்று வருத்தங்கள். ஒரு நாள் சுகமாய் இருப்பாள். மறுநாள் வருத்தங்களால் உபாதைப்படுவாள். வாணி அம்மாவின் உடல்நிலை தெரிந்து அவளை எந்தவொரு வேலைக்கும் வற்புறுத்துவதில்லை. இன்னும் அவளை கவனமாக பாத்துக்கொள்வாள். இவர்களை தனியே விட்டுச்செல்வது சிவகுமாருக்கும் மனக் கஸ்டம் தான். எல்லோரும் ஒன்றாக முகாமிலிருந்து ஊருக்கு போய் இருந்தால் இந்தக்கஸ்டம் இல்லைத்தான். அதற்கு தான்

வாணி சம்மதிக்கவில்லையே.

“நான் குருபரன் இல்லாமல் கைக்குழந்தையோடு தனியாய் ஊருக்கு போக விரும்பேல்ல அப்பா... ஊரவையினர் அனுதாபத்துக்கும் பரிதாபத்துக்கும் ஆள் ஆக்காதெயுங்கோ... பட்டது போதும், என்னை வவுனியாவுக்கு பதிஞ்சு எங்கையாவது விட்டுடுங்க அப்பா, அக்கா அத்தான் பிள்ளைகள் எல்லாரும் ஊருக்கு போகட்டும்.. நான் வரமாட்டன்” வாணியின் பதிலை அந்த நேரத்தில் சிவகுமார் எதிர்பார்க்கவில்லை தான். ஆனாலும் உடனையே சம்மதித்தார். அந்த நேரத்தில் வாணியின் நிம்மதியும் அவளின் விருப்பமுமே அவரிற்கும் சகுந்தலாவிற்கும் பெரிதாகப் பட்டது.

ஏற்கனவே ஊரில் இருக்கும் போது வாணிக்கும், தூரத்து உறவில் உள்ள குருபரனுக்கும் நிச்சயமாகி இருந்தது. அதன் பின்னான இடப்பெயர்வு இரு குடும்பத்தையையும் தொலைவாய் பிரித்து விட்டிருந்தது. பின் விஸ்வமடுவில் தெரிந்த ஒருவரின் காணியில் கொட்டில் போட்டு சிவகுமார் குடும்பம் தங்கி இருந்த வேளையில் தான் குருபரனின் குடும்பமும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

குருபரனுக்கு இரண்டு சகோதரர்கள் வெளி நாட்டில் இருந்தார்கள். சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் எதுவுமின்றி பாதுகாப்பின் நிமித்தம் இருவருக்கும் அவசர அவசரமாய் திருமணம் நடாத்தி வைக்கப் பட்டது. ஊர்கூடி, சொந்தங்கள் சேர்ந்து வாழ்த்தி, நடக்க வேண்டிய எத்தனையோ திருமணங்கள், போர்ச் சூழலில் பாதுகாப்பிற்காக இப்படி அவசர அவசரமாய் நடந்தேறியது. திருமண வாழ்க்கையின் சமையை தாங்க ஏலாத வயதிலேயே, எத்தனையோ இளம்பிள்ளைகள் திருமணம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தை காலம் வழங்கியிருந்தது.

அதன் பின் இரண்டு மாதங்கள் கடந்துவிட்டது. ஓர் இடத்தில் இரண்டு நாளும் இன்னொரு இடத்தில் மூன்று நாளும் என்று, எத்தனையோ ஊர் பேர் தெரியாத இடங்கள் எல்லாம் இடம்பெயர்ந்து, கடைசியாய் சுதந்திரபுரத்தின் முடிவு எல்லையுள், ஒரு வயல்வெளியினுள் கொட்டிலுட்டு இருந்த போது தான், ஒரு பகல் பொழுதில் அந்த இடத்தை இராணுவம் சுற்றிவளைத்து ஒருவழிப்பாதை ஒன்றை உருவாக்கி அங்கிருந்த மக்களை அவசரமாய் வெளியேற்றியது. சிவகுமாரும் தன் குடும்பத்தோடு மக்களோடு மக்களாக இராணுவத்தின் எல்லைக்குள் நுழைந்தார்.

அப்போது தான் "நீங்கள் முன்னுக்கு போங்கோ, நான் அப்பா அம்மா வை கூட்டிக்கொண்டு வாறன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே சனக்கூட்டத்தை பிரித்துக் கொண்டு நூறு மீட்டர் தொலைவில் உள்ள தாய் தந்தையரின் கொட்டகையை நோக்கி குருபரன் ஓடினான்.

"இஞ்ச நானும் வாறன்" என்ற வாணியையும் தடுத்து நிறுத்திவிட்டு போனவன் திரும்பி வரவில்லை.

முண்டி அடித்துக்கொண்டு வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்த சனக்கூட்டத்தில், அங்காங்கே யார் யாருக்காகவோ காத்து நின்ற சிலரை வேகமாக நகரும் படி, கொச்சைத்தமிழிலும் சிங்களத்திலுமாய் இராணுவ சிப்பாய்கள் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"வா பிள்ளை.. அவர் அம்மா அப்பாவை கூட்டிக் கொண்டு பின்னால் வந்திருவார்" என்றபடி சிவகுமார் வாணியின் கையை பற்றி அவளை அசைத்துவிட முயன்றார்.

"அப்பா.. கொஞ்ச நேரம் பாப்பம் அப்பா.. அவர் வந்திருவார்" என்று திரும்பிப்பார்த்தபடி நின்ற வளை, பின் வந்தவர்களும் இராணுவச் சிப்பாய்களும் முன்னோக்கிச் செல்லுமாறு கட்டாயப்படுத்த, கட்டாயத்தின் பேரில் அவள் கால்கள் மெல்ல நகர்ந்தது. அவள் திரும்பி பார்த்தாள். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை குருபரன் இல்லை. வெடிச்சத்தங்கள் கொஞ்சம் பலமாய் கேட்க துவங்குகிறது.

அதன் பின் பன்னிரண்டு மைல்கள் நடந்த சனங்களை பஸ்களில் ஏற்றி வவுனியாவில் உள்ள இடைத்தங்கல் முகாமில் தங்க வைத்தார்கள். குருபரன் தாய்தந்தையாரோடு வேறு முகாம்களில் இறக்கப்பட்டு தங்களைத்தேடிவருவான் என நினைத்து நினைத்து பல நாளாய் காத்திருந்தான் வாணி. பதிவுபெற்ற அணைத்து தொண்டர் நிறுவனத்துக்கும் அறிவித்தும் ஒருபலனும் கிடைக்கவில்லை.

வாணி துவண்டு போனாள். உடலில்

புதுவிதமான உபாதைகள், மனவலிகள் சேர்ந்து கொண்டது. தான் குருபரனின் குழந்தையை வயிற்றில் சுமக்கிறோம் என்கிற உணர்வு தெரியவரவே நாளை வில் சோர்ந்து போனாள். அவளும் அவளும் இறுதியாய் அமர்ந்து கதைத்துச்சிரித்த அந்த வயல்வரம்பு அடிக்கடி அவளுக்கு ஞாபகத்திற்கு வரும். அது ஒரு கனவைப் போல, நிஜத்தைபோல மனதில் தோன்றும் போதெல்லாம் வலி தின்று கொல்லும்.

ஒரு பச்சைவயல்வெளியின் நடு வரம்பில், குருபரனின் கைகோர்த்து தோள்சாய்ந்தபடி கதை சொல்லிக் கொண்டிருப்பாள். அவளின் வயிற்றை தடவி ஏதோதோ சொல்லி அவன் சிரித்துக் கொண்டிருப்பான். அந்தக்கனவு வரும்போதெல்லாம் திடுக்கிட்டு எழுவாள். ஒரு நாளேனும் அது நிஜமாகக்கூடாதா என்றழுவாள்.

தன்பிள்ளையை பார்க்க குருபரன் நிச்சயம் வருவான் என்கிற நம்பிக்கையும் அவளிடம் இல்லாமல் இல்லை. இவர்கள் வந்தபின்னால் சரமாரியாக ஷெல்கள் வீழ்ந்து சனங்கள் தங்கி இருந்த கொட்டகைகள் எல்லாம் நெருப்பாய் எரிந்ததாகவும், துப்பாக்கிக் குடுகள் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்ததாகவும் பின்பு வந்தவர்கள் கூறினார்கள். அந்த அவலமான பொழுதுகள் மறக்க முடியாதவை. வாணி அப்பாவின் மடியில் வீழ்ந்து அழுது, அக்கா அவள் தலையை தடவி தடவி கண்ணீர் விட்டது, அம்மா ஒரு கவளன் சோற்றை கெஞ்சி மண்டாடி ஊட்டியது. அக்காவின் பிள்ளைகள் பிரமித்துப் போய் அவளை புரிந்தும் புரியாமலும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது, அத்தானும் ஆறுதல் சொல்லத்தெரியாமல் தலையை குனிந்தபடி உட்கார்ந்திருந்தது எல்லாம் கனவு போல் முடிந்துவிட்டது குருபரன் வரவில்லை.

இறுதியுத்தம் முடிந்து ஒன்றரை வருடங்கள் பல இன்னல்களையும் துன்பங்களையும் அனுபவித்து ஊரிலே போய் வெறும் தரையில் படுத்துறங்கினாலே நிம்மதி என நினைத்த மக்கள் அந்த முகாமின் அறிவித்தலுக்கமைவாக தங்கள் சொந்தமுகவரிகளை பதிவு செய்தபடி இருந்த நிலையில் தான், வாணி இப்படியொரு முடிவெடுத்தாள். வாணியின் அக்கா காயத்திரி அத்தனைகாலமும் ஒன்றாக இருந்தவள் கிளிநொச்சிக்கு போவதற்கு பதிவு செய்து கணவர் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் கண்ணீரோடு புறப்பட்டாள்.

சிவகுமார் தனது நண்பர் மூலமாக வவுனியாவுக்கு பதிவு செய்து வாணியுடனும் எட்டு மாதக்குழந்தை பிறைநிலாவுடனும் மனைவி சகுந்தலாவுடனும் வவுனியா விற்குள் வாடகைவீட்டில் குடிஇருந்தார்கள்...

காலத்தின் வேகமான ஓட்டத்தில் பன்னிரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டது. சிவகுமார் அடிக்கடி பெரிய மகள் காயத்திரியை பார்த்து விட்டு வருவார். முதலில் கஸ்ரப்பட்டாலும் காயத்திரி இப்போது நிறைவான வாழ்வு வாழ்கிறாள். அரசாங்கம் கொடுத்த வீட்டுத்திட்டத்தொகையோடு தாங்களும் இரண்டு நகைகளை விற்று வீட்டை பெரிதாக அழகாக கட்டிவிட்டாள். காயத்திரியின் கணவர் நல்ல உழைப்பாளி. நாளைவில் வீட்டோடு சிறியபலசரக்குக்கடையும் போட்டு அதற்கு சாமான்கள் ஏற்றவும் அடிக்கடி வவுனியா வருவதற்குமாய் ஒரு ஆட்டோவும் கடன் அடிப்படையில் எடுத்தார். சொந்தமாய் இருக்கும்

வயல்களை விதைத்தார். இப்போது கடன்களை அடைத்து நன்றாக இருக்கிறார்கள்.

வாணியை நினைத்துத்தான் எல்லோருக்கும் கவலை. அவளுக்குக் குடும்பம் எண்டொன்று இருந்தால் அவளும் ஊருக்கு வந்திருப்பாள். காயத்திரி அவளை நினைத்து கவலைப்படாத நாளே இல்லை. அம்மா சகுந்தலாவும் மனமுடைந்து நோயாளியாக இருந்தாள். சிவகுமார் துன்பங்களை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் மௌனமாய் அழுவார்.

இந்த பன்னிரண்டு வருடங்களிலும் முதல் மூன்று நான்கு வருடங்கள் சிவகுமார் ஊருக்கு போனாலும் ஒரு நாள் இரண்டு நாளில் திரும்பி விடுவார். ஊரில் தான் குடி இருந்த காணியை துப்பரவு செய்து உழுந்தோ பயறோ அல்லது எள்ளோ போடுவார். ஷெல்க்கு தப்பிய தென்னைகளில் தேங்காய் பிடுங்கிக் கொண்டு வருவார். மருமகனோடு சேர்ந்து தானும் இரண்டு ஏக்கர் காணியில் நெல்லும் விதைப்பார். காயத்திரியும் அப்பா வரும் போதெல்லாம் உப்போடு சேர்ந்த சகல சாமான்களும் குடுத்து விடுவாள். என்றைக்கும் வாணிக்கு சாப்பாட்டு சாமான்களினால் குறைவே இல்லை. காயத்திரி அம்மாவைப்போல பயந்தசுபாவம் உடையவள். வாணி அப்பாவைப்போல வீரமும் துணிச்சலும் தன்னம்பிக்கையும் உடையவள்.

அவளின் வீரத்திற்கும் திறமைக்கும் சவால் விடுவது போல் அவளுடைய விதி அமைந்து விட்டது. இப்போதெல்லாம் வாணி தன் கடந்த கால வாழ்வை நினைத்துப்பார்ப்பதில்லை. பதிலுக்கு பிறை நிலாவை... அவள் எதிர்காலத்தை பற்றியே யோசிப்பாள். கடந்த காலத்தை நினைத்தால் அன்று முழுவதும் அவளிற்கு வேலை ஓடாது. வெறும் குழப்பமும் தலை இடியுமே மிஞ்சும். எப்போதாவது அந்தக்கனவு மீண்டும் வந்தால் பெருமூச்சும் கண்ணீரும் அவளிற்கு துணை நிற்கிறது. தன்கண்ணீரை கண்டு பிறைநிலா உடைந்து போகக் கூடாது என்பாதாலயே, அழுகைகளை அடக்கிக் கொள்ள பழகிக்கொண்டாள்.

வாணியின் எதிர்காலமும் நம்பிக்கையும், மன நிறைவும், நிம்மதியும் அவள் வாழ்ந்த வாழ்வுக்கு சாட்சியமுமாய், எல்லாமுமாய் பிறைநிலா தான் இருக்கிறாள். அவள் முகமும் கண்ணும் அச்ச அசலாக குருபரணைப் போலவே இருக்கிறது. வாணிக்கு அவள் பார்வைகளை அவள் ஞாபகப்படுத்துகிறாள். குருபரன் தனக்கென்று விட்டுப்போன மிச்சமாய் அவளை நினைக்கிறாள். அதனாலயே எத்தனையோ பேர் பேசிவந்த எத்தனையோ கல்யாணங்களை உதறித்தள்ளிவிட்டு, தன் இளமைகளை கனவுகளை பிறைநிலாவிற் காகவே அர்ப்பணித்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

வாணியின் இடுப்பைச்சுற்றி இருந்த பிறைநிலா வின் கரங்களை விடுவித்தபடியே “நிலாம்மா எழும் புங்கோ, ஸ்கூல் போகவேணும்” என்று சொன்னவுடன் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள் பிறைநிலா. வயதுக்கு மிஞ்சிய வளர்ச்சி... பதினொருவயதில் அவள் பெரிய பிள்ளையும் ஆகி விட்டாள். அவளுடைய வளர்ச்சியையும் அழகையும் நினைத்து, வாணி உள்ளூர பயப்படுவதுமிண்டு. தன்னால் இயன்ற புத்திமதிகளை நிலாவுக்கு அவ்வப்போது சொல்லியும் வருகிறாள்.

“நிலாம்மா... என்னையும் தாத்தாவையும் தவிர

வேறு யாரோடும் எந்த வாகனத்திலும் ஏறிவரக்கூடாது” என்று தொடங்கி பல விடயங்களை அவளிற்கு சொல்லுவாள் வாணி.

“காலம் கெட்டுக்கிடக்குது...நிலாவைநினைச்சு பயமா இருக்கு... கண்ணிற்கு குளிர்ச்சியான பிள்ளை... ஊருக்கு போனால் எல்லாம் தெரிஞ்சு மனிசர்...இஞ்சு எங்களுக்கெண்டு ஒருத்தரும் இல்லை..ஒரு அந்தரம் ஆபத்து என்றால் இஞ்சு யார் வருவினம் ” என்று வாணியின் அம்மா அடிக்கடி ஆதங்கப்படுவார்.

“அம்மா...ஊரும் பழைய மாதிரி இல்லை யம்மா... எல்லா இடத்திலயும் நல்லவையும் கெட்டவையும் இருப்பினம் தானே...அதுக்கு நாங்கள் அவதானமும் எச்சரிக்கையாய் இருந்தால் போதும்” என்பாள் வாணி.

மோட்டார்சைக்கிளை வெளியில் கொண்டு வரும் போது பக்கத்துவீட்டு சுமதிரீச்சரும் தன் கடைசி மகளை ஏற்றிக்கொண்டு வருவது தெரிகிறது. சுமதி ரீச்சரின் அக்காவின் வீட்டில் தான் வாணி வாடகைக்கு இருக்கிறாள். வீட்டுக்குரியவர்கள் குடும்பத்தோடு வெளி நாட்டில் இருக்கிறார்கள். சுமதி ரீச்சரின் கணவர் ஒரு பாடசாலை அதிபர். நல்ல பண்பான மனிதர். சுமதி ரீச்சரின் அப்பாவும் வாணியின் அப்பாவும் ஏற்கனவே பாலிய நண்பர்கள். வாணிக்கு அவர்களின் துணைதான். சிவகுமார் ஒவ்வொரு முறையும் கிளிநொச்சி போகும் போது சுமதி ரீச்சரிடம் சென்று வாணியை, பிள்ளையை மனைவி சகுந்தலாவை பத்திரமாய் பார்க்கும் படி சொல்லி விட்டுத்தான் செல்வார். வாணியின் வாழ்க்கை... அவளிற்கு நடந்த இழப்புகள் எல்லாம் சுமதி ரீச்சருக்கும் தெரியும். பிறபாதுகாப்பின் நிமித்தம் இவைகளை ரீச்சரும் வெளியில் சொல்வதில்லை..

வாணியின் கணவர் வெளிநாட்டில் என்றும் விரைவில் வாணியும் பிள்ளையும் வெளிநாடு போய் விடுவார்கள் என்றும் பலருக்கு ரீச்சர் சொல்லி இருக்கிறாள். வாணியும் இந்த யுக்தியை பின்பற்றி வருகிறாள். சொல்லப்போனால் வாணிக்கு சுமதி ரீச்சர் ஒரு மூத்தசகோதரி போல.. சுமதி ரீச்சரின் இன்னொரு சகோதரியின் வீடும் இவர்கள் வீட்டுக்கு எதிர்ப்புறமாய் உள்ளது. அவர்களும் வெளிநாட்டில் தான்..அந்த வீட்டில் வவுனியா பல்கலைக்கழக மாணவிகள் வாடகைக்கு இருக்கிறார்கள். சுமதி ரீச்சரின் பரிந்துரையின் பேரில் நான்கு ஐந்து பேருக்கு வாணி ஒரு வேளையோ இருவேளையோ சாப்பாடு குடுக்கிறாள். ஆரம்பத்தில் அம்மா சகுந்தலாவின் உதவியின் செய்யப் பழகியவள் தற்சமயம் தானே தனியாக செய்து அதில் கிடைக்கும் வருமானத்தையும் பெற்று வருகிறாள்.

வாணி மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்ராட் செய்தாள். பிறைநிலா மிகக்கம்பீரமா உட்கார்ந்து அம்மாவின் தோள்களை பற்றியபடி இருந்தாள். பிறை நிலாவுக்கு அம்மாவுடன் மோட்டார் சைக்கிளில் போவது பெரிய குதூகலம். தாத்தா சிவகுமார் இல்லாத இந்த இரண்டு கிழமையும் வாணி பிறைநிலாவை ரியூசனுக்கு கொண்டுபோய் விட்டு விட்டு வரும் வழியில், அவளிற்கு எல்லா இடமும் தெரிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு மரக்கறிக்கடை தொடங்கி தையல் கடை பார்மசி வங்கி என்று பல இடங்களையும் ஒவ்வொரு நாட்களாய் ஒவ்வொன்றாய் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். அதனால் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி

பிறைநிலாவிற்கு. தன்னைப்போல எதையும் எதிர்த்து நிற்கும் தைரியமானவளாகவே அவளை வளர்க்க நினைக்கிறாள் வாணி. அவளும் புலிக்கு பிறந்தது பூனை ஆகுமா என்பதைப்போல கதை பேச்சு நடை உடை என்று எல்லாவற்றிலும் வாணியைப்போலவே துடுக்குடன் திமிர்கிறாள். சில வேளைகளில் அவளின் பிடிவாதமும் வாணியைப்போலவே தளராத கொள்கையோடு நின்று வாணியோடேயே விவாதமும் செய்யும் போது இருவரையும் பார்த்து அம்மம்மா சிரிப்பாள்.

“அம்மா ஒவ்வொரு நாளும் நீங்களே ஸ்கூலுக்கும் ரியூசனுக்கும் கொண்டு போய் விடுங்க” என்பாள் பிறைநிலா.

“இல்லை நிலா..உனக்கும் வெளி இடம் தெரிய வேணும் என்று தான் காட்டினான். இனித்தாத்தா தான் உங்களை ஏத்துவார்” என்றபடி தெருமூலையால் மோட்டார் சைக்கிளை திருப்பினாள் வாணி.

வழமை போல அந்த திருப்பத்தில் நான்கு ஐந்து இளைஞர்கள் நிற்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் ஒரு பதினேழு பதினெட்டு வயது தான் வரும். நிறந்தீட்டிய கழுத்துவரை நீண்ட தலைமுடியும், வயதுக்கு மீறிய வார்த்தைகளும் நடவடிக்கைகளும் தினசரி இதில் நிற்பது இவர்களின் வாடிக்கையான செயல். பெரும்பாலான நேரங்களில் கையில் சிகரெட்டுடனும் அல்லது வாய்களில் வெத்தலை போன்ற ஒன்றை மென்றபடியும் நிற்பார்கள். அந்த சந்திமுடக்கின் கீழ் வித விதமான வர்ணங்களில் தகரப்பேணிகள் தேங்கிக்கொண்டிருக்கிறன. அதன் எண்ணிக்கையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. அவர்களை தாண்டிப்போகும் போது ஒருவித நெடி பட என்று முகத்தில் அடிக்கும். அந்த குமட்டல் நெடியின் காரணம் என்னவென்று இதுவரை வாணிக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் அவர்கள் சிகரட், வெற்றிலை, மதுபானம் என்று மட்டுமில்லாமல் ஏதோ வேறுவகை போதைப்பொருட்களையும் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று ஊகித்துக் கொள்வாள். அதற்கு சிவத்து, சொருகி நிற்கும் அவர்களின் கண்கள் சாட்சி. காலைவேளையில் கூட அவர்கள் புகையை இழுத்து அதை இரசித்து மூச்சாய் விடுவது வாணிக்கு தூரத்திலேயே தெரிகிறது.

அந்த சந்தியை கடக்கும் போது, பிறைநிலா அம்மாவின் இடுப்பை இறுக்கிப்பிடிப்பது தெரிகிறது. பயந்துவிட்டாள் போல. எல்லாவற்றையும் கடந்து முன்னேறும் தைரியத்தை அவளிற்கு கடவுள் கொடுக்க வேண்டும் என நினைத்தாள் வாணி.

“ஏனம்மா இவையள் இதுல நிக்கிறவ..” சந்தி கழிந்தபின் மெதுவாக நிலா கேட்டாள்.

“அவையள் செய்யிற குற்றச்செயல்களுக்கு இந்த இடம் ஏதுவா இருக்குப்போல, தட்டிக்கேட்க ஆள் இல்லை என்கிற தைரியத்துல நிக்கினம் “இப்படி பல இடங்களில் வாணியும் பாத்திருக்கிறாள். நாடு ஒருபக்கம் கல்வியால் அறிவால் முன்னேறினாலும் இன்னொரு பக்கத்தால் அழிவின், ஆபத்தின் உச்சத்தையும் அடைந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. இதற்கு இந்தப்பிள்ளைகளின் பெற்றோரும் சட்டமும் தான் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். தங்கள் எதிர்காலத்தை தொலைத்தது போதாதென்று எத்தனை பேருடைய எதிர்காலத்தை இவர்கள் தொலைக்க போகிறார்களோ..”

பலாக்காரமும் வன்முறையும் நிறைந்த இந்த வாழ்க்கைப்பாதையில் பிறைநிலாவை எப்படி வழி நடத்துவது? அவளின் மனதில் எத்தனையோ கேள்விகள் வந்து மறைகிறது.

சகுந்தலாவும் அன்றாடம் தொலைக்காட்சியிலும் பத்திரிகையிலும் வரும் பெண்பிள்ளைகள் மீதான வன்முறை செய்திகளை கேட்டும் படித்தும் பயந்து கொண்டே இருப்பாள். சமயம் வரும் போது நிலாவிடம் சொல்லியும் வைப்பாள். பிறைநிலாவிற்கும் சில விடயம் புரிந்தும் புரியாமலும் இருக்கும்.. ஆனால் கிரகித்துக் கொள்வாள். சகுந்தலாவிற்கு வாணியை நினைத்தும் பயம் தான். அவளிற்கு இந்த வருடத்துடன் முப்பத்தி நாலு வயது தான் ஆகிறது. வாழவேண்டிய வயது. அவள் மறுவாழ்வை பற்றி அவர்கள் கதைத்தால் வாணிக்கு நெருப்பாய் கோபம் வரும்.

இரவு அம்மம்மாவின் அறிவுரைகளையும் ஆதங்கங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு படுத்துவிட்டாள் பிறைநிலா. அன்றிரவு அப்பா சிவகுமார் தொலைபேசியில் அழைத்து நாளை வருவதாய் சொன்னது வாணிக்கு நிம்மதியாய் இருந்தது. விடியற்காலை வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு பிறைநிலாவின் தலைமுடியை வாரி விட்டாள் வாணி.. கட்டிலில் இருந்தபடியே புத்தகங்களை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து பாடசாலை பையினுள் அடுக்கிக்கொண்டிருந்த வேளை தான், வாணி சட்டைத்துணி வெட்டும் பெரிய கத்தரிக்கோலையும் பையின் முதல் சிப்பிற்குள் எடுத்து வைத்தாள் பிறைநிலா..

“இந்தக் கத்தரிக்கோல் உனக்கு என்னத்துக்கு “வாணி கேட்டாள்.

“ஒரு பாதுகாப்புக்கு தான்..” வாணிக்கு திக் கென்றது. எதையும் பதிலுக்கு பேசவில்லை. பிறைநிலாவும் எந்த தயக்கமும் இன்றியே அதைச்சொல்லி விட்டு கட கடவென்று பையை முதுகில் கொழுவியபடி “நான் ரெடி” என்றாள்.

“ஓ..இப்படியும் ஒரு கலாச்சாரம் உருவாகப் போகிறதோ...” மனதிலே நினைத்துக்கொண்டாள். வாணி பிறைநிலாவை தடுக்கவில்லை.

ஜீவநதியின் அஞ்சலி

ஈழத்தில் சிறுகதையலகின் முக்கியமான படைப்பாளியாகவும் அழகியவை முதன்மைப்படுத்திய அருமையான சிறுகதைகளைப் படைத்தவருமாக குப்பழான் ஐ.சண்முகன் விளங்குகின்றார். ஈழத்து இலக்கிய உலகின் உரமாக திகழ்ந்தவர். அன்னாரின் இப்பு ஈடு செய்ய முடியாதது. அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனை வேண்டுகின்றோம்.

நிசப்த நதியின் மீது அலையும் செம்மலர்கள்

வசந்தம் பனிமலர்களை
வாரிக் கொட்டுகிறது
வெறும் கிளைகள் மீது.
பொன்மஞ்சள் பூக்களில்
சாலையோரம் சிரிக்கிறது.
சின்ன அணில் குதிக்கிறது
சிறுகருவிச் சங்கீதம்.
மறுகருவி அருகணைய.
அனைத்திலும் புத்துயிர்ப்பு
அவளது உலகோ
துயர்ப்பனிக்குள் துவளும் பூக்கிழங்கு
வேனில் ஒன்று கிளம்பி
விரியாதோ இங்கு ஒரு நறுமுகை?
கனவு பறவையின் சிறகுகள்
கண்ணீரில் உடலொட்டிக் கனகாலம்.
காய்ந்துலரச் சூரியனைத் தேடி
களைத்துச் சலித்தாயிற்று
கண் மலர்கள் இடம் மாறி
கை மலர்கள் பரிமாறும்
காலம் ஒன்று வாய்க்கவில்லை.
கருங்குரல்கள் சூழ் உலகு.
“கறுப்பனா? வெள்ளையனா?
நம்ம ஊரா? நம்ம சாதியா?
நட்சத்திரங்கள் பொருந்தி வந்ததா?”
கூட்டு நத்தையென ஒடுங்கிய பதின்மம்
காதல் காற்று வீசவே இல்லை.
கடுகி விரைந்த காலம் எனும் பாம்பு
கவலையற்று அரைகிறது
அதன் கீழ் வதைபடுவது
அவள் கன்னிமை இல்லையா?
“முதிர் கன்னி... முதிர்கன்னி...”
கருங்குரல்களின் முணுமுணுப்பு.
திறக்காத செவ்வண்ணை
திராட்சை ரசக்குடுவை.
யாராவது திறவுங்களேன்.
ஒலமிடும் உள் மனம்
உதட்டில் ஒரு போலிப்புன்னகை
ஒரு போதும் வாடாது.
வீட்டு வாடகை தொட்டு
வெள்ளி நரைச்சாயம் வரை
நாளாந்தச் செலவு
வானளக்கப் போயிற்று.
கால சூரியத் தகிப்பில் தீய்ந்து
கருகும் பருவ உடல்.
நேர காலம் தெரியாது
நிசப்த நதி ஒன்று
நள்ளிரவில் துயில் கலைக்கும்
முள்முருக்கம் பூப்போல
தீ நிறத்து செம்மலர்கள்
திடீரென முகை அவிழும்.

10 நிசப்த நதி

அச் செம்பூக்கள் காவி
நெருப்பாறாய்க் கொதிக்கும்.
பூக்களின் நகர்வல்ல,
புகம்பத்தின் குமுறல்.
ஆசையலை மேலெழுந்து
மோகமெனப் பெயர் சூடி
அந்தரங்க வழியெல்லாம்
ஐலதரங்கம் இசைக்கும்,
தனிராக கீதம் ஒன்று
துணை தேடித் தவிக்கும்.
நாளும் பொழுதும்
நாடி வந்தோர் நோயும் பிணியும்
தீர்க்கும் ஒரு தேவதை தான்.
அவள் துயரம் தீர்ப்பவர் யார்?
“எவனிடம் இரக்க
ஏற்குமாறு இனி?”
கருங்குரல்கள் அங்கில்லை,
பதில் சொல்ல.
* * * * *
இதே பொழுதில்,
“எழுந்து வா என் தோழி,
இன்பம் துய்க்கவென”
அடுத்தவளின் மலர்க்கரம் பற்றி
அச்சமின்றி நடக்கின்றாள்
புதியவள் ஒருத்தி.
“ஆண் துணையா? பெண் துணையா”
அலறுகின்ற கருங்குரல்களை
பாழ்வெளியில் தள்ளி,
கன்னங்கள் சிவக்காத
காலத்தின் புதல்வி அவள்.
செம்பவள உதடுகள்
மேன்மேலும் சிவக்கின்றன.

குணாளினி தயாநந்தன்
(சாரங்கர்)

குரு அரவிந்தன் சிறுகதைகளில் உளவியல் டீகாட்பாடுகள்

முன்னுரை

திறனாய்வுக் கட்டுரைப் போட்டி அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து, sirukathaigal.com தளத்தில் வெளியாகியுள்ள திரு குரு அரவிந்தன் எழுதிய 62 சிறுகதைகளையும் “காலையில் படி, கரும்புகல் படி, மாலை இரவுப் பொருள்படும்படி...” என்ற பாவேந்தர் வாக்கிற்கிணங்க, ஒரு யக்ஞம் போல, நேரம் கிடைத்தபோதெல்லாம் படித்தேன்.

கதைக் களங்களை உன்னிப்பாக வர்ணித்து, படிப்போர் மனதை மென்மையாய் வருடும் குரு அரவிந்தனார் கதைகளை, வாசகனாக, ரசிகனாக, விமரிசகனாக, திறனாய்வாளனாக..., John Ruskin சொல்வதைப் போல, பல் வேறு நிலைகளில், பல கோணங்களில், வேறு வேறு துழலில், உன்னித்துப் படித்து உள்வாங்கினேன்.

'One should go through the work of art, syllable by syllable, till to identify the thoughts of the author, then to try to reach the heart of the author' என்று Sesame And Lilies என்ற கட்டுரையில் ரஸ்கின் காட்டிய வழியில் படித்ததால், முழுவதும் படைப்பில் மூழ்கி, ஊன்று கவனச் சிதறலற்றுப் படித்தும், படைப்பாளியின் சிந்தனைகளை உள்வாங்க ஏதுவாயிற்று.

“சாமர் செட் மாம்” சொல்கிறார்.

“சிறந்த சிறுகதையில் நல்ல கதையம்சம் இருக்க வேண்டும். அது ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சியை மட்டுமே விவரிப்பதாக இருக்க வேண்டும். ஒரு மூச்சில் படித்து முடிக்கக்கூடியதாக அதை அமைக்க வேண்டும். அது தனக்கென ஒரு தனிப் பண்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். படிப்

போர் மனத்தில் ஆழப் பதிந்து கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவு வரையில் தொய்வின்றி ஒரே சீராகச் செல்ல வேண்டும்.”

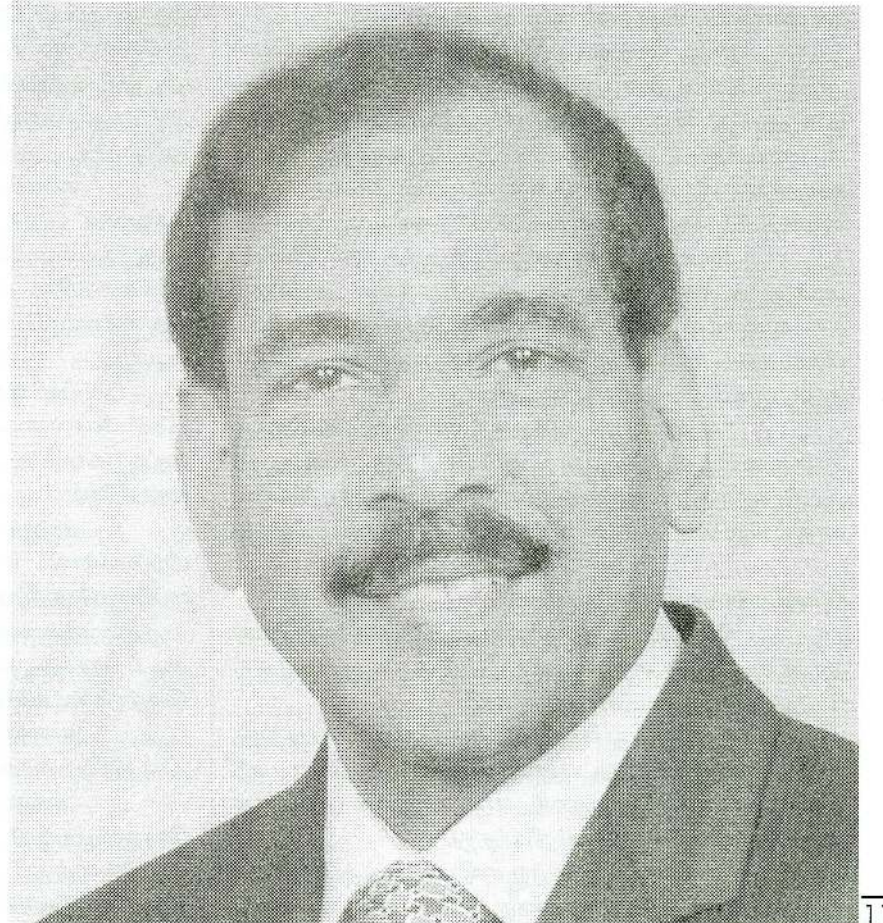
அனைத்தையும் ஒருசேர உள்வாங்கி, ஆய்வு நோக்கில் சிறுகதையின் வடிவத்தை துருவியாப்பந்து வாசித்தேன். என்னே ஆச்சரியம், “மாம்” சொன்ன அத்தனைக் கூறுகளையும் நேர்த்தியாக உள்ளடக்கியிருந்தன அத்தனைச் சிறுகதைகளும்.

குரு அரவிந்தன் அவர்களின் எழுத்தாளுமை

தமிழகத்தின் முத்தமிழ் வித்தகர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள், இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன், குங்குமம் வார இதழில், சிறுகதைப் பற்றிய என் கேள்விக்குக் கீழ்காணும் பதிலளித்திருந்தார்.

கலைஞர் சொன்னதைப் போல, குரு அரவிந்தன் அவர்களின் ஒவ்வொரு கதைக்கும், கச்சிதமாகக் காணப்பட்ட “ஃபிரேமிங்” வியப்பைக் கூட்டியது.

அதோடு, வட்டார வாசகர்கள் தவிர, அனைத்துத்தர வாசகர்களும் படித்துக் கதைக் கருவை உள்வாங்க ஏதுவாக எழுத்து மொழியில் படைத்

திருப்பது, கதாசிரியரின் கலைரசனையையும், பழுத்த அனுபவத்தையும் காட்டுகிறது.

ஒவ்வொரு கதையிலும், தேர்ந்த ஞானத் தூள், கட்டம் கட்டமாகத் தாண்டிச் சென்றுக் கதையை நகர்த்தும் உத்தி, அற்புதமான ஒரு கலையம்சம்.

“telling and showing” என்ற ஆய்வுக் கட்டுரை யில் Wayne C.Booth அவர்கள் கதையை புத்தகத்தில் படிப்பதற்கும், திரையில் பார்ப்பதற்கும் உள்ள நுண் படிமங்களை விளக்கியிருப்பார்.

C.Booth ன் ஆய்வுக்கும் அப்பால் நிற்கிறார் திரு குருஅரவிந்தன். படித்தலோடு பார்த்தல் அனுபவத்தையும் அளவாய், அழகாய்க் கலக்கிறார்.

கதை சொல்லியான, குரு அரவிந்தன் அவர்கள் காட்சிப்படிமங்களை திறம்படக் கையாண்டதற்கு உதாரணமாக,

கனடாவின், பூகோள, வரலாற்று, கலை, கலாசார, அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பின்புலங்களை கனடாவை உலகப்படத்தில் கூடப் பார்க்காத வாசகனுக்குள்ளும் டாக்குமெண்டரிப் படம்போல் பதியச் செய்த ரசவாதத்தைக் கூறலாம்.

மிக இயல்பாகச் சொல்லும் நடைதான் இவரின் பலமே. பல கதைகள், “ஜான் கீட்ஸ்” சொல்வதைப் போல மரக்கிளைகளிலிருந்து இயல்பாய் வெளிவரும் குருத்துக்களைப் போல அழகும், வனப்பும், பளபளப்பும் நிரம்பித் தரும்புகிறது. ஆழமான சில கதைகளில், “வில்லியம் வேர்ட்ஸ்வொர்த்” சொல்வதைப்போல Spontaneous overflow of Powerful feelings விரவிநின்று, வாசகனை நெகிழ்வுறச் செய்கிறது.

என் பார்வையில் எழுத்தாளர் குரு அரவிந்தன்

M.Sc., Counselling Psychology படித்த, உளவியல் ஆலோசகரான என் பார்வையில் ஒவ்வொரு கதையும், மிக நுட்பமான உளவியல் கோட்பாடுகளால் கட்டமைக்கப்பட்டதை உணர முடிந்தது. இந்த 62 கதைகளை, 26 காதற்கதைகள், 22 குடும்பக்கதைகள், 14 சமூகநீதிக்கதைகள் என வகைப்படுத்தலாம்.

26 காதல் கதைகளும் 26 ரகம். சலிப்பின்றிப் படிக்கும்வண்ணம், அதனதன் போக்கில் அற்புதம் காட்டியிருக்கிறார் ஆசிரியர். இது கதாசிரியரின், பிரம்மாண்டமான, கற்பனைத் திறனுக்குத் தக்கச் சான்றாகும்.

“கூறியது கூறல் குற்றமல்ல, வேறொரு பொருளை விளக்குமாயின்” என்கிற நன்னூல் துத்திரத்திற்கு தல்லுதாரணமாய் விளங்குகிறது, இவரின் காதல் சிறுகதைகள்.

திறனாய்வுக்கான முற்கட்டப் பணி

போட்டி விதிகளின்படி, திறனாய்வின்கென நான்கு சிறுகதைகளை மட்டும் கவனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் கடினமானப் பணி.

ஒவ்வொரு கதையும், அதனதன் உருவத்தில், உள்ளடக்கத்தில், நுட்பமான உளவியல் கோட்பாடுகளை அடக்கியிருந்ததால், எந்த நான்கை ஆய்வுக்கு எடுப்பது என்பதில் குழப்பம் நீடித்தது.

Road Not Taken என்ற கவிதையில் அமெரிக்கக் கவிஞர் Robert Frost சொன்னதைப் போல, 4 கதைகளைத்

தேர்ந்தெடுப்பதைவிட, 58 கதைகளை ஒதுக்குதல்தான் பெரிய சவாலாகவே இருந்தது.

திறனாய்வுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டக் கதைகள்.

1. ஆறாம்நிலத்திணைக் காதலர் (காதல்)
2. யார் குழந்தை? (குடும்பம்)
3. ஊமைகளின் உலகம்..!
4. போதிமரம் (சமூகநீதி)

திறனாய்வுக்காகக் கூர்ந்தாயும் நோக்கில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நான்கு கதைகளையும் பல முறை, பல கோணங்களில், ஆழ்ந்துப் படித்தபோது, கதாசிரியரின் சிந்தையில் மொழியாய் வெளிப்பட்டு, அச்சுக்கு வருவதற்கு முன், அவர் இதய வீணையில் படிமங்களாய் ஒலித்த, மொழிக்குள் கட்டுப்படாத, நாதத்தை ரசிக்க முயன்றேன். உணர்வோடு ஒன்றிய வாசித்தலனுபவத்தை வாசகர்களோடு பகிர்வதில் பெருமகிழ்வெய்துகிறேன்.

சிறுகதைக்குப் பின்னே நிற்கும், படைப்பாளரின் கலையாற்றல், கற்பனைத் திறன், கூர்நோக்குப் பார்வை, சொல்லாட்சி, மறைமுகமாக உணர்த்தும் விழுமியங்களின் மேன்மைகள்... என தனித்தன்மைகளைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக, இலக்கண வரம்புகளைத் தாண்டி, இவரது சிறுகதைகள் காட்சிப் படிமங்களோடு ஒளிர்ந்து மிகாசிப்பதைப்படிப்போர் உணரமுடியும்.

1. ஆறாம்நிலத்திணைக் காதலர் (காதல்)

கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றிய அழகு தமிழ் மொழியின் திலகமாய் நிற்கும் கபிலர் பெருமானின் எழுத்தாணி கீறிய, “யாரும் இல்லைத் தானே கள்வன்...” என்ற குறுந்தொகைப் பாடலுடன் துவக்கியிருக்கிறார்.

கதாசிரியரின் பழந்தமிழ் இலக்கிய அறிவுக்குக் கட்டியம் கூறும் சிறுகதை இது.

களவியல், உடன்போக்கு, கற்பியல் போன்ற செவ்விய சங்க கால வாழ்வின், நெறிபிறழ்வுகளை “வழு”க்களை 21 வது நூற்றாண்டில், ஒன்றாறியோ ஏரிக்கரையில் தனிமையில் அமர்ந்திருந்த ராதையின் நிலையோடு செய்த ஒப்பீடு அற்புதமானதொரு காட்சிப் படிமம்.

பனியில் சறுக்கி விழுந்த ராதையை ராணுவ வீரன் போல் கைப்பிடித்து அழைத்துச் செல்லும்போது.. “பட்ட காலிலே படும்” என்பதைப் போல... என்கிறார் கதாசிரியர்.

ராணுவத்தினரின் மிக மோசமான, அத்துமீறல்களால், ராதையின் புலப்பெயர்வை நுட்பமான ஒப்புமைக்குறிப்பு அது.

“அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அவன் பைத்தியமாய் இருந்தான்.” என்ற காட்சிப்படிமத்தைப்பாருங்கள்.

மனவியல்படி, obsession, என்கிற மனத்தாக்கத்தின் வீரியத்தை உணரமுடிகிறதல்லவா?.

அந்த இடத்தில் “Love at first sight”, என்ற ஷேக்ஸ்பியரின் உத்தியைக் கையாளும் ஆசிரியர், துழ்நிலைக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கதையின் முக்கியக் கதாபாத்திரமான ராதையின் தடுமாற்றத்தையும்,

ஏக்கத்தையும், எதிர் பார்ப்பையும், மற்றும் பலப்பல உணர்வுகளையும், முரண்தொடையாய் சித்தரிக்கும் ஆசிரியர். “அக்கினி வலம் வரும் மணப்பெண் போல”, என்ற உருவகத்தின் மூலம் உணரவைப்பது மிகச் சிறப்பு.

“சிவிலியன் ஸ்” களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களுக்கு முன் அவ்வப்போது விசும் வசந்தங்களைக் காட்டுவதற்கும் தவறவில்லை ஆசிரியர்.

“சங்கக் காலத்துக் குருகு”வை, தற்காலத்து சீஹலோடு, ஒப்பிடும் உத்தி அற்புதமானது.

அன்று முதல் இன்று வரை, எக்காலத்திலும், நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கை விழுமியத்தைப் பதிவு செய்து, நேர்மறைச் சிந்தனையோடு சிறுகதையை நிறைவு செய்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

2. யார் குழந்தை? (குடும்பம்)

1003 வார்த்தைகளில் வடிக்கப்பட்டக் குடும்பச் கதை.

தொடக்கமும் இறுதியும் மிகச் சுச்சிதமாகப் பொருத்தியிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.. கதை தொடங்கும்போது முக்கியக் கதாபாத்திரத்தின் “Paranoid Personality” என்கிற சந்தேகிக்கும் குணமே, வாசகனை கதையோடு உடனடியாக ஒன்றிச் செய்துவிடுகிறது.

“நான்” எனத், “தன்மை” ஒருமையில் சொல்லப்பட்டதால், வாசகன் கலப்பமாகக் கதையோடு ஒன்றிவிட முடிகிறது.

வாசகரையே, முக்கியக் கதாபாத்திரமாக உருமாற்றிவிடும் மிகச் சிறப்பான “தன்மை-உத்தி”.

பிழைப்புக்காகச் செல்லும் அனைவருக்கும், சிம்மச் சொப்பனமாகத் திகழும் அரபு நாடுகளின் கடுமையான சட்டதிட்டங்களை வாசகன் முன் மிக இயல்பாக வைக்கிறார் ஆசிரியர்.

அனாதரவாகத் தெருவில் நின்று உதவி கேட்கும் நிறைமாத கர்பிணியைக் கண்டதும் மனமிளகினாலும் சட்டதிட்டங்களின் கடுமையை யோசிக்கிறான் ஓட்டுநன்;

“அவசரமான காரியம்போலப் பாவனை செய்து அவளுக்கு உதவும் நோக்கத்தைத் தவிர்க்கும் கோழையாகிறான்”

இந்த முரண்பாட்டை முன் னிறுத்தி, காரோட்டியின் மணப்போராட்டங்களும், மனிதமும், மனோபாவக்கூறுகளும் மாறி மாறி வாசகனைக் கட்டிப்போடும் கதை.

காரோட்டிகளுக்கான கடுமையான விதிகள், கட்டுப்பாடுகள்; மீறுபவர்களின் விரல்கள் வெட்டப்படும் தண்டனை... பயமும், மனத்தடுமாற்றமுமாய் கார் ஓட்டுனர்.

மனசாட்சிக்கும், மனத்தடுமாற்றத்துக்கும் இடையே உள்ள நிலையை, “BORDERLINE PERSONALITY” என்ற விளிம்பு நிலைத் தடுமாற்றத்தை, மிக அருமையாகக் கையாண்டிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

“பிரசவ வேதனையிலிருக்கும், நிறைமாதக் கர்பிணியைத் தவிர்ந்து, சுயநலத்திற்காக கோழை போல ஓடி ஒளிவது முறையா?” குழம்புகிறார்.

காரோட்டியின் மனைவி, இதே போல இக்கட்டான நேரத்தில் இருந்தபோது அவள் பிரசவத்திற்கு உதவிய ஒருவனைப் பற்றிய நினைவுகள் வந்து

உறுத்துகிறது.

“நடப்பது நடக்கட்டும்..” என்று உதவுகிறார்.

கதையின் ஐந்தாவது, ஆறாவது பந்தி களிலேயே, வாசகனின் உள்ளத்தில் பரவரத்தையும், எதிர்பார்ப்பையும் ஏற்படுத்திவிடுகிறது சர்ப்பவங்கள்..

“சாமர்செட் மாம்” சொல்வதைப் போல, ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கத் தூண்டும் விதமாக தொடக்கத்தை அமைத்திருப்பது மட்டுமல்லாமல், முடிவு வரை தொய்வின்றி, கதையை நகர்த்தியிருக்கும் விதம் அருமை.

அரபுநாடுகளின் மருத்துவமனை நடைமுறைகளை கதைப் படிக்கும்போதே தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் தெளிவான விளக்கங்கள்.

உதவி செய்த கர்பிணிக்குச் சுகப் பிரசவமானதை அறிவிக்கும்போது, காரோட்டி மட்டுமல்லாமல் வாசகர்களையும் அகமகிழவைக்கிறார்.

காரோட்டியின் மனித நேயத்தை மனமளரப் போற்றத் தூண்டுகிறார்.

அதே வேகத்தில், சாலையில் அநாதையாகத் தவித்த கர்பிணிப் பெண்ணுக்கு உதவப் போய், “குழந்தைக்குத் தகப்பன் நீங்களானே?” என்கிற உறவும், உரிமையும் அவன் மேல் தொற்றிக் கொள்ளக், காரோட்டியின் சிக்கல் கண்டு அதிரவைக்கிறார்.

“ஊழ்வினை உறுத்து வந்து ஊட்டிவிட்டதோ” எனப்பதற வைக்கிறார்.

“ஷெரியா” நாட்டு கடுமையான சட்ட திட்டங்களை எண்ணித் தவிக்கும் அப்பாவி டிரைவரின் தவிப்பு வாசகனையும் தொற்றிக் கொள்கிறது.

‘Poetic Justice’ என்று அரிஸ்டோட்டில் சொல்வார்.

கதாசிரியர் எப்படி இந்த முக்கியக் கதாபாத்திரத்தின் சிக்கலைத் தீர்க்கப் போகிறார் என்கிற பரபரப்பு, வாசகனை களைமாக்கலை நோக்கி ஓட வைத்துவிடுகிறது.

“குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் இந்தக் குழந்தையின் தகப்பன் அல்ல”

நீதிபதியின் தீர்ப்பு, கதாபாத்திரத்தைப் போலவே, வாசகனுக்கும் பெரிய நிம்மதியைத் தருகிறது.

அந்த நிம்மதிச் சில கணங்கள் கூட நீடிக்கவில்லை.

“குற்றவாளியின் சக்கிலத்தில் உயிரணுக்குறைவாகவும், சக்தியற்றும் இருப்பதால், தந்தையாவதற்குச் சாத்தியக் கூறுகள் இல்லை..”

மருத்துவ அறிக்கையை வெளியிடுகிறார் நீதிபதி.

“அப்போ... பிரியா?”

அதிரடியான அதிர்ச்சியான இரண்டே வார்த்தைகளின் மூலம் காரோட்டியின், சந்தேகத்தின் உச்சத்தைப் பார்த்தவர்கள், ஆயுளுக்கும் மறக்க முடியாத கதை முடிவு. கடைசி வரிகளில் சர்ப்பரைஸ் நிபுணர், “ஓ ஹென்றி”க்கு ஒரு படி மேலேயே சென்று விட்டார் நம் குரு அரவிந்தன். கடைசி வார்த்தைகளில் சர்ப்பரைஸ் வைத்து அசத்தி விட்டார் குரு அரவிந்தன் அவர்கள்.

கதையின் துவக்கத்தில் துப்பாக்கி மாட்டியிருப்பதாகக் கூறினால், கதையின் முடிவில்

துப்பாக்கி வெடித்திருக்கவேண்டும்... என்பார் எழுத்தாளர் சஜாதா அவர்கள்.

PARANOID PERSONALITY என்கிற சந்தேக குணத்தில் தொடங்கி, PARANOID PERSONALITY DISORDER சந்தேக நோயில் முடித்த அற்புதமான உளவியல் சிறுகதை இது.

3. ஊமைகளின் உலகம்..! (https://www.sirukathaigal.com)

கடைசிக் குழந்தை வயிற்றில் இருக்கும் போதே ராணுவத்தின் அத்தூறிகளால், அவளது கணவன் தொலைந்து போயிருந்தான்.

கணவன் உயிரோடு இருக்கிறானா இல்லையா என்பதுகூடத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத கேவலமான நிலையில் நாடு இருந்த நிலையைக் காட்ட ஆசிரியர் கண் முன் நிறுத்தும், குரூரமான அடக்குமுறைகள், கண்ணீரை வரவழைக்கின்றன.

"ANTISOCIAL PERSONALITY" என்கிற உளவியல் காரணியை இந்தக் கதையில் முன்னிலைப்படுத்தி யிருப்பது தெற்றெனத் தெரிகிறது.

"இதுதான் மனிதவாழ்க்கை என்றால் அடிமை வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு ஜனநாயகம் என்ற போர்வை எதற்கு?"

இது பாதிக்கப்பட்டோரின் கதறல் மட்டு மில்லை. கதையைப் படிக்கிற ஒவ்வொரு வாசகனில் மனதிலும் எழும்பும் வினா.

"பாதுகாப்புக் கருதி, பாதுகாப்பு முகாமுக்குச் சென்ற இளம் பெண்கள் களவாடப்படுகிறார்கள்."

ஐயகோ, என்னே பயங்கரமான முரண் தொடை..."

வேலியே பயிரை மேயும் இதற்கெல்லாம் என்னதான் தீர்வு..."

வாசகனை சிந்திக்கவும், தீர்வுகாணவும் உந்தும் மொழி.

கண்டதைக் கண்டவாறே எழுதும் எதார்த்தமான, வீரியமான நடை.

ஆசிரியரின் சொல்லொணாத் துயர மொழி, மனதை கலங்கடிக்கிறது.

அதுமட்டுமா?

ஆண்கள் தொலைந்து போகிறார்கள்"

குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் தனிமைப் படுத்தப்படுகிறார்கள்;

அவளைப் போலப் பல பெண்கள் அந்த மண்ணில் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு முகாமில் அடைக்கப் பட்டு சித்திரவதை செய்யப்படுகிறார்கள்;

ஆடைகளையும் துச்சாதன மிருகங்களுக்கு மத்தியில் துணையற்ற அவளும் தனிமரமாய்...;

என்ன கொடுமை இது;

வலியும் வேதனையும் சுமந்த கண்கள் குளமாக, வாழ்வா-சாவாப் போராட்டத்தில் எதையுமே வெளியே சொல்ல முடியாத ஊமைகளாய்...;

முடிவு தெரியாத பயணமாய்... இன்னும் எவ்வளவு காலம்?;

Post traumatic Stress என்ற உளவியல் நோயில் கருகும் சிவிலியன்ஸ் பற்றிய உண்மைகளை காட்சிப் படிமங்களோடுக் காணக் காண கண்களைக் குள மாக்கும் எழுத்துக்கள்.

அப்பப்பா...! இதையெல்லாம் எழுத மிக மிக தெரியும் வேண்டும்.

ஆம்..! உண்மை சுடும், சுட்டுப் பொசுக்கும்.

War Anxiety அல்லது Nuclear Anxiety என்று சொல்வார்கள்.

எந்த நேரமும் வானத்தில் குண்டு வீச்சு; விமானத்தின் இரைச்சல்;

திக்குத் திசை தெரியாமல் "செல்" கூட அங்கே வந்து விழலாம்.

எதையுமே கணித்துச் சொல்ல முடியாதபடி யிருந்த மயானச் சூழ்நிலையை கண்முன் காட்சியாக்கு கிறார்.

போர்முனை பயங்கரங்களைப் பற்றி, W B Yeats அவர்கள் எழுதிய Prayer for my daughter என்ற யாப்புக் களை விட, குரு அரவிந்தன் அவர்களின் உரைநடை மிகவும் சென்சிடீவ்வாக இருக்கிறது.

கடைசியில் "If winter comes sun be far behind" என்று ஷெல்லி Ode to West Wind என்ற கவிதையில் சொல்வதைப் போல

"என்றோ ஒருநாள் தோன்றும் உதயம்; குழந்தைகளை நன்றாய்ப் படிக்கவைத்து அவர்களை நல்ல பிரசைகள் ஆக்கவேண்டும்"

தாயின் தீராத கனவுகளைச் சுமந்தவண்ணம் அவள் நம்பிக்கையோடு நடந்தாள்.

சமூகப் பிரச்சனைகளைக் களமாக எடுக்கும் குரு அரவிந்தன் அவர்கள், தன்மம்பிக்கை நிறைந்த நேர்மறையான முடிவை அதாவது, தீர்வுகளைத் தருகிற, எழுத்துக்கள் என்றென்றும் சாகா வரம்பெற்றவை.

4. போதி மரம் (சமூக நீதி)

சமூக நீதியை உணர்த்தும் இந்த போதி மரம் என்கிற கதையின் தொடக்கம், கதைத் தலைப்பை முற்றிலும் ஒட்டி, "புத்தம் சரணம் கச்சாமி" என்கிற தோத்திரத்துடன் தொடங்கித் தொடர்தல் சிறப்பினும் சிறப்பு.

உளவியல் வல்லுநரான "அப்ரஹாம் மாஸ்லோ" அவர்களின் தேவைப் படிமமைப்புக் கோட் பாட்டின் பல கொள்கைகளை தன்னுள் அடங்கிய கதை இது.

கடைசிக் கொள்கையான Self Actualization எனும் தன்னலத் தேவை என்பதுதான் கதையின் அடிப்படை. அதாவதுப் பளாட்.

தூக்கம் வராமல் புரண்ட பண்டா "நான் ஒரு நல்லபெளத்தன்தானா?"

என்று தன்னைத் தானேக் கேட்டுக் கொண்டான்; "இல்லை"

மனசாட்சியின் பதில் அவன் மனதைக் குடைந்துகொண்டே இருந்தது.

வள்ளுவம் கூறும் "தன் நெஞ் சறிவது பொய்யற்க, பொய்த்தபின் தன் நெஞ்சேத் தன்னைச் சுடும்" என்பதின் பொழிப்புரையாய் விளங்கும் காட்சிகள்.

தன்னலத் தேவையின் பண்புகள், அதன் வீரியம் அனைத்தையும் கதாபாத்திரம் மூலம் செவ்வனே சொல்லியிருப்பது சிறப்பினும் சிறப்பு.

கலிங்கப் போரின் கோரமான விளைவுகள் கண்டு, அசோகர் தன்னலக் கொள்கைக்குள்

அடைக்கலமானதை, வரலாற்றில் படித்திருக்கிறோம்.

Compulsive sexual behavior, hypersexuality disorder, sexual addiction என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் உளவியல் வகைகளை ராணுவம் எனும் அமைப்பில், உயரதிகாரிகள் உட்பட அரங்கேற்றும் நிகழ்வுகளை காட்சிப்படுத்தி நெஞ்சில் கனலை மூட்டுகிறார் ஆசிரியர்.,

காமாந்தகர்களையும், காழகர்களையும் கண்முன் நிறுத்திப்படிப்போர் மனதில் ராணுவத்தினரின் அத்தூறில் கண்டு கொலை வெறி வரவழைக்கிறார்.

சீதையின் சாபத்தால் தீய்ந்தது இலங்கை; கண்ணகியின் சாபத்தால் எரிந்தது மதுரை;

பெண் பாவம் பொல்லாது, அழித்துவிடும்; தமிழனின் நம்பிக்கையையும் இங்கே பறைசாற்றுகிறார்.

“அந்தத் தாய் அன்று போட்ட சாபமோ, என்னவோ ஆனையிறவுச் சமரின் போது முகாமையிட்டுத் தப்பிப் பின்புறமாய் ஓடும்போதுத் தாங்கள் புதைத்து வைத்த கன்னி வெடியில் சிக்கிக் கால்கள் ஊனமாகி, பலியான ராணுவ அதிகாரியையும் கண்முன் காட்டுகிறார்.

கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என்பதை நிலை நிறுத்துகிறார்.

வினை விதைத்தவன், வினை அறுப்பதை விவரமாகக் காட்டுகிறார்.

ராணுவம் மீண்டும் அழைக்கிறது; கழி விரக்கத்தில் கலங்குகிறான் பண்டா; உள்முகநோக்கு

கிறான். அசோகன் போல் போர் வெறுத்த பண்டா, பௌத்த மடத்தை அடைகிறான். அங்கே பண்டா கண்டதிரும் காட்சியோ நம்மையும் அதிர வைக்கிறது.

“தமிழர்களை வென்றெடுக்கும் யுத்தத்தில் பங்கு கொள்ள ராணுவத்தில் சேர்ந்து ஆபுதம் ஏந்திப் போராடப் போவதாக சென்றுவிடுகிறான் பௌத்த மிக்ரு.

ராணுவ உடையைக் களைந் துவிட்டு துறிவியாடை அணியவந்த பண்டா;

துறவியாடையைத் துறந்துவிட்டு ராணுவ ஆடைக்குள் நுழையச் சென்ற பௌத்த மிக்ரு;

வாசகன் சற்றும் எதிர்பாராத இந்த முரண் தொடை முடிவு.

நிழல் நிஜமாக நிஜம் நிழலானது.

தத்துவார்த்தமான முடிவு

பண்டாவும் சரி, புத்த பிக்குவும் சரி, எதிரெதிர்த் துருவங்களில் இணைந்துவிடும் ரசவாதம் சிந்தனைக் குரியது.

சமன் செய்து சீர் தூக்கும் போல் இல்லாமல், ஏதோ ஒரு புறம் சாயும் BIPOLAR PERSONLITY என்கிற உளவியல் காரணியை மையமாக வைத்துச் சிறுகதையை முடித்திருக்கும் எதார்த்த வாதம் மிகமிக அருமை.

மொத்தத்தில் குரு அரவிந்தன் அவர்களின் சிறுகதைகள் இலக்கிய உலகில் தனித்தன்மையுடன் ஒளிரும் பொக்கிஷங்கள்.

1.

முது மரத்தை
அடர்வனங்களில்
தொன்மமாய் மாறிப்போன

வற்றியே போகாத கடலை

எழுத்துக்களைச், சொற்களை
கதைகளை.

லாண்ட்மாஸ்டர்

பற்றியிழுத்துச்சென்றது
மீந்த
உடலை மட்டும்

நீ தளர்ந்துபோய்
நடந்தாய்

உன் குரலுக்குள் கிடந்து
உடைந்தழுதேன்.

கேள் சகா,
மரணமென்பது
வாழ்ந்தவருக்கு வாழ்வு
வாழாதவருக்கு நோய்.

ரஜ்தா இராசரத்தனத்தன் 2 கவிதைகள்

2.

கொஞ்ச நாட்களுக்கேனும்
இங்கிருந்து மீளவிடாமல்
அச்சமுட்டும் ஆந்தையின் கண்களால்,

மிகவும் தேவையாகவிருக்கின்ற
தூரப்பயணங்கள் கூட
பதறுமளவிற்கு

உதறுமுடல்

வழித்தெறியவே முடியாத
மக்காத கஞ்சலாகிக் குவிந்த
பாழ்நினைவுகள்.

அறிவில்

நினைவுகளாய் எஞ்சி
இன்னும் நிறையப்போகும்

நினைவுகள் உறைக்கிறது,

எப்போதைக்கும்
நிறையாத உண்டியலாய்.

ஆயிரம் தடவைகள்
நான் முலைகளோடும்
யோனியோடும் பிறந்த
காரணத்தால் மட்டும்

உரசிக் தேய்த்து விந்திறக்கிய,

என் வாழ்வின்
விசக் கொடுக்குப் பூச்சிகள்

மோசமான
மிக நீண்ட கனவுகளைப் போல
திகைக்கச் செய்து
கொண்டிருக்கின்றன.

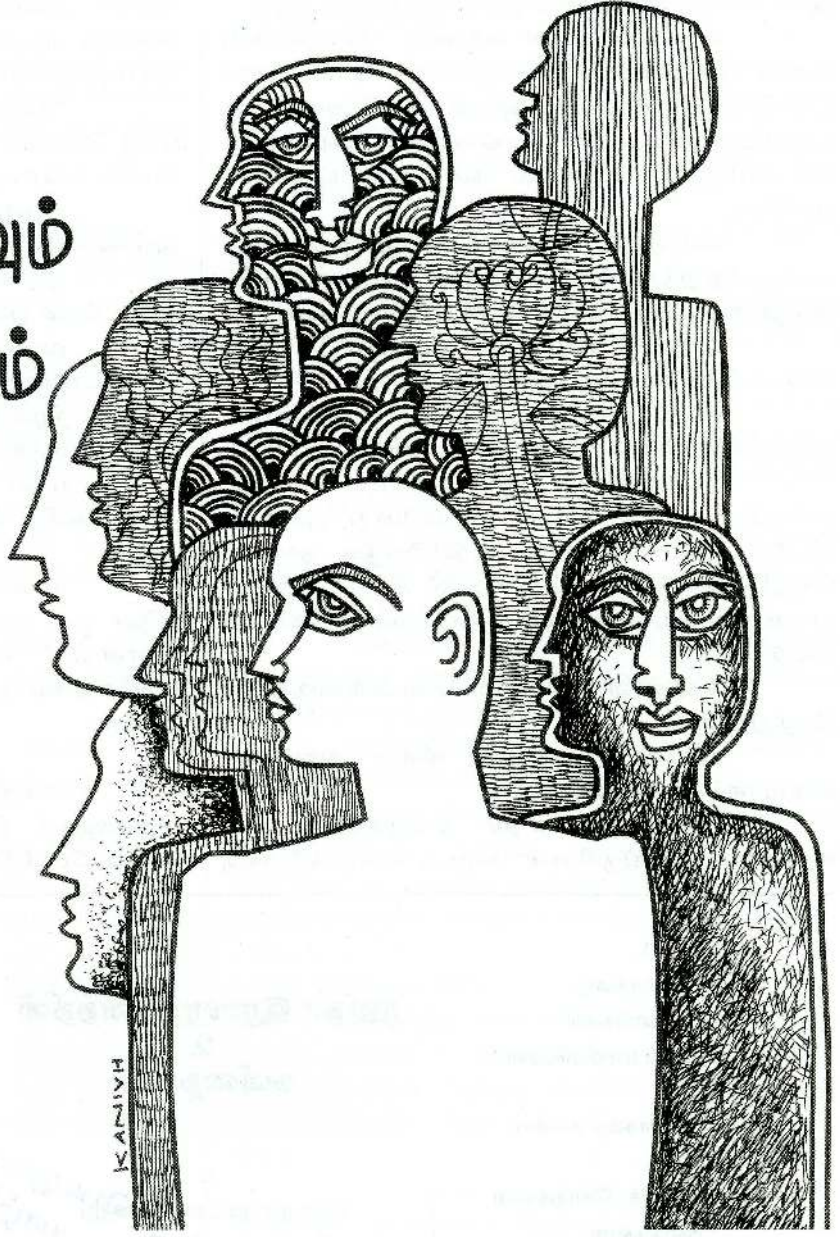
நெஞ்செரிகிறது
பதறுகிறது

முழங்கால்களை நெஞ்சோடமுத்தி
எனக்குள்
உடம்பைக் குறுக்கிக் கொள்கிறேன்

அச்சமுட்டுகின்றன உண்மைகள்.

குளிர் தருவும் சூடும் நிலவும்

“தம்பி! இப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தாயே இலங்கைச் சரித்திரம், அதில் ஒரு சுவாரசியமான கதை இரண்டாயிரத்து முந்நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு அனுராத புரத்தில் கும்பகர்ண வருணத்தில் நடந்தது. கதை என்றதும் ஏன் உனக்கு இவ்வளவு பரபரப்பு, கதை கண்ட இடம்மெல்லாம் உனக்கு கைலாயம் தான். கதையில் காட்டும் ஆர்வம் படிப்பிலும் இருக்கவேண்டும். சரி சரி நீ கூறுவது மாதிரி இதுவும் ஒரு சரித்திர பாடம் தான். சரி கதையைக் கேள்.” ஆறுகளையும் பசிய வயல் களையும் அழைந்து வந்த சீதளமென் காற்று சுகமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. அனுராதபுரத்து அரண்மனைக்குள்ளே விசாரணை மண்டபம் நிறைந்திருந்தது. மந்திரி பிரதானிகள், படைத்தளபதிகள் எல்லாரும் மண்டபத்தில் கூடியிருந்தனர். பிரதமமந்திரியும் அரசனின் தம்பியுமான பாயன், தன் ஆசனத்தில் அமைதியில்லாது உட்கார்ந்திருந்தான். அவனது கண்கள், முடிமன்னனும் தனது அண்ணனுமாகிய சங்கபோதி வரும் திக்கை அடிக்கடி நோக்கியது. சுற்றில் சங்கபோதி விசாரணை மன்றிற்கு வந்தான். சபை எழுந்து மன்னனுக்கு வணக்கம் செலுத்தியது. சங்கபோதி சபையை அமரும்படி கையசைத்து விட்டு “புத்தம் சரணம் கச்சாமி” என கூறியபடி தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். விசாரணை ஆரம்பமாகியது. கைகளும் கால்களும் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட கைதி ஒருவன் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தான். அவனை தங்கங்களால் பாயன் தன் கண்களால் எரித்தான். விசாரணை வாதப்பிரதி வாதங்களுடன் சூடுபிடித்தது சுற்றில் குற்றவாளி சந்தேகமற குற்றவாளியே என நிரூபிக்கப்பட்டான். அரசனின் தம்பியும் பிரதம மந்திரியுமான பாயன், தீ உமிழும் கண்களுடன் கூண்டில் நிற்பவனைப் பார்த்து

“இவனை உயிருடன் கொதிக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பறையில் போட உத்தரவிடுங்கள்” எனக் கர்ஜித்தான். மந்திரி பிரதானிகளும் படைத்தளபதிகளும் அதனை ஆமோதித்தனர். “இவனை எண்ணெய்க் கொப்பறையில் போட்டு எண்ணையை வீணடிக்க வேண்டாம். இந்தக் கயவனை நாளை அதிகாலையில் தூக்கிலிட்டு, உடலை அரண்மனை அகழியில் இருக்கும் முதலைகளுக்கு உணவாக்குங்கள்” என சங்கபோதி உரத்த குரலில் ஆணையிட்டான். கைதி இழுத்துச் செல்லப்பட சபை கலைந்தது. நள்ளிரவை கடந்து விட்ட அகால நேரம். இருளின் கோரத்தனமான ஆட்சியில் அரண்மனை மூழ்கி இருந்தது. சுவர்க்கோழிகளின் நொய் என்ற சத்தம் தவிர மற்றெல்லாம் நிசப்தம். அரண்மனைக் காவலர்கள் அநேகம் பேர் தூங்கிவிட்டார்கள் மிகுதிப்பேர் தூங்கி வழிந்தார்கள். எண்ணெய் வற்றிய தீப்பந்தங்கள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய் முணுக் முணுக் என எரிந்தன. அனுராதபுரத்தின் சகல அதிகாரங்களையும் கொண்ட முடிமன்னன் சங்கபோதி, மரண

தண்டனைக் கைதிகள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் மிகப்பாதுகாப்பான பாதாள சிறையை நோக்கி, ஒரு திருடனைப் போல் பதுங்கிப் பதுங்கி சென்று கொண்டிருந்தான். “நாடாளும் முடி மன்னனுக்கு பாதாள சிறையில் என்ன வேலை என்றா கேட்டாய்? நல்ல கேள்வி. அங்கே தான் கதை ஆரம்பமாகிறது. அவசரப்படாதே, கதை பூராவையும் கேள்.” நேற்று தூக்கில் இடும்படி உத்தரவிடப்பட்டிருந்த கைதி அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பாதாள சிறையை அடைந்த சங்கபோதி தான் கொண்டு வந்த திறப்பால் அறையின் கதவைத் திறந்தான். நாளைக் காலையில் தன் உயிர்ப்பறவை சிறக்கடிக்கப் போகும் மரணபயத்தில் இருந்த கைதி, அந்த மங்கலான வெளிச்சத்திலும், தனக்கு மரணதண்டனை விதித்த மன்னனின் முகத்தைக்கண்டதும் வெடவெடுத்தான். பயத்தில் சலதாரை ஏற்பட்டு அவனின் சிறையுடுப்பை நனைத்தது. இப்போதே அரசன் தன்னை கொன்றுவிடப் போகிறான் என்ற பயத்தில் கைதியின் கால்கள் வெடவெடத்து நிற்க இயக்கமில்லாமல் துவண்டு விழுந்தான். அவனைத்தூக்க”

“என்ன தம்பி கதையை கேட்கிறாயா? சங்க போதியின் சுவிரக்கமற்றதன்மை உன்னை வருத்துகிறதா? பயத்தால் நடுங்கும் கைதியை உரிய காலத்தின் முன்னே கொன்றுவிடத்துடிக்கும் மன்னனின் கொலை வெறிக் கரங்களின் குரல்தனைத்தை எண்ணி வெப்பிராயப்படுகிறாயா? அவசரப்படாதே அப்பனே மிகுதிக் கதையும் கேள்.” பயத்தால் துவண்டு விழுந்த கைதியை தூக்கி நிறுத்திய சங்கபோதி, அவனின் தோளைப் பரிவாகத் தொட்டு “பயப்படாதே மகனே” என்றான். சங்கபோதியின் குரலில் கனிவும் சாந்தமும் பொங்கிப் பிரவாகித்தன.

நீஞ்நறைக் கண்ட பாலைவனப் பயணிபோல், கைதி தெளிவுபெற்றுச் சிலிர்த்தான். சங்கபோதியின் வார்த்தைகள் அவன் முகத்தில் ஒருகுடம் குளிர்ந்த பன்நீரைக் கொட்டியது போன்ற உணர்வைத் தோற்று வித்தது. “மகனே! தண்டனைகள் கொடுக்க மனிதன் தகுதியானவன் அல்ல. இறைவன் ஒருவனே அதற்கு தகுதியானவன். உன்னை நான் மன்னித்தேன் மகனே. இனி ஒருபோதும் இப்படியான பாவகாரியங்களில் இறங்காதே. பகவான் புத்தரை வணங்கு. அவர் உனக்கு நல்வழி காட்டுவார். நீ இப்போதே இந்தநாட்டை விட்டு ஓடி வேறுநாட்டுக்குச் சென்று பிழைத்துக்கொள். பொழுது புலரும்போது, நீ தூக்கில் இடப்பட வேண்டிய நேரத்தில், ஒப்பிற்காக, மந்திரி பிரதானிகள் நம்புவதற்க்காக ஏற்கனவே கொள்ளை நோயால் இறந்த ஒருவனை தூக்கில் இட்டு உடனேயே முதலை அகழியில் வீசும்படி இரகசிய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். எனவே உலகத்திற்கு நீயே தூக்கிலிடப்பட்டவன் என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். பகவான் புத்தர் உன்னை மன்னிப்பார். புத்தபிரான் தன் அருளுரையில் கூறுவதைக் கேள் மகனே. “இத ஸோசதி பெச்சலோசதி பாவகாரீ உபயந்த ஸோசதி ஸோ ஸோசதி, ஸோ வி ஹிஞ்ஞதி திஸ்வா கம்ம கில்லிட்ட மத்தனோ. (பாவம் செய்தவன் இம்மையிலும் துக்கமடைகிறான். மறுமையிலும் துக்கமடைகிறான். இரண்டு இடங்களிலும்

துக்கமடைந்து, தன்னுடைய பாவசெயல்களை எண்ணி எண்ணி விசனமடைந்து அவன் அழிந்தே போகிறான்) ஆகவே மகனே! நீ இனி ஒருபோதும் பாவகாரியங்களில் இறங்காதே. புத்தபகவானை இடையறாது மனமுருகத் தொழுது உன் பாவங்களைப் போக்கிக்கொள். சரி, நீ இப்போதே புறப்படு மகனே. நீ இங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் உனக்கும் எனக்கும் ஆபத்தானவை. அந்தக் கைதி அதிர்ச்சியினின்று விடுபடாதவனாக சங்கபோதியின் கால்களில் வீழ்ந்து தேம்பினான். அவன் கண்கள் அருவியாக கொட்டின. வாயில் இருந்து வார்த்தைகள் எதுவும் வராமல் வெறும் ஒலிக்குறிப்புகளாக குழற்றினான். சங்கபோதி அவனைத்தூக்கி மார்புற அணைத்து முதுகை பரிவுடன் தடவிக் கொடுத்து விடை கொடுத்தான். கைதி போன பின் தன் கண்களில் துளிர்ந்த நீரை கண்டியெறிந்தான் சங்கபோதி அவன் மனதில் துயரம் கரியாகக் கப்பிக்கிட்டுத்தது. உலகத்தில் ஏன் இத்தனை தில்லுமுல்லுகள்? ஏன் இத்தனை கொலை கொள்ளைகள்? புத்தபிரான் கண்ட தர்மராஜ்யம் இங்கு உருவாகவே மாட்டாதா? உயிர்க்கொலை இல்லாத உலகம் தோன்றவே போவதில்லையா? கொலைத் தண்டனை கொடுக்காமல் ஓர் அரசன் ஆட்சி புரியவே முடியாதா? கொலை என்ற வார்த்தை அவன் எண்ணத்தில் உருவாகினதுமே திடுக்கிட்டு சிலிர்த்தான். இந்த மணிமகுடம் அவனுக்கு முளக்கிரீடமாக குத்தி வதைத்தது. சிங்காசனம் கொல்லிப் பாறைகளாக அவனை உறுத்தியது. இந்த முள்முடியை உதறி எறிந்துவிட அவன் எக்கணமும் தயார்தான். ஆனால் பாயனின் போக்கு அவனுக்கு அச்சத்தை தோற்றுவித்தது. சங்கபோதிக்குப் பின் முறைப்படி பட்டத்துக்குரியவன் பாயனே. பாயனின் மனப்போக்கும் சிந்தனைகளும் சங்கபோதிக்கு நன்கு தெரியும். அடக்குமுறை மூலம் தான் மக்களை ஆட்சி செய்யமுடியும் என நம்புவன் பாயன். அரண்மனை வழக்கு மன்றங்களில் எல்லாம் பாயனின் மனப்போக்குகளை எல்லாம் நன்கு அவதானித்துள்ளான் சங்கபோதி. குற்றவாளிக்கு குறைந்தபட்சதண்டனையாக தூக்கு மேடையைத்தான் சிபார்சிப்பது பாயனின் வழக்கம். இப்படியான மனப்போக்குள்ள தம்பியிடம் ஆட்சியை ஒப்படைத்தால் சங்கபோதி கனவு காணும் தர்மராஜ்யம் உருவாவது எங்கனம்? எனவே தான் தன் உள்ளத்தில் இருந்து உதிரம் சொட்டச் சொட்ட, மணிமுடி என்ற அந்த முள்முடியை சுமந்து திரிந்தான் சங்கபோதி. அரண்மனைக்கு சென்ற சங்கபோதி, தன் மஞ்சத்தில் சாய்ந்த போதும், அவன் மனம் பாறாம் கல்லாக கனத்துக்கொண்டே இருந்தது. புத்தம் சரணம் கச்சாமி தர்மம் சரணம் கச்சாமி மன அமைதிவேண்டி அவன் வாய் புத்தமந்திரத்தை உச்சரித்தது.

இரவு முழுவதும் தூக்கமின்றி மஞ்சத்தில் புரண்ட சங்கபோதிக்கு இறுதிவரை தூக்கம் வரவேயில்லை. அவன் கண்கள் உப்பிச் சிவந்து, கன்னங்கள் கன்றிப் பொதுபொதுத்திருந்தன. அருகில் இருந்த கூலாவில் இருந்த நீரை வடிகருவியால் வடித்துவிட்டு பருகினான். உயிர்க்கொலையை கனவில் கூட சிந்திக்காத சங்கபோதி நீரில் உள்ள சிறிய உயிரினங்கள் தன்னால்

பகலாகப் பொழிந்த நிலவில் கொடுகி இருந்தவனை சிறிது நேரம் உற்று நோக்கின.

“மன்னா இது என்ன கோலம்” “வந்தவனின் அதிர்ச்சித்தொனி காடெல்லாம் எதிரொலித்தது.” “தவக்கோலம் மகனே” “சங்கபோதி புன்னகைத்தான்.” “வாரி வாரி வழங்கிய கைகளா இன்று வாடி வதங்கிக் கிடக்கின்றது. அருளுரையை வழங்கிய அதரங்களா இன்று பசியில் வெடிப்புற்று கிடக்கிறது. பாவியையும் பார்வையால் ஆட்கொண்ட அருள்க் கண்களா இன்று பஞ்சை பற்றிக் கிடக்கின்றது. என்ன கோலம் மன்னா? இது என்ன கோலம்?” “வந்தவன் அதிர்ச்சியில் இருந்து விடுபடாமல் புலம்பிக் கொண்டே இருந்தான். சங்கபோதியின் உதடுகள் புன்னகைத்தன.” “இல்லை மகனே, புத்தபகவானின் அருளுரைகளைப் பின்பற்று வனுக்கு எங்கும் சந்தோஷம் தான். நான் இங்கு மன அமைதியுடன் உள்ளேன். ஏகாந்தம் எனக்கு இனிமை பயக்கின்றது. “ஏகஸ்ஸ சரிதங் ஸெய்யோ நத்தி பாலே ஸ ஹாயதா ஏகோ சரே ந ச பபானி கயிரா அப்பொஸூக்கோ மாதங்கரஞ்ஞேவ நாசோ” என்று பகவான் சும்மாவா கூறியுள்ளார் மகனே. அது சரி நீ இப்போது அனுராதபுரத்தில் இருந்தா வருகிறாய் மகனே” “ஆம் மன்னா! நீங்கள் தர்மராஜ்யம் கண்ட அனுராதபுரத்தில் இருந்து தான் வருகிறேன்.” “எது உன்னை இங்கே கொண்டுவந்தது மகனே” “வறுமை மன்னா வறுமை. உங்கள் தம்பியின் ஆட்சியில் வரி கொடுத்து மாளவில்லை. உழைப்பது எல்லாம் வரியாக கொடுக்க வேண்டிய துர்பாக்யம் அங்கே. இப்போ ஈபவர்கள் யாரும் கிடையாது அங்கே. என்னால் அங்கே உழைத்துப் பிழைக்க முடியவில்லை. என்னைப் போன்று பலரும் இப்போ நாட்டை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நானும் கால்போன போக்கில் புறப்பட்டேன் மன்னா.” “உன் வறுமை அகல நானொரு வழி சொல்கிறேன் மகனே கேட்பாயா?” “சொல்லுங்கள் மன்னா” “சொல்லுங்கள் மன்னா” சங்கபோதி தன்கையில் இருந்த வாளை அவன் முன்னே நீட்டினான் “இந்தா மகனே இதைப் பெற்றுக்கொள். தாமதியாது என் தலையைக் கொய்து கொண்டுபோய் பாயனிடம் கொடு. அவன் உனக்கு ஆயிரம் பொற்காசுகள் தருவான். உன் வறுமை அகலும். என் தம்பியின் சஞ்சலமும் தீரும். என்பொருட்டு, என்சாயல் உள்ளோரின் தலைகள் கொய்யப்படும் அவலமும் நீங்கும். தாமதியாமல் தலையை வெட்டும் இந்தா வாளைப் பெற்றுக்கொள்.” “மன்---னா! என்ன வார்த்தை பேசுகிறீர்கள்!? உங்கள் உப்பைத் தின்று வளர்ந்த இந்த அடிமை மனதால் கூட இப்படியொரு காரியத்தை நினைத்துப் பார்ப்பானா? என்ன அபச்சாரமான வார்த்தைகள் பேசி விட்டீர்கள். வேண்டாம் மன்னா இந்த விபரீத யோசனை. வேண்டவே வேண்டாம் மன்னா” வந்தவன் சங்கபோதியின் கால்களில் விழுந்து கண்ணீருகுத்தான். அடுத்த கணம் அந்த விபரீதம் நடந்தது. என்ன தூக்கம் வருகிறதா தம்பி? அதுதானே பார்த்தேன் கதையின் சுவரஸ்சியமான இறுதிக் கட்டத்தில் நீ தூங்கிவிடமாட்டாயே. அந்த வெற்றிலைத் தட்டத்தை இங்கே நகர்த்தி விடு. சரி

மிகுதிக் கதையும் சொல்கிறேன் கேள், காலில் விழுந்தவனை உதறிய சங்கபோதி வாளை ஓங்கி தன் கழுத்தில் இறக்கினான். இறுதி முறையாக சங்க போதியின் உதடுகள் புத்தம் சரணம் கச்சாமி என உச்சரித்து அடங்கின. சங்கபோதியின் முண்டத்தில் இருந்து குழாயடித்து பாய்ந்த இரத்தம் ஆற்று நீரை சிவப்பாக்கியது.

அதிர்ச்சியில் அந்த வழிப்போக்கன் விழுந்து குழறி தொண்டை வறண்டு மயங்கிச் சரிந்தான். பின் மயக்கம் தெளிந்தபோது நடுங்கும் கரங்களால் சங்கபோதியின் தலையை எடுத்துச் சென்று பாயா யனிடம் கொடுத்து, நடந்தவற்றைச் சொல்லி அழுதான். நாட்கள் செல்லச்செல்ல பாயனின் மனச்சாட்சி அவனை உறுத்தத் தொடங்கியது. சங்கபோதி அடிக்கடி உச்சரிக்கும் “இத தப்பரி பெச்ச தப்பரி பாபகாரி உபயந்த தப்பரி பாபகங் மே கதந்தி தப்பரி பியோ தப்பரி துக்க திங்கதே” (“பாவம் செய்தவன் இம்மையிலும் அழுந்துகிறான், மறுமையிலும் அழுந்துகிறான். நான் பாவம் செய்தேன் என அவனுக்கு மனப்புழுக்கம் உண்டாகிறது. நரசத்திற்கு சென்றும் அவன் மேலும் மேலும் அழுது புலம்புகிறான்) என்ற வாசங்கள் அவன் மனதில் வந்து அடிக்கடி உறுத்தியது. கொல்லும் மனம் அவனைக் கொடுரமாக வருத்தியது. தான் செய்த பாவ காரியங்களை நினைத்து நினைத்து கண்ணீர் உகுத்தான். அந்தக் கண்ணீர் அவன் மனமாசுகளை கழுவித் துடைத்து. இதன் விளைவாக சங்கபோதியின் சிதைந்த உடலை எடுத்து அரசமரியாதையுடன் அத்தன கலையில் அடக்கம் செய்வித்தான். தனது அகக்கண்களை திறந்த அந்த வழிப்போக்கனுக்கு ஏராளமான பரிசுகள் அளித் தான். சங்கபோதியின் சமாதியில், தர்மஸ்ரீ சங்கபோதியின் வாழ்க்கை சரிதத்தை விளக்கும் கற்சிலைகளை அமைத்து சித்திரங்களை வரைந்து வைத்தான். அண்ணன் கண்ட தர்மராஜ்யம் அமைக்க முழுமுச்சாய் ஈடு பட்டான். இலங்கை சரித்திரத்தில் துட்ட கெமுனு பேசப்பட்ட அளவிற்கு நேரம்ச சிந்தனைகள் கொண்ட சங்கபோதி பேசப்படவில்லை என்பது துயரமல்லவா தம்பி. காலாதி காலமாக இப்படித்தான் தம்பி, வரலாறு ஆசிரியர்கள் தமக்கு பிடித்தவற்றிற்கு வெள்ளை அடித்து காட்சிக்கு வைத்து விகிற அவலம் நடந்து கொண்டே இருக்கிறது.

ஜீவந்தியின் அஞ்சலி

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அருமையான கவிதைகளால் வாசகர் மனதைக் கொள்ளை கொண்டிருந்த அன்புடன் அவர்களை எம்மை விட்டு பிரிந்து இறையடி சேர்ந்துள்ளார். அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

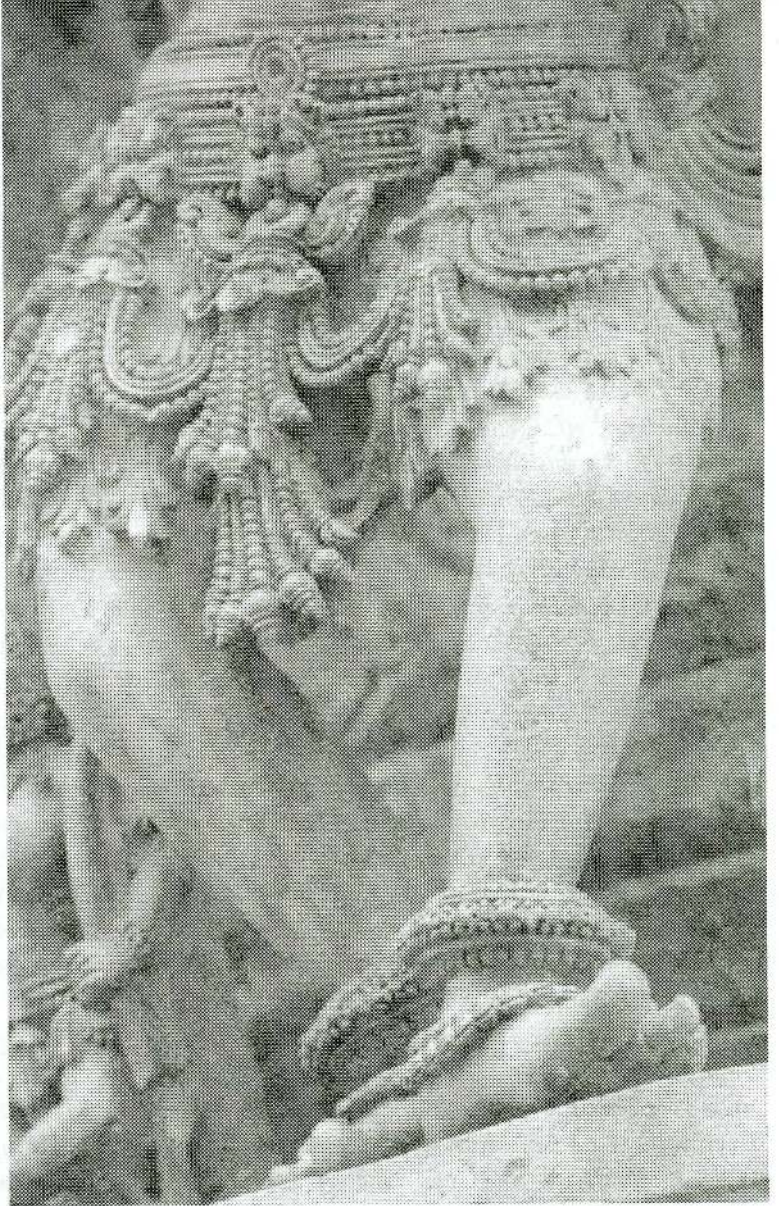
சிலம்பில் விளைப்பயன் சிலம்பின் தோற்றம்

கி.நடராசா

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முதல் தோன்றிய தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தின் பதிகத்தில் மூன்று உண்மைகள் பேசப்படுகின்றன. அக்காப்பியத்தின் ஆதிமுதல் அந்தம் வரை இம் மூன்று உண்மைகளும் முதன்மைப் பாத்திரங்களினாலும் உப பாத்திரங்களினாலும் தொடர்புறுத்தப்பட்டு சிலம்பினால் அதிகாரப் படுத்தப்படுகின்றன. இம்மூன்று உண்மைகளும் எங்கே, எப்பொழுது, ஏன் வலியுறுத்தப்பட்டன என்பதை முதலில் நோக்குவது நன்று.

மலை வளம் காண்பதற்காக சேரனும் செங்குட்டுவனும் அவனது பரிவாரங்களும் சென்ற வேளை அங்கு வசிக்கும் குறவர்கள் தாம் கண்ட அற்புதக் காட்சி யொன்றினை மன்னனிடம் கூறினர். எமது ஊர் மலைச் சாரலில் இரு முலைகளில் ஒரு முலையிழந்தவளாய் வந்து நின்ற ஒரு பத்தினிப் பெண்ணைக் கண்டோம். தேவர் களுக்கு அரசனாகிய இந்திரனும் அவனது சுற்றத்தார்களும் வந்து தீவினைப் பயனால் மதுரையில் இறந்த அப்பெண்ணின் கணவனை அவளுக்கு காட்டியதோடு அவனையும் தமது வானவூர்தியில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றனர். இக்காட்சியை நாம் கண்ணாலே கண்டோம் (எம் கண்புலம் காண) என்று கூறினர். அது கேட்ட செங்குட்டுவன் பெரு வியப்படைந்து தன் கூட வந்தவர்களை நோக்க, சாத்தனார் என்னும் தமிழ்ப் புலமையாளர் அரசனின் குறிப்பறிந்து தான் இச்சம்பவம் தொடர்பாக அறிந்த வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினார்.

“சோழ நாட்டின் புகார் நகரத்தில் கோவலன் என்னும் பெரு வணிகன் ஒருவன் நாடகக் கலையே தன்னைப்

புகழும்படி நாடகம் ஆடும் வணிகை ஒருத்தியுடன் கூடி இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தார்கள். அதனால் தன் கைப்பொருள் அனைத்தையும் இழந்தான். அக்கோவலனின் மனைவியின் பெயர் கண்ணகி. அவளிடம் உள்ள சிலம்பை விற்று, அதனை முதலீடாகக் கொண்டு இழந்த பொருளை மீட்க விரும்பினான். இதனால் தன் மனைவியுடன் மதுரை நகர் வந்தான். சிலம்பை விற்கச் சென்றவன் பொற்கொல்லன் ஒருவன் கையில் கொடுத்துப் பார்க்குமாறு காட்டினான். இச்சிலம்பு மகாராணிக்கும் பொருத்தமானது, நினைத்து தான் முன்னர் செய்த களவை மறைத்து பழியை கோவலன் மீது போடலாம் என அரசவைக்குச் சென்றான். பொற்கொல்லன் சொன்னவற்றை ஆராய்ந்து பாராத மன்னன் அக்கல்வனைக் கொன்று சிலம்பை இங்கே கொண்டு வருக என கட்டளையிட்டான். முற்பிறப்பில் கோவலன் செய்த வினை வினை காலத்தின் பயனாக வந்து கூட்டுகின்ற காலமாதலால் கோவலன் கொல்லப்பட பத்தினியாகிய கண்ணகியின் கண்ணீர் மதுரையை அழித்தது. தனது முலையை திருகி எறிந்து மதுரையை எரித்தான்” என சாத்தனார் கூறினார். அங்கு குழுமிருந்தவர்களில் இளங்கோவடிகளார் “வினை வினை காலம் என்றீர்? யாது அவர் வினை வினைவு?” எனக் கேட்க மீண்டும் சாத்தனார் கூறத் தொடங்கினார்.

“மதுரை நகரில் வெள்ளியம்பலம் என்னும் ஊரில் அழலுக்கு அஞ்சி அங்கே நள்ளிரவு படுத்து உறங்கினேன். அப்போது பெரும் துன்பம் அடைந்த வீரபத்தினியின் முன் மதுராபதி என்னும் தெய்வம் தோன்றி, நான் சொல்வதை கேட்டருள்க என பேசத் தொடங்கியது. முற்பிறப்பில் செய்த தீய வினையின் பயன் முதிர்ச்சியடைந்து இப்பிறப்பில் உன் கணவன் வாயிலாக வந்துள்ளது. சிங்கபுரம் என்னும்

ஊரில் வாழ்ந்த சங்கமன் என்னும் வணிகனின் மனைவி கோவலனுக்கு இட்ட சாபம் உனக்கு வந்துள்ளது. நீ உன் கணவனை இன்றிலிருந்து பதினான்காம் நாள் பகற்பொழுது முடியும் வேளையில் வானவர் வாடிவில் காண்பாய். மனித உருவில் அல்ல எனக் கூறியதை என் செவியால் கேட்டேன்” எனக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட இளங்கோ,

“அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவதாஉம்
உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துதலும்
ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும் என்பதாஉம்
கூழ்வினை சிலம்பு காரணமாக
சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

எனக் கூறி இக்காப்பியத்தைப் பாடத் தொடங்கினார்.

வினை பற்றிய விளக்கம்:

இவ்வுலகில் பிறந்து வளர்ந்து நேர்மையாகவும் நீதியாகவும் நடந்தாலும் நாம் எதிர்பார்த்தவை கிட்டாத நிலையில் கடவுளையே குறை சொல்கின்றோம். நம்மைச் சூழ்ந்துள்ளவர்களின் தன்னலப் போக்கையும் உலகியலையும் ஒருவாறு புரிந்து கொண்டபின் நீதி, நியாயங்களை கடவுளிடம் எதிர்பார்த்தும் அது கிடைக்க வில்லை என்றால் மனமுறிவு ஏற்பட்டு விடும். இத்தகைய தொரு தூழலிலேயே ஊழ்வினை அல்லது விதிப்பயன் என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகின்றோம். நாம் செய்த வழிபாடுகள், சமூகத்திற்கு ஆற்றிய தொண்டுகள், அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய சேவைகள் நலநோக்குடன் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும் விளைவுகள் நமக்கு நிறைவு தரவில்லையாயின் அதற்கான காரணம் ஊழ்வினை என அமைதி காண்கின்றோம்.

“வகுத்தான் வகுத்த வகையெல்லாம் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் தயத்தல் அரிது”

என்ற குறள் ஊழின் வலிமைக்கு கட்டியம் கூறுகின்றது. ஊழ் என்பது வினையின் பயன். அது செய்த வளையே சென்றடையும். வினை செய்பவனைப்போல வினையோ வினையின் பயனோ உயிருடையதன்று. உயிர் இல்லாவிடிலும் அது பெய்தவளையே சென்று சேரும். தீய செயல்களைச் செய்தவர்கள் அதன் பயனை அனுபவித்து கெட்டுப்போவது ஒருவனுடைய நிழல் அவனை விடாது தொடர்ந்து சென்று அவனடியில் தங்குவது போல உறுதியானது என்பதை வள்ளுவர்,

“தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை
வீயாது அடி உறைந்தறா”

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் சங்க காலத்து சிறந்த அறிவியற் புலவர் கணியன் பூங்குன்றனாரும் வினையின் செயற்பாடு தொடர்பாக,

“கல் பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர் யாற்று
நீர் வழிப்பருவம் புனைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப்படு உம் என்பது திறவேர்
காட்சியில் தெளிந்தனம்”

எனக் கூறியமையும் மனங் கொளத்தக்கது. பொதுவாக வினை என்பது மனதால் நினைத்தல், நாவாற் கூறுதல், உட்பாற் செயற்படுதல் ஆகிய யாவற்றையும் குறிக்கும். இதனை மனம், மொழி, மெய் என்ற மூன்றின் அசைவும் அசைவின்மையும் வினை என்று கூறப்படும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் ஊழ்வினையின் செயல்

நூற் பதிகத்தில் மூன்று உண்மைகள் கூறப்படு

கின்ற போதிலும், மூன்றாவதாக உள்ள “ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்” என்பதை காப்பியத்தின் ஊக்கியாக செயற்பட வைத்துள்ளார் இளங்கோ. சிலப்பதிகாரம் என்ற காப்பியத்தில் ஊழ்வினையின் செயற்பாடுகளை புறத்தள்ளிவிட்டு பாத்திரப்பண்புகளை ஆராயப்படும் போதும் வினைப்பயன்தான் முன்னே வந்துநிற்கின்றது.

“நாடகம் ஒத்தும் நாடகக் கணிகையொடு
ஆடிய கொள்கையின் அரும் பொருள் கேடுற”

என பதிகவரிகள் மீண்டும் ஒரு முறை நினைவு கூரத்தக்கது. கோவலன் மேற்கொண்டது. குலமகனுக்கு ஆகாத செயல். மாதவியை விட்டுப் பிரிந்து மீண்டும் பொருளிட்ட சிலம்புச் செல்வியை உடனழைத்துச் செல்லப் பணித்ததும் ஊழ்வினைதான். காப்பியத்தில் ஊழ்வினையின் செயற்பாடுகள் பின்வரும் வகையில் இடம் பெற்றிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

பதிகத்தில் நான்கு இடங்கள், காவல்வரி, நாடு காண் காதை, அடைக்கலக் காதை, ஊர்தழ்வரி, வழக்குரை காதை, வஞ்சின மாலை, குன்றக்குரவை நடுகல் காதை இவற்றில் ஒவ்வொரு இடம், கனாத்திறம் உரைத்த காதை கட்டுரைக் காதை, காட்சிக் காதை, வாழ்த்துக் காதை, வாந்தருகாலை ஆகியவற்றில் இவ்விரண்டு இடங்கள், ஊர் காண் காதை நீர்ப்படைக் காலை ஆகியவற்றில் மும்மூன்று இடங்கள், கொலைக் கள காதையில் ஐந்து இடங்கள் என நூல் முழுவதிலுமாக முப்பத்து மூன்று இடங்களில் ஊழ்வினை பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

கானல் வரியில் ஊழ்வினை

இளங்கோவடிகள் கானல் வரியில் கோவலனும் மாதவியும் கூடிக்களிக்கும் களவொழுக்கத்தின் பெருமையைக் கூறி, காப்பியத்தை அழகுபடுத்திக் கூறினாலும் அவ்விடத்தில் ஊடலின் மூலம் ஊழ்வினையின் வலிமையை எடுத்துக் கூற தவறவில்லை.

கோவலனின் யாழ் இசையை மாதவி இதற்கு முன் பலதடவை கேட்டிருந்தாலும் இம்முறை இவள் வேறு ஒருத்தியை நினைத்துப் பாடியிருக்கிறான் என்ற ஐயம் ஏற்பட்டது.

அந்த வேறொருத்தி வேறுயாருமல்ல. அவள் கண்ணகியைத் தான் உள்ளத்தில் நினைத்துப் பாடினான். கோவலனின் இசைக்கு மகிழ்ந்தவனாயினும் உள்ளத்தில் அவன் மீது ஊடல் கொண்டான். கோவலன் கையிலிருந்த யாழை வாங்கி தானும் பாடத் தொடங்கினான். கோவலன் எவ்வாறு வேறு ஒருத்தியை நினைத்து கானல் வரிபாடியது போல தானும் வேறு ஒரு ஆடவனை நினைத்து பதிலுக்கு பாசாங்கு செய்து பாடத் தொடங்கினான். மாதவி கோவலனை தன் உள்ளத்தில் வைத்து தனக்கு ஏற்பட்ட வருத்தத்தை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தவே அவ்வாறு பாடினான். “தானும் ஒரு குறிப்பினர் போல்” என்று தான் இளங்கோவடிகளும் குறிப்பிடுகின்றார். கோவலனின் ஆற்றுவரிப் பாடல்களில் பெண்களின் கற்பு நெறியை பெருமைப்படுத்தி பாடிய போது அதனைக் கணவனும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதை சொல்லாமல் சொல்லி விடுகின்றான். ஊடல் கொண்டவர்களின் இடையே வினைப் பயன் வந்து நிரந்தரமாகவே அவர்களைப் பிரித்து விட்டது. இதுவே இளங்கோவடிகளின் கூற்றாகும்.

“கானல்வரியான்பாடத்-தான் ஒன்றின்மேல் மனம் வைத்து 21

“மாயப் பொய் பல கூட்டு மாயத்தாள் பாடினாள்” என யாழ் இசைமேல் வைத்து தன் ஊழ்வினை வந்து உருத்து ஆகவில்

உவவுற்ற திங்கள் முகத்தானைக் கவவுக்கை நெகிழ்ந்தனையா

“பொழுதுங்குக் கழிந்தது ஆகலின் எழுதும்” என்று உடன் எழுது

ஏவலாளர் உடன் கூழ்நர கோவலன் தான் போனபின்”

எனவே கோவலன் ஊழ்வினையால் மாதவியை விட்டுப் பிரிந்தான். இந்த இடத்தை சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சிவஞானம், சிலப்பதிகாரத்தில் நம் கண்களால் காணும் வில்லன் பாத்திரத்திற்குப் பதிலாக உருவமற்ற ஊழ்வினையே வில்லன் பாத்திரத்தை ஏற்றது என்று கூறுகின்றார்.

மதுரைப்பயணத்தில் ஊழ்வினை

மாதவியைப் பிரிந்து கண்ணகியிடம் வந்து கண்ணகியின் சிலம்பு விற்று மீண்டும் வணிகத் தொழிலை நடாத்த பொருள் கூட்டுவதற்காக கண்ணகியை அழைத்துக் கொண்டு மதுரைக்கு வருகிறான். கனாத்திரம் உரைத்த காதையின் இறுதிப் பகுதியில்,

“..... மூதை

வினை கடை கூட்ட வியம் கொண்டான் காங்குல் கணை சுடர் கால் சீயா முன்”

ஊழ்வினை உருத்து வந்து கோவலன் நெஞ்சை தூண்ட, காலை சுதிரவன் தன் ஒளியால் வைகறை இருளை கலைப்பதற்கு முன்னரே மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டான் (மூதைவினை பழவினை) கோவலனும் கண்ணகியும் வீட்டின் நெடுவாயிலைக் கடந்து செல்லும் போது, “ஊழ்வினை கடைகி உள்ளம் துரப்ப” எனக் கூறப்படுவதன் மூலம் முன் செய்த தீவினையே வந்து இவன் உள்ளத்தை செலுத்தியது.

மதுரையில் கோவலன் சந்தித்த பொற் கொல்லன் பாண்டிமாதேவியின் சிலம்பினைக் கவர்ந்த கள்வன் அவன் ஆற்றிய செயலுக்கு கழுவாயாக கோவலன் காணப்பட்டான்.

“விறன் மிகு வேந்தற்கு விளம்பி யான் வர என் சிறு குடல் அங்குண் இருமின் நீர்”

என்று கூறிவிட்டு அரண்மனை அடைந்தான்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் செங்கோல் தவறாதவன். குடிமக்களுக்கு கொடுமை செய்ய அண்ணாதவன். அறநெறி தவறாதவன் பாண்டிமாதேவியிடம் ஊடல் கொண்டிருந்தநேரம் “விலங்கு நடைச் செலவின் கைக்கோற் கொல்லன்” சொல்லை நம்பினான். இதற்கு காரணம் ஊழ்வினை தான் என்று இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார்.

“வினை விளை காலமாதலின் யாவதும் சினை அவர் பேம்பன் தேரான் ஆகி ஊர் காப்பாளரைக் கூவி. ஈங்கு என் தாழி புங்கோதை தன் கால் சிலம்பு கன்றிய கள்வன் கையது ஆகின் கொன்று அச் சிலம்பு கொணரக் ஈங்கு”

என்ற பாண்டிய மன்னனது கூற்றிலும் ஊழ்வினையின் செயற்பாடு தொழிற்படுகின்றது. அக்கள்வனைக் கொல்வதற்கு அந்தச் சிலம்போடு அவனை இங்கே கொண்டு வருக என்று கூற வேண்டியவன் அவனைக் கொண்டு அச்சிலம்பை இங்கே கொண்டு வருக என

கூறிவிட்டான். வினை விளை காலமாதலால் கொண்டு என்ற சொல் கொண்டு என மாறிவிட்டது.

அரசன் உத்தரவு போட்டதும் பொற் கொல்லன் காவலர்களுடன் செல்வதை,

“கருந்தொழில் கொல்வனும்

ஏவல் உள்ளத்து எண்ணியது முடித்தும் என்

தீவினை முதிர்வலைச் சென்று பட்டிருந்த

கோவலன் தன்னைக் குறுகினன்”

என்று அடிகள் கூறிச் செல்கின்றார். வினையின் பயனை அடைய வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது

“கல்லாக் களிமகன் ஒருவன் கையில்

வெள் வாள் எறிந்தனன் விலங்கு ஊடு அறுத்தது

புண் உமிழ் குருதி பொழிந்துடன் பரப்ப

மண்ணக மடந்தை வான் துயர் கூர

காவலன் செங்கோல் வளையே வீழ்ந்தனன்

கோவலன் பண்டை ஊழ்வினை உருத்து என”

அடிகள் கூறுவதை நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். பாண்டிய மன்னன் குற்றம் சாட்டப்பட்டவனை தன் கண் களால் காணவில்லை; அவனை சரியான முறையில் விசாரணை செய்யவுமில்லை. அவன் வைத்திருந்த சிலம்பு தேவியினுடையது தானா என ஆராய்ந்து பார்க்கவுமில்லை. இந்நிலையில் வளையாத செங்கோல் வளைந்தது என்றால் அது தான் ஊழ்வினை. ஊழ்வினை மிக வலிதானது. அதனை உலகில் வாழும் ஒவ்வொரு மகனும் அறிவதோடு உரைந்து கொள்ளவும் வேண்டும். இதனை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இதற்காக கொலைக்கள காதையில் தனியாக ஒரு வெண்பாலை அமைத்துத் தந்துள்ளார்.

“நண்ணும் இரு வினைபும் நண்ணுமின்கள் நல்லறமே

கண்ணகி தன் கேள்வன் காணத்தான் மண்ணில்

வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே பண்டை

விளைவாகி வந்த வினை”

(நண்ணும் - எய்தும்; கேள்வன் - கணவன்)

வினை விளைவில் மதுரை மாநகர்

கோவலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டு அழுது புலம்பி ஊரை சுற்றி வருகின்ற வேளையிலும் கண்ணகி ஊழ்வினையின் கொடுமை பற்றியே புலம்புகின்றாள்.

“மன் உறு துயர் மறவினை அறியாதேற்கு

என் உறு வினைகாண் ஆ! இது! உரையாரோ”

என்றும்

“பார்மிகு பழி தூற்ற பாண்டியன் தவறு இழைப்ப

ஈர்வது ஓர் வினைகாண் ஆ! இது! உரையாரோ”

என்றும்

“மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப

உண்பதோர் வினைகாண் ஆ! ஆ! என உரையாரோ”

என்றெல்லாம் கண்ணகி புலம்புகின்ற இடங்களில் ஊழ்வினை வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

வழக்காட்சி செல்லும் கண்ணகி:

மதுரை மன்னன் வாயிலை அடைந்த கண்ணகியின் தோற்றத்தைக் கண்டதும் வாயிற் காவலன் திகைப்படைந்து போனான். மன்னவனை அடைந்து வாயிற் காவலன் அரசனைப் பார்த்து நெஞ்சிலே பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன் பொன்னாலான ஒற்றைச் சிலம்புடன் கணவனையிழந்தவளாக வந்திருக்கிறாள் என்று அவள் இங்கே வரட்டும். அழைத்து வா என்றான் மன்னன். அரசவைக்குள் புகுந்த

கண்ணகியை யாரம்மா நீ என்று கேட்ட மன்னனைப் பார்த்து, “நேரா மன்னா” என அரசனை இழிவு படுத்தும் வகையில் பேசத் தொடங்கி சோழ நாட்டின் நீதித்துறையைப் பெருமைப்படுத்தி பேசுகின்றாள். அதன் பின்னரே தன்னை அறிமுகம் செய்கின்றாள்.

“வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை தரப்ப
கூழ் கழல் மன்னா நின்னகர் புகுந்து இங்கு
என் காற் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி நின்னால்
கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி என்பது என் பெயரே”

இவ்விடத்திலும் கண்ணகி ஊழ்வினை பற்றியே பேசுகின்றாள். முன்னர் பொற்கொல்லன் கொண்டு வந்த வழக்கை விசாரணை செய்யாமல் தான் கொடுத்த தீர்ப்பினை மேன்முறையீடு செய்த கண்ணகியின் வழக்கின் முடிவு என்ன?

“பொன் செய் கொல்லன் தன் சொல் கேட்ட
யானோ அரசன் யானே கள்வன்”

இது தான் ஊழ்வினையின் செயற்பாடாகும்.

மதுரை மாநகரம் கண்ணகியினால் எரியுண்ட

பின்னர் மதுராபதித் தெய்வம் அவள் முன்னே தோன்றுகின்றது. வாடிய முகத்தோடு நடந்து சென்று கொண்டிருந்த கண்ணகியின் முன் நிற்க அஞ்சி பின்புறமாக வந்து “நங்கையே என் முறைப்பட்டினை சற்று கேட்பாயாக” என வேண்டிக் கொண்டது. இங்கும் தீவினை வந்த வகையை எடுத்தியம்ப தெய்வம் முற்படுகின்றது.

தோழி! பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தை நானும் அறிவேன். யான் இப்பெரிய கூடல் நகரில் வாழும் தெய்வம். மதுராபதி என்பது என் பெயர்.

“மாதராய் ஈது ஒன்று கேள் உன் கணவற்கு
தீதுற வந்த வினை”

எனக் கூறத் தொடங்கி கோவலனது முறுப்பிற் பு வர லாற்றை எடுத்துக் கூறியது. முன் வினை உருக்கொண்டு வந்து தன் பயனை நுகரச் செய்யும் போது அத்தீவினை செய்தவர்க்கு எந்தத் தவமும் பயன்படாது. ஊழின் செயலை தடுக்கவும் முடியாது.

வினைப்பயனின் உறுதிப்பாடு.

வஞ்சிக் காண்டம் குன்றக்குரவை என்ற பகுதியுடன் ஆரம்பித்து வினையின் பயனை உறுதிப்படுத்துவது போல அமைகின்றது. குன்று தோறும் முருகன் என்ற நிலையாற்றமடைந்து கண்ணகி குறவர்களின் பிரதான தெய்வமாகி விட்டாள். குறைத்து வேங்கையின் நல்ல நிழலில் எம் குல மகன் வள்ளியைப் போல அழகுடன் வந்து தோன்றினீர். எமது மனம் நடுங்கும்படி ஒரு முலையிழந்தவளாக நிற்கின்றீர். நீவிர் யாவரோ? எனக் கேட்டனர். இதற்கு கண்ணகி,

“..... முனியாதே

மண மதுரையோடு அரசு கேடுற
வல்வினை வந்து உருத்த காலை
கணவனை யங்கு இழந்து போந்த
சுடு வினையேன் யான்”

என்று கூறி தீவினையே என வடிவத்தில் வந்து நிற்கின்றது. இதன் பின்னர் தீர்ப்படை காதையில் ஊழ்வினையின் விளைவு உறுதி செய்யப்படுகின்றது. செங்குட்டுவன் கனக விசயரை போரில் வெற்றி பெற்ற பின் பாடி வீட்டில் அமர்ந்திருந்த வேளை மாடலன் என்றும் மறையோன் அங்கு வந்தான்.

“வாழ்க எம்கோ மாதவி மடந்தை
கானல் பாணி கனக விசயர் தம்
முடிந்தலை நெரித்து முதுநீர் ஞாலம்
அடிப்படுத்து ஆண்ட அரசே வாழ்க”

என அம்மறையோன் வாழ்த்துரைத்தான். கடல் துழிந்த இவ்வுலகை வென்று நின் கீழ்ப்படுத்தி ஆளும் அரசே வாழ்க என வாழ்த்தி, மாதவி என்னும் மடந்தையின் கானல் வரிப்பாட்டு கனக விசயரின் முடித்தலையை நெரித்தது என கூறிய மாடலனின் உரை விளக்கத்தை அரசன் வேண்டி,

“கானல் அம் தண் துறைக் கடல் விளையாட்டினுள்
மாதவி மடந்தை வரிருவில் பாணியோடு
ஊடல் காலத்து ஊழ்வினை உருத்த எழு
கூடாது பிரிந்து குலக்கொடி தன்னுடன்
மாட மூதூர் துரை புக்கு ஆங்கு
இவைலத் தார் வேந்தன் எழில் வாள் எய்த
கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவி
குடவர் கோவே நின்னாடு புகந்து
வடதிசை மன்னர் மணிமுடி ஏறினான்”

என்று கூறிய இவ்வுரையிலும் ஊழ்வினை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இறுதியாக வாழ்த்துக் காதையிலும் ஊழ்வினை வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

“தொல் வினையால் துயர் உழுந்தாள் கண்ணகி நீர்
கொல்ல உயிர் கொடுத்து கோவேந்தன் வாழியரோ”
என ஆய்மகளிர் வாழ்த்துரையிலும் ஊழ்வினை வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

ஊழ்வினை வலியுறுத்தப்பட்ட காரணங்கள்:

சிலம்பு அதிகாரப்படுத்துவதில் ஊழ்வினையின் பங்களிப்பு மினைப்படுத்தப்பட்டமைக்கு சில காரணங்கள் உளவாகலாம் என எண்ணுகின்றோம். பதிகத்தில் கட்டப்படும் மூன்று உண்மைகளும் வினையை செயலை மையமாகக் கொண்டு தான் சிலம்பு ஒலிக்கின்றது. பத்தினித் தெய்வத்தின் உயர்வை விளங்க வைக்க இளங்கோ அவள் கணவனின் வாயைக் கட்டிவைத்து விட்டார். கோவலனது இறுதிக் காலத்தில் அவன், “தீவினை முதிர்வலைச் சென்று பட்டிருந்தாள் என்று கூறி விதியை பயன்படுத்திக் கொண்டுவிட்டார். அவள் வாய் திறந்து தக்க ஏதுக்களை எடுத்துக் காட்டி தன் மீது ஏற்பட்ட பழியைத் துடைத்திருக்கலாம். அவ்வாறாயின் காப்பியம் முற்றுப்பெற வாய்ப்பே இல்லாமல் போய் விடும். ஊழ்வினையை இளங்கோவடிகள் மிக உயர்வாக வலியுறுத்தியமைக்கு காரணம் அவர் சார்ந்திருந்த சமண சமயத்தின் முக்கியமான கொள்கையாகிய ஊழ்வினைப்பயனேயாகும்.

முடிப்பு:

கோவலன் மாதவியை விட்டுப்பிரியும் படி செய்தது ஊழ்வினை; கண்ணகியை மதுரைக்கு அழைத்துச் சென்றது ஊழ்வினை; கோவலனை கொல்லுமாறு கட்டளையிட்டது வாழ்வினை; வளையாத செங்கோலை வளையவைத்தது ஊழ்வினை; கனக விசயரின் முடித்தலை நெரித்தது ஊழ்வினை; நாம் பாப்பதற்கு நல்லதொரு காப்பியம் தந்ததும் ஊழ்வினை.

சமண சமயத்தால் பாராட்டப்பட்ட இவ்வூழ் வினையை இந்து மத வேதாந்தங்களும் மறுக்கவில்லை. இதனை பிரார்த்துவ கன்மம் என்பர்.

சிமங்கலி

மலரன்னை

பாடசாலை மணி அடித்தது தான் தாமதம். சுபத்திரா டீச்சர் தனது ஹாண்ட் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு தரிப்பிடத்தில் விட்டிருந்த உந்துருளியை நோக்கி நடந்தாள். அவளது நடையில் தோன்றிய அவசரத்தை அவதானித்த சுக ஆசிரியைமேரி அவளது வாயைக் கிளற முற்பட்டாள்.

“என்ன சுபத்திரா! ஏதோ அவசரமாய் போறீர் போலத் தெரியுது. வீட்டில ஏதும் விசேஷமோ?”

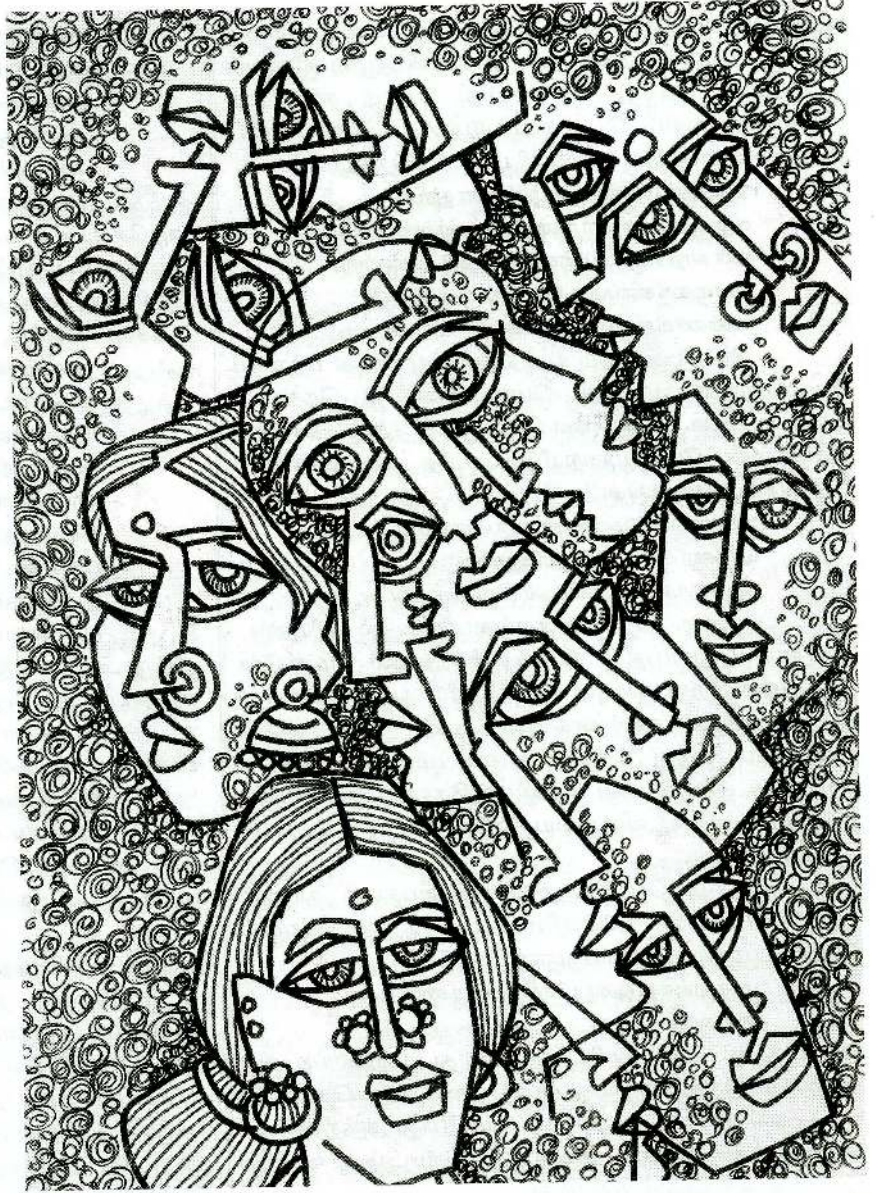
“இல்லை மிஸ். பக்கத்து வீட்டில ஒரு சாமத்திய வீடு. அவைக்கு பொறுப்பா நிண்டு கவனிக்க ஆக்கள் இல்லையாம். என்னை வந்து நின்று எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லி கேட்டவை. அதுதான்...”

மேரி அவசரமாக அவளது வார்த்தையைக் குறுக்கறுத்தாள்.

“அவை கேட்டது சரி தானே. நீர் ஒரு அல்லை தொல்லை யும் இல்லாம வீட்டில இருக்கிற நீர். அவைக்கு போய் உதவி செய்யிற தால உமக்கும் பொழுதுபோகும். அவைக்கும் வேலைகள் ஒப்பேறும்”

பதிலேதும் சொல்லாமல் சுபத்திரா உந்துருளியை இயக்கி பாடசாலை வாசல் வரை இள வேகத்தில் உருட்டியவள், வாசலைக் கடந்ததும் விரைவாக வீடு நோக்கி பயணிக்கத் தொடங்கினாள். அவளுக்காக வீட்டு வாசலில் காத்து நின்ற அம்மா வைக் கண்ணுற்றதும் அவளது முகம் மலர்ந்தது.

“அம்மா! வருண் எங்கை?”

உந்துருளியை உருட்டி வந்து அதன் தரிப்பிடத்தில் விட்டவாறே கேள்விக்களை தொடுத்தாள்.

“பிள்ளை வந்து சாப்பிட்டிட்டு நித்திரையாய்ப் போனான்”

தாயின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவளது மனம் நிம்மதியடைந்தது. கால், முகம் அலம்பி வந்து கடவுளைத் தரிசித்துவிட்டு வந்தவள், நேராகத் தன் அறைக்குள் நுழைந்தாள். அங்கே... வருண் உண்ட களை தீர்க்க அசதியற்று உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். சுபத்திரா குனிந்து தனயனின் நெற்றியில் முத்தமிட்டவள், திரும்பி நடந்தாள்.

“சுபா! இன்னும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய். வாவன் பிள்ளை சாப்பிடுவம்”

அம்மாவின் அன்பான வேண்டுகோள் அவளை நெகிழ வைத்தது.

“ஏனம்மா இரண்டு மணி வரைக்கும் சாப்பிடாமல் காத்திருக்கிற நீங்கள்”

சிணுக்கத்துடன் வந்தன வார்த்தைகள்.

“பிள்ளையும் வரட்டும் சேர்ந்து சாப்பிடுவம் என்று தான். அப்பிடிச் சேர்ந்து சாப்பிட்டால்தான் எனக்கு மனமும் நிறையும் வயிறும் நிறையும்”

அம்மாவின் இந்த நெருக்கம் அவளுக்கு ரொம்பப்பிடிக்கும். அதே சமயம் அம்மா இல்லாத காலத்தில் நான் எப்படி வாழப்போகிறேன் என்றொரு ஏக்கமும் அவளை கவ்விக் கொள்ள மௌனத்தைத் தழுவிக்கொண்டாள். ஏக்கத்துடன் கூடிய பெருமூச்சொன்று வெளிவந்து அவளை

ஆசுவாசப்படுத்தியது.

வருண் மீது அவள் உயிரையே வைத்திருந்தாள். அவளது உடல் பொருள் ஆவி அத்தனையையும் அவளே ஆக்கிரமித்திருந்தாள். அம்மாவின் குரல் அவளை திசைதிருப்பியது.

“என்ன பிள்ளை! சோத்தை வைச்சு அளைஞ்சு கொண்டிருக்கிறாய். கறிபிடிக்கேல்லையே?”

திடுக்கிட்டவளாய் சுபத்திரா அம்மாவை ஒருவாறு சமாளித்தாள்.

“இல்லை அம்மா கீரையும் பருப்பும் நல்லாயிருக்குது. நான் தான் ஏதோ யோசிணையில் இருந்திட்டன்”

ஒருவாறு சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு சமையலறையை விட்டு கிளம்பும், வருண் நித்திரையில் இருந்து விழிப்புப் பெற்றவனாய் ஓடி வந்து அவளைக் கட்டிப்பிடிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

அ...ம்...மா!

ஆவலுடன் அழைத்த மசனை இழுத்து மடியில் இருத்தியவள், ஆதரவாக அவளது முதுகைத்தடவிக் கொடுத்தாள். தாயின் அரவணைப்பில் கிடைத்த சுகத்தில் சிறிது நேரம் கண்மூடிக்கிடந்தவன் மெதுவாக அணுங்கத் தொடங்கினான்.

“என்ன ராசா. பிள்ளைக்கு என்ன வேணும்?”

“இண்டைக்கு ஸ்கூல் விட்ட உடன என்ன நடந்தது தெரியுமோ?”

வருண் சட்டென அவளது மடியிலிருந்து குதித்து முன்னால் நின்றான்.

“அபியை அவையின்ரை அப்பா வந்து மோட்டார் பைக்கிலை கூட்டிக் கொண்டு போனவர். அவருக்கும் முன்னால் இருந்து கொண்டு அபி எனக்கு டாட்டாகாட்டிட்டுப் போறான்”

அவளது கண்களில் ஏக்கத்துடன் கூடிய ஆர்வத்தைக் கண்ணுற்றதும் சுபத்திரா துணுக்குற்றாள். மகனைச் சமாதானப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் கூறினாள்.

“பிள்ளையை தாத்தா வந்து சைக்கிளினை கூட்டிக் கொண்டு வந்தவர்தானே காலையில் நான் என்றை குஞ்சை மோட்டர் சைக்கிளிள்தானே கொண்டு போய் ஸ்கூலில் இறக்கி விடுறான். பேந்தென்ன”

“இல்லையம்மா. அவையின்ரை அப்பா அபியை தூக்கியெல்லே சீற்றில் ஏத்தி தனக்கு முன்னால் வைச்சுக் கொண்டு போனவர். எனக்கு அப்பிடி இருந்து போகவேணுமெண்டு ஆசை”

“ஓ... இவ்வளவு தானே. அதை விட்டுத்தள்ளு. இண்டைக்கு தாத்தா உன்னை கிரவுண்ட்ஸ்க்கு கூட்டிக்கொண்டு போறனெண்டு சொன்னவர். அதை மறந்திட்டியே ராசா.”

அந்தப் பிஞ்சு மனதை திசை திருப்புகிறோம் என்ற ஆதங்கம் அவளது நெஞ்சுக்குள் நெருப்பாய் எரிந்தது. என்ன செய்வது. வேறு வழி அவளுக்குத் தெரியவில்லையே.

ஒரு நொடியில் வருண் எல்லாவற்றையும் மறந்த வளாய் தாத்தாவுடன் விளையாட்டு மைதானத்துக்கு கிளம்பி விட்டான். அங்கு பலதரப்பட்டவர்களும்

பல்வேறு விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவர். அதைப் பார்த்து இரசிப்பதில் வருணுக்கு கொள்ளை பிரியம். திடீரென அவன் தாத்தாவிடம் கேட்பான்.

“தாத்தா! நான் எப்ப பெரிய அண்ணாவாய் வளருவன். எனக்கும் அவையைப் போல பந்தை காலால் அடிச்சு விளையாடவேணும் என்று ஆசை”

“நீ அம்மாவை தாற சாப்பாட்டை வேண்டாம் என்று சொல்லாம வேண்டிச் சாப்பிட்டியெண்டால் கெதியாய் வளர்ந்து பெரிய ஆளாகி விடுவாய், பிற கென்ன.”

வருணை அப்பாவுடன் அனுப்பிவிட்டு சுபத்திரா பக்கத்திலுள்ள பேபி அன்ரி வீட்டுக்கு புறப்பட்டாள்.

“அம்மா! பேபி அன்ரி வீட்டை ஒருக்கா போட்டுவாறன்”

“சரி பிள்ளை. அங்கை கன நேரம் நின்று மினக்கடாம வேளைக்கே வந்திடு என்ன!”

சுபத்திராவைக் கண்டதும் பேபி அன்ரியின் அம்மா முகம் மலரவரவேற்றாள்.

“வாடிபிள்ளை. உன்னைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நாங்கள் பயத்தம் பலகாரம் மா குழைக்க வேணும் பதமாய் நீ குழைச்சுக் குடுத்தியெண்டால் மற்றவை இருட்டிப் போடுவினம்.”

“பள்ளிக் கூடத்தால வர கொஞ்சம் கணங்கி போகிறது அம்மம்மா”

சொல்லிக் கொண்டே வேலையில் மும்முரமாக இறங்கி விட்டாள், சுபத்திரா. அங்கு கூடியிருந்த மற்றைய பெண்களும் உதவி செய்ய ஒருவாறு மாவைப் பிசைந்து கொடுத்தாள். தொகையான மாவைப் பிசைந்து எடுத்ததால் அவளுக்கு மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கியது. சற்று ஓய்வெடுக்கலாம் என நினைத்தவளை அம்மம்மா ஓய்ந்திருக்க விடவில்லை.

“பிள்ளை! ஒருக்கா தேத்தண்ணியைக் கலந்து விட்டியெண்டால் உங்கை நிக்கிற இளமட்டங்கள் உருண்டை பிடிக்கிறவைக்கு கொண்டு போய் குடுத்து விடுங்கள்”

ஓய வழியின்றி சுபத்திரா எழுந்து சமையலறைப் பக்கம் போனாள். அங்கே பேபி அன்ரி நீரைப் கொதிக்க வைத்திருந்தாள். சீனி, பால்மா, தேயிலை என பேபி அன்ரி எடுத்துக் கொடுக்க சுபத்திரா ஒரு பெரும் பாத்திரத்தில் தேநீரைக் கலந்து விட்டாள். அவள் டம்ளர்களில் தேநீரை வார்த்து வைக்க, மற்றவர்கள் வந்து அவற்றை எடுத்துப் பரிமாற சற்றே நேரத்தில் வேலை முடிந்தது.

“டீச்சர்! சாறி பிளவுஸ் தைச்சு வந்திருக்கு. ஒருக்கா வந்து பாருங்கோவன்”

பேபி அன்ரியின் அழைப்பை ஏற்று அறைக்குள் போனவள், அங்கு காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்த துணி மணிகளப் பார்வையிட்டு மனதில் தோன்றிய விமர்சனத்தையும் கூறி விட்டுப் புறப்பட மாலை நேரம் மணி ஆறாகி விட்டது. அவர்களது வாசலைத் தாண்டும்போது அம்மம்மாவின் குரல் காதில் விழுந்தது.

“நானைக்கு கொஞ்சம் நேரத்தோட வாடி

பிள்ளை”

அவசரத்துடன் விரைந்து நடந்து வந்து வீட்டுப் படியில் ஏறியதும் அம்மாவின் புறுபுறுப்பு கேட்டது.

“நேரத்தோட வா என்று வழிக்கு வழி சொல்லி விட்டநான். மணி ஆறாகிப்போச்சுது. இன்னும் காணோல்”

“வந்திட்டன் அம்மா” என்று குரல் கொடுத்த வளுக்கு வருணைப் பற்றிய தவனம் தலைதூக்கியது.

“வருண்! வருண்!!”

தாயின் குரல் கேட்டதும் தனயன் ஓடி வந்து அவளை கட்டிக்கொண்டான்.

“குஞ்சு போய்மேசையில் இருங்கோ. அம்மா முகம் கழுவிட்டு வாறன். படிக்க வேணும்”

சற்று நேரத்தில் சுபத்திராவும் வருணும் மேசை முன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“அம்மா! இன்றைக்கு டீச்சர் எனக்கு குடும்பத்திலுள்ள பெயர்களை எழுத காட்டித்தந்தவ. இஞ்சை பாருங்கோ. எழுதியிருக்கிறன்”

சுபத்திரா கொப்பியை வாங்கிப் பார்த்தாள். அதில் அப்பாவின் பெயர் தனஞ்சயன் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ஏனோ சுபத்திராவின் உடலில் ஒருகணம் அனல் பரவியதைப் போன்றதோர் உணர்வில் திளைத்துப் போனாள். வருண் அவளைத் தனது மழலை மொழியினால் குளிர்வித்தான்.

“அம்மா! எனக்கு மட்டும் அண்ணா, அக்கா, தம்பி, தங்கை என்று ஒருத்தருமேயில்லை. எங்கடகிளாசில எல்லாருக்கும் யாராவது ஒருத்தர் இருக்கினம்”

வாய்விட்டுச் சிரித்தாள், சுபத்திரா.

“அதுவா... அது வந்து வருண்குஞ்சு தனிய இருக்கிறதினால தானே எல்லாருக்கும் செல்லமாக இருக்கிறீங்கள். அம்மாக்கு செல்லம், அம்மம்மாவுக்கு செல்லம், தாத்தாவுக்கு செல்லம். கடவுளுக்கும் அது தான் விருப்பம் போல இருக்கு.”

சிணுங்கினான், வருண்.

“எனக்கு அது விருப்பமில்லையம்மா, எனக்கு வினையாட ஒருதம்பி வேணும்”

“யாருக்கு வேணும் இந்த சொக்லேர்”

குரல் கேட்டு இருவரது கவனமும் திரும்பியது. வருண் ஓடி வந்து அம்மம்மாவின் கையில் இருந்த சாக்லேற்றை வாங்கிக் கொண்டான்.

சுபத்திரா நிமிர்ந்து அம்மாவைப் பார்த்த பார்வையில் நன்றிபொதிந்திருந்தது. மென்முறுவலுடன் அம்மா அதனை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

அடுத்து வந்தநாட்களிலும் சுபத்திரா பேபி அன்றி வீட்டுக்குப் போய் அவர்களுக்கு ஒத்தாசையாக சில வேலைகளைச் செய்து வந்தாள். துடினம் மிக்க வருணை சமாளிப்பதற்கு தாத்தாவும், அம்மாவும் மிகுந்த சிரமத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

மறுநாள் பூப்புனித நீராட்டு விழா. அன்று பேபி அன்றி வீட்டில் குழுமியிருந்தவர்கள் அனைவருக்கும் தலைக்குமேல் வேலை. ஆறு மணியாகியதும் வழமை போல் சுபத்திரா வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். அம்மம்மா வந்து அவளைத் தடுத்தாள்.

“பிள்ளை! விடிந்தால் சாமத்திய வீடு. இன்னும் பலகாரம் ஒன்றும் பையில் போடயில்லை. நீ ஒருக்கால் காட்டிக் கொடுத்தால் நிக்கிற சின்னன் சிறுசுகள் போட்டு வைக்கும்”

“அவளால் அம்மம்மாவின் வேண்டுகோளை தட்ட முடியவில்லை. ஒரு கணம் யோசித்தவள், எப்படியாவது அம்மாவைச் சமாளிக்கலாம் என எண்ணிய வளாய் திரும்பி நடந்தாள். அவளுடன் வேறு இருவரும் சேர்ந்து கொண்டனர். சுமார் ஐநூறு பாக் வரை பொதி செய்து முடிய நேரமும் எட்டு மணியாகி விட்டிருந்தது.

ஒருவாறு அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்று படபடக்கும் இதயத்துடன் வீடு வந்து சேர்ந்தாள். அம்மா அவளுடன் பேசவில்லை. முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாள். வருண் நித்திரைக்குப் போய் விட்டிருந்தான். தன்னிடம் தான் தவறு இருக்கிறது என்பதனை நன்கு உணர்ந்து கொண்டவளாய் தாயிடம் வலிய பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

“அம்மா! நான் ஆறு மணிக்கே வெளிக்கிட்ட நான். பலகாரம் எதுவும் பாக் பண்ணயில்லை என்று அம்மம்மா வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தா. அது தான் நின்று செய்திட்டு வர லேட்டாப் போயிட்டுது.”

அடக்கி வைத்திருந்த ஆத்திரம் எல்லாவற்றையும் வார்த்தைகளாக வீசத் தொடங்கினாள், அம்மா.

“ஆக நீதான் ஒரு ஏமாளி அவைக்குக் கிடைச்சாய் போல இல்லை. நான் தெரியாமல்தான் கேட்கிறன். அவைக்கும் எங்களுக்கும் அப்படியென்ன பெரிய உறவு கொட்டிக் கிடக்குது. அயலுக்கை பழகினைதைத் தவிர வேறையென்ன நெருக்கம்.”

வருண் அவளைப் படுத்தி வைத்த பாடு அப்படி பேசவைத்தது.

தயங்கியவாறே சுபத்திரா வாய் திறந்தாள்.

“அம்மா! அந்தப்பிள்ளை என்ரை வகுப்பிலை தான் படிக்குது. பத்தாம் ஆண்டுக்கு நான் தான் வகுப்பு டீச்சர். இருந்தாலும் நான் இவ்வளவு நேரம் மினக் கட்டது என்னுடைய பிழைதான். இனிமேல் இப்படிச் செய்யமாட்டன். நீங்கள் என்னைக் கோவிக்காதையுங்கோ.”

மகள் மண்டியிட்டதும் தாயின் கோபம் புல்லென்று அடங்கியது.

“சரி சரி. போய் முகங்கால் கழுவிப் போட்டு வா. சாப்பிட்டிட்டுப் படுத்தால் தானே வேளைக்கு எழும்பி பள்ளிக்கூடம் போகலாம்”

“நாளைக்கு நான் பள்ளிக்கூடத்துக்கு லீவு போட்டிருக்கிறன் என்ற விசயத்தை இப்ப அம்மாவிட்ட சொன்னால் இஞ்சை ஒரு பூகம்பம் தான் வெடிக்கும்: படுக்கைக்குப் போகும் போது மெதுவாய்ச் சொல்லுவம்” என மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டவளாய் குளியலறையை நோக்கி நடந்தாள், சுபத்திரா.

மறுநாள் பொழுதும் விடிந்தது. அம்மாவை ஒருவாறு சமாளித்து வைபவத்திற்கு புறப்படத் தயாரானாள், சுபத்திரா. அதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அம்மாவே முன் வந்து அவளுக்கு ஒரு சாறியை தெரிவு செய்து கொடுத்தது தான். அந்த சாறியை சுபத்திராவி

னுடைய சின்னக்கா போன வருடம் இந்தியா வுக்கு போய் வந்தபோது கொண்டு வந்து கொடுத்திருந்த தாள். வெளிர் மஞ்சள் நிறத்தில் கோப்பி நிறக்கரையுடன் கூடிய சாறியை உடுத்தியதில் சுபத்திராவின் மனமும் நிறைவடைந்தது.

“சின்னக்கா உன்னை நிறத்துக்கேற்ற மாதிரித் தான் சாறி வாங்கியிருக்கிறாள். வடிவாயிருக்குது சுபா”

மனதில் தோன்றியதை வார்த்தைகளால் வெளியிட்டாள், அம்மா. ஆயினும் அவளது குரலில் ஆற்றாமையும் விரக்தியும் விரவிக் கிடப்பதை சுபத்திரா அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

“ம்”... என்ன செய்வது. எல்லாம் என் தலைவிதி உள் மனம் ஏம்பவித்தது

பூப்பனித நீராட்டுவிழாவில் சுபத்திராவுக்கு அமோக வரவேற்பு காத்திருந்தது.

“வாங்கோ டீச்சர்”

பூரித்த முகத்துடன் மனமார வரவேற்றாள் பேபி அன்ரி. “இவ தான் எங்கட தமிழரசியின்னை கிளாஸ் டீச்சர்” மற்றவர்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தினாள். சுபத்திரா பிரசன்னமாகியிருந்த வேளையில் நீராட்டு முடிவுற்று பெண்ணுக்கு அலங்காரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களுடைய இனசனங்கள் நிறைந்திருந்த நிகழ்வில் பங்குபற்றுவது மனதுக்கு கூச்சத்தை ஏற்படுத்த சுபத்திரா அங்கே ஓரமாகப் போடப்பட்டிருந்த கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள். சிலர் அவளை அணுகி வந்து கதை தொடுத்தனர். எனினும் அவர்களது சுற்றத்தில் தான் தனித்திருப்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

திடீரென அவளிடம் வந்த பேபி அன்ரி அவளது கைகளைப் பற்றி அறைக்குள் அழைப்போனாள். அங்கே... பெண்ணுக்கு அலங்காரம் நிறைவடைந்து பந்தலுக்குப் புறப்பட மற்றைய இளம் பெண்களும் கைகளில் மங்கலப் பொருட்களுடன் ஆயத்தமாக நின்றிருந்தனர்.

“டீச்சர்! நீங்கள் தான் தமிழரசியை பந்தலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போக வேணும்”

பேபி அன்ரி சொல்லி வாய்மூடமுன் அம்மம்மா வின் வாய் நெருப்பை உமிழ்த் தொடங்கியது.

“பேபி! உனக்கென்ன மூளை பிசகிப் போச்சுதே. இந்தளவு சுமங்கலிப் பொம்பிளையள் இஞ்சை வந்திருக்கினம். அவையளில் ஒருத்தியைக் கூப்பிடாமல் இந்த வாழாவெட்டியைப் போய்க் கேட்கிறியே”

சற்று எதிர்பாராத இந்த வார்த்தைகளால் அங்கிருந்தவர்கள் விறைத்து நிற்க சுபத்திராவுக்கு நெஞ்சு பசீரென்றது. மறுகணமே அவளது கால்கள் ஓட்டமும் நடையுமாக வீடு நோக்கி விரைத் தொடங்கின. பதறித் துடித்த இயத்தின் குமறலெல்லாம் கண்ணீராக உரு வெடுத்து தாரைதாரையாக வழிந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்கு வந்தவள் ஓடிப்போய் தனது கட்டிலில் விழுந்து குமுறிக்குமுறி அழுது கதறினாள்.

உயிருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எனது கணவர் தனஞ்சயன், கண் காணாத தொலை தேசத்தில் மற்றொரு பெண்ணுடன் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். நான் சுமங்கலியா? இல்லை அமங்கலியா?

அவளது மனத்திரையில் கேள்விக்குறி பூதாகரமாய் வியாபித்துக் கொண்டது.

வாழ்வென்னும் தேரோ... மனமென்னும் சாமியுடன்...

ஆசைகள் வடம்பிடித்து அனுதினமும்

இழுத்திருக்க

ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது!

ஊரில் அதுபோகும்

பாதையிலே பாதித் தொலைவு

கடந்தபடி

ஆரவாரம் குன்றாமல் அது

நகர்ந்து சென்றிருக்கு!

அதுநகர... “சறுக்குக் கட்டை” அதற்கிட்டு

அது சரியாய் நிற்க, அசையத்,

திரும்பிவிட,

பாதை விலகாது பயணிக்கச்,

செய்கின்றாய்-

நீ...அறிவேன்!

நேற்றும் நீ சரியாய் நகரவைத்தாய்.

இன்றும் நகர்த்துகிறாய்.

இனி நாளையும் சரியாய்

நின்று “சறுக்குக் கட்டையிட்டு”

“நிறைவு”மட்டும்

கொண்டந்து ஒப்பேற்றிக் கூறிடுவாய்

வாழ்த்தென்பேன்!

ஒவ்வொரு ஆசைகளும்

தேர்ப்பவனி

■ த.ஜெயசீலன்

ஒவ்வொரு விதம் இழுக்க

எவ்வாறு நின்றுமே

என் வாழ்க்கைத் தேர் தன்னை

நேர் வழியில் செலுத்தியது என்பதனை

யான் நினைத்துப்

பார்க்கின்றேன்!

நீயோ பலனை எதிர்பாராமல்

ஆசீர் வதிக்கின்றாய்!

ஆர்ப்பாட்டக் காவடிகள்,

பாற்குடப் பவனிகள்,

“அடியவரின்” பிரதட்டை,

மேளச் சமாக்கள் விதவிதமாய்

என்வாழ்க்கைத்

தேரினைச் சுற்றித் தெறிக்கிறது!

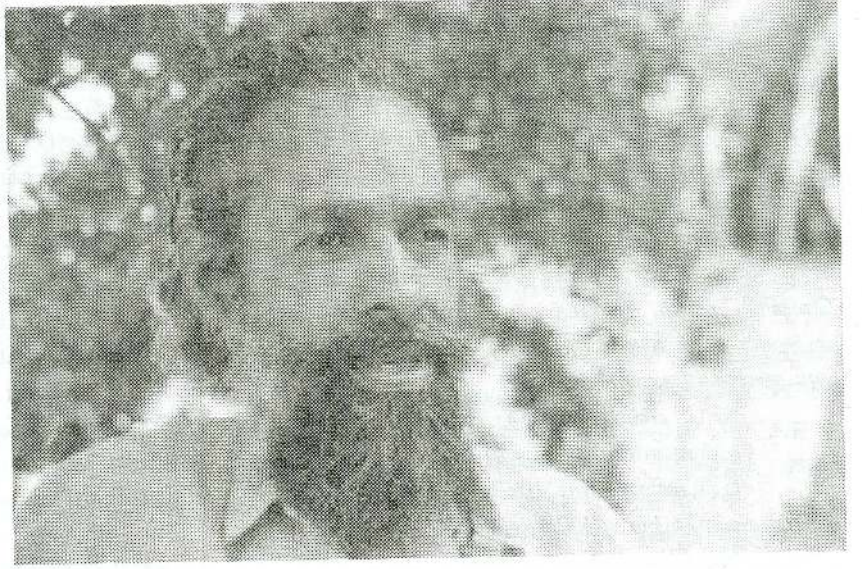
அதன்பவனி

ஊர்வலத்தை ஊருலகம்

பார்த்தும் வியக்கிறது!

நீல பத்மநாபன்

மாவனல்லை எம்.எம்.மன்ஸூர்

எனது இலக்கியத் தேடலில் உலக நாடுகளில் உள்ள பிரபல எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் எனப் பல பேர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. இவர்களைப் பற்றிய தகவல்களையும் அவர்களது கவிதைப் படைப்புகளையும் பற்றி மொழி பெயர்ப்பின் மூலமாக வாசகர்களின் கவனத்தைத் திருப்பியுள்ளேன்.

அந்த வகையில் நீல பத்மநாபனைப் பற்றிய குறிப்புகளை இங்கு தருவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்திய எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிட்டு சொல்லக் கூடிய ஒரு பிரபல எழுத்தாளர்தான் நீலபத்மநாதன். இவர் நாவல் சிறுகதை, கவிதை கட்டுரை என பல்துறைகளிலும் படைப்பிலக்கிய வாதியாக முத்திரை பதித்துள்ளார் என்றால் அது அவரது இலக்கிய சுடுபாடுதான் காரணமாக அமைந்தது எனலாம்.

முன்னணி எழுத்தாளரான இவர், முதன்மை மின்சார பொறியியலாளராக கடமையாற்றிவிட்டு தற்பொழுது திருவனந்தபுரத்தில் வசித்து வருகிறார். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இரணியலில் 1938ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 26ம் திகதி நீலகண்டப்பிள்ளை ஜானகியம்மாள் தம்பதிகளுக்கு மகனாகப் பிறந்தார். தனது ஆரம்ப பாடசாலை கல்வியைத் தொடர்ந்து நாலாஞ்சிறை எனும் இடத்தில் இருந்த மார் இவானியேஸ் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியை கற்றதன் பின்னால் கேரளப் பல்கலைக்கழக கல்லூரியிலும் 1956-58ம் கல்வி ஆண்டுகளில் இயற்பியல் பயின்று

அறிவியல் பட்டம் பெற்று பின்னர் பொறியியல் கல்லூரியில் சேர்ந்து மின்பொறியியலில் அறிவியல் பி.எஸ்.ஸி (B.sc Electrical Engineering) பட்டம் பெற்றார்.

நீலபத்மநாபன் கல்லூரியில் பயின்றுகொண்டிருந்த பொழுது கேரள பணியாளர் தேர்வாணைத் தேர்வில் சித்தி எய்தியிருந்தார். கல்லூரிப்படிப்பை முடித்த பின்னர் திருச்சூரில் அரசாங்க அலுவலகம் ஒன்றில் பணியாற்றினார். நீண்டகாலம் அவர் அத் தொழிலில் நிலைத்து நிற்கவில்லை. இடை நடுவில் தந்தையின் வர்ப்புறுத்தலின் பேரில் அப்பதவியைத் துறந்து பொறியியல் கல்வியை மேற்கொண்டார். 1963ம் ஆண்டு கேரள மாநில மின்சார திணைக்களத்தில் ஜூனியர் பொறியியலாளராகச் சேர்ந்து காலப்போக்கில் உயர்ஸ்தானத்தைப் பெற்று 1993ம் ஆண்டில் உதவி முதன்மையப் பொறியிலாளராக பணியாற்றிவிட்டு ஓய்வு பெற்றார்.

கிருட்டிணம்மாளுடன் இல்லற பந்தத்தில் நுழைந்ததில் உமா, கவிதா, ஜானகி எனும் பெயர்களைக் கொண்ட மூன்றுபெண் பிள்ளைகளுக்கும், நீலகண்டன் என்ற பெயரில் ஒரு ஆண் பிள்ளைக்கும் தந்தையானார்.

இவர், எழுத்துலக வாழ்க்கையில் பல முன்னேற்றங்களைக் கண்டாலும் தனது கதைகளுக்கான கருவைத் தேடி எங்கும் சென்றவரல்ல. தனது கதைக்கருக்களை தான் வாழ்ந்த சமுதாயத்துக்குள்ளேயே, கண்ட, கேட்ட அனுபவித்த கதாபாத்திரங்களை தனது கதைக்குள் கொண்டு வந்தார். அதனால் அவரது படைப்புகள் கற்பனைக்கு அப்பால் யதார்த்த தன்மை கொண்டவையாக காணப்பட்டன. இதனால் வாசகர்கள் மத்தியில் இவரது படைப்புகளுக்கு அலாதி வரவேற்பு இருந்து வருவதை இலக்கிய உலகு நன்கு அறிந்தது தான். இதைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடும் பொழுது “ஒரு பிரத்தியேக கணக்கின் தெறிப்பில் ஏனோ ஓர் இனம்புரியாத தன்மையில் சிலிர்த்து நின்று நேரிலும், காணும், சொல்லிக் கேட்கும் சில கருத்துக்களை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு தனது படைப்புக்களைப் படைப்பதாகவும், தன்னைப் போல சாதாரண மனித ஜீவிகளுடன் தன் பிரச்சினைகள் உணர்ச்சிகள் வியப்புகள் என்பனவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளவே எழுதுவதாகவும் சொல்கிறார்.

கவிதைகளைப் பொறுத்தவரை “1995ம் ஆண்டு பத்மநாபன் கவிதைகள்”, “1984 நாகாக்க”, “1993 பெயரில் என்ன” என்று மூன்று கவிதைத் தொகுப்பு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 2003ம் ஆண்டு வரை இவரால் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு நீலபத்மநாபன் கவிதைகள் எனும் தலைப்பில் 2007ம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

அதேபோன்று 1978ம் ஆண்டு முதல் 2010ம் ஆண்டு வரை பல்வேறு தலைப்புகளில் 268 கட்டுரைகளை பத்து நூல்களின் தொகுப்பாக கொண்டு வந்துள்ளார். 2005ம் ஆண்டு வரை இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுப்பு “நீலபத்மநாபன் கட்டுரைகள்” எனும் தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது.

மேலும் 1976ம் ஆண்டு திரட்டு நூல் ஒன்றையும், 2009ம் ஆண்டு “தனிமரம்” என்ற நாடகத் தொகுப்பு நூல் ஒன்றினையும் வெளியிட்டதோடு, 1985ம் ஆண்டு “தற்கால மலையாள இலக்கியம்”, 2000ம் ஆண்டு “மதினுகள் நவீன மலையாள இலக்கியம்”, 1999ல் “ஐயப்பப் பணிக்கரின் கவிதைகள்”, 2002ல் “ஐயப்பப் பணிக்கரின் கொத்திரயாணம்” என்ற நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

மேலும், மலையாள மொழிப் படைப்பாக 4 நாவல்கள், 4 சிறுகதைத் தொகுதிகள், ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு என்ற வகையில் 1 கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலையும், “கொய்த மலர்கள்” என்ற மகுடத்தின் கீழ் “நீலபத்மநாபனின் எழுத்து உலக விழுதுகள்” (2002) “Neela Padmanaban A Reader” (2008), “நீலபத்மநாபம்” (2020) என்ற நூலையும் வெளிக்கொண்டு வந்தாள்.

நீலபத்மநாபனின் படைப்புகள் பற்றிய திறனாய்வு என்ற வகையில் “நீலபத்மநாபனின் இலக்கியத் தடம்” (1999) “நீலபத்மநாபனின் படைப்புலகம்” (2001) என்ற நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. இன்னொரு விஷயத்தையும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். அதாவது தான் இரும்பு இதயம் உள்ளவர்களுக்காக எழுதவில்லை ஏனெனில் தனக்கு இரும்பு இதயம் இல்லை எனக் கூறுகிறார்.

இவர் 1968ம் ஆண்டு முதல் 1980ம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் “தேரோடும் வீதி” தன் வரலாற்று நூல், “இலை உதிர்காலம்” (2007) சாகித்திய அகடமி விருது பெற்றது. “தலைமுறைகள்”, “பள்ளி கொண்ட புரம்”, “பைல்கள்”, “உறவுகள்”, “மின் உலகம்”, “நேற்று வந்தவன்”, “உதய தாரகை”, “வட்டத்தின் வெளியே”, “பகவதி கோயில்”, “தெரு போதையில் கரைந்தவர்கள்”, “நீதி”, “பாவம் செய்யாதவர்கள்”, “வெள்ளம்”, “முறிவுகள்”, “கூண்டினுள் பட்சிகள்”, “யாத்திரை”, “அனுபவங்கள்”, “சமர்” என்ற 20 நூல்களை எழுதியுள்ளார். 2004ம் ஆண்டு மேற்படி புதினங்களை உள்ளடக்கிய நூலாக “நீலபத்மநாபனின் நாவல்கள்” எனும் தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது.

1969 முதல் 2012ம் ஆண்டு வரை “மோகம் முப்பது ஆண்டு”, “சண்டையும் சமாதானமும்”, “மூன்றாவது நாள்”, “இரண்டாவது முகம்”, “நாகம்மாவா?”, “சிறகடிகள்”, “சத்தியத்தின் சந்திதியில்”, “வான வீதியில்”, “அவரவர் அந்தரங்கங்கள்”, “பிறவிப் பெருங்கடல்”, “கொட்டாரம்”, “என்னைப் போல் ஒருவர்”, “ரௌத்திரம்”, “நொண்டிப் புறா”, “பூஜை அறை”, “பகை” என்ற 17 சிறுகதைத் தொகுதிகள் உட்பட 2000ம் ஆண்டு வரை எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் அத்தனையும் அடங்கிய கதைகள் “நீலபத்மநாபன் கதைகள்” எனும் பெயரில் 2000ம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

நீலபத்மநாபன் பல விருதுகளுக்கு சொந்தக் காரர் என்பதில் அவர் பங்களித்த இலக்கிய உலகுக்கு பெருமை சேர்க்கிறது. “உறவுகள்” என்ற நாவல் ராஜா அண்ணாமலைச் செட்டியார் பரிசிலையும், தமிழ் அன்னை விருது, “இலை உதிர்காலம்” (2007) சாகித்திய அகடமி விருது என்பவற்றோடு இந்நூல் கோவை கஸ்தூரி சீனிவாசன் அறு நிலையத்தின் ரங்கம்மாள் பரிசுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

இது தவிர மொழி பெயர்ப்புக்கான சாகித்திய

அகடமி விருது, தமிழ்நாடு அரசு விருது, மைசூர் சி.ஐ.ஐ துரின் பாஷா பாரதி பரிசு என்ற விருதுகளையும் பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளார்.

நீலபத்மநாபன் தமிழில் இயல்புவாத அழகியலின் முன்னோடியாக மதிக்கப்படுகிறார். உணர்ச்சி நாடகங்களோ திருப்பங்களோ இல்லாமல் நடை முறையை ஒட்டி எழுதப்படும் அவருடைய படைப்புகள் நேரடியான தகவல்களைக் கொண்டவை. அவரது “தலைமுறைகள்”, “பள்ளி கொண்ட புரம்”, “உறவுகள்” ஆகியன தமிழில் சிறந்த நாவல்கள் பட்டியலில் விமர்சகர்களால் எப்போதும் சேர்க்கப்படுகின்றன.

தமிழில் எழுதும் இந்திய எழுத்தாளர், கவிஞராகிய இவர் மொழி பெயர்ப்புத்துறையிலும் ஈடுபடுகிறார் என்பதை மேலே சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இவரது கவிதை ஒன்றினை இலங்கையின் பிரபலமான சிங்களக் கவிஞரான பராக்கிரமகொடிதுவக்கு மொழி பெயர்த்து தனது மொழி பெயர்ப்பு கவிதைத் தொகுப்பில் சேர்த்துள்ளார்.

இத்தொகுப்பில் இருந்து பெறப்பட்ட “திருமண வாழ்க்கை” என்ற கவிதையை இங்கே தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளேன். மொழி பெயர்ப்பில் மூலக்கவிதைக்கும், மொழி பெயர்ப்பு கவிதைக்கும் இடையில் மொழிக்கு மொழி மாற்றப்பட்டு முடிவில் மொழி பெயர்க்கப்படும் மொழி பெயர்ப்பில் சில வித்தியாசங்கள் காணப்படலாம் என்பதை நாம் மனதில் கொள்வது அவசியம்.

விவாக வாழ்க்கை

என் கதையைப் பார்த்து
மற்றவர்களுடன் சிரிப்பது
உங்களுக்கு
பிடிக்கவில்லை இல்லையா?

நீ இல்லாத போது நான்
சுதந்திரமாக இருக்கிறேன்
என்று நினைத்து
வாடிப் போனாய் நீ

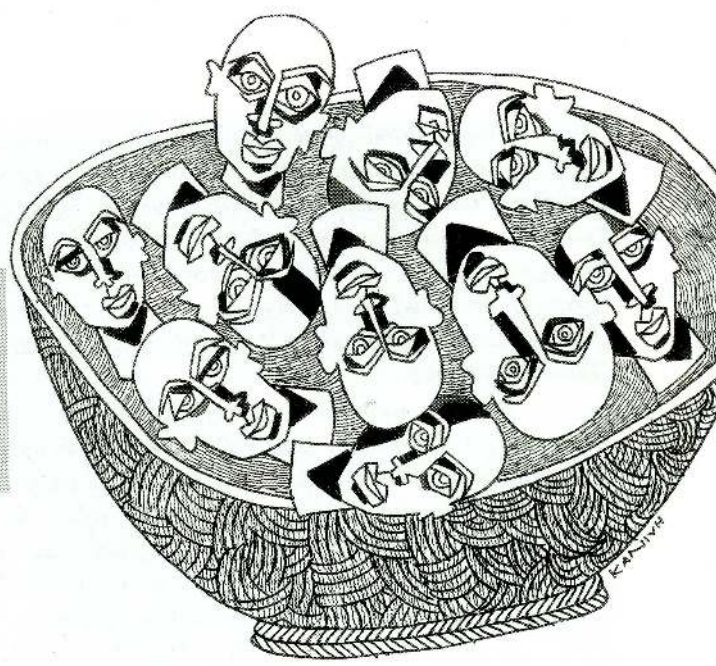
உங்கள் பெரும் சோகம்
உங்கள் குறைபாடுகளால்
நான் சோர்வாக இருந்தேன்
உங்கள் மக்கள் மத்தியில்

என் மக்களுடன்
என் மக்கள் அனைவரும்
மற்றும் எனக்கு
மிகுந்த மகிழ்ச்சி

மரணத்தில் மட்டும்
நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன்
உன்னுடன் இணைவேன்
நான் வீட்டுக்கு வருவதை
நீங்கள் பார்ப்பீர்கள்
என்று நீங்கள்
நினைக்கலாம்.

மாக்கு வெட்டி

நீ.பி.. அருளானந்தம்

காடு எல்லாமே இப்பொழுது அதன் இயல்பான உருமாறியதாய் ஆகிவிட்டது. ஊளை கூட இட முடியாத ஒரு அளவிலேயாக நரிகளும் ஆகிவிட்டன. இவை எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் போது, சத்துணவே இல்லாத சக்கை போன்ற உணவையே அவையெல்லாம் இப்பொழுது தின்று கொண்டு இருப்பதாகவே உள்ளதொரு நிலைமையை அவ்வாறு வெளிப்படுத்தும்.

இக் காலம் மந்திரி நரியைக் கண்டால் மண்ணை கலால் பிறாண்டு பிறாண்டென்று பிறாண்டி,

“நாசமாய்ப் போ” என்று திட்டத் தொடங்கிய தாய் விட்டன காட்டில் வாழுகின்ற நரிகள். அப்படி “தூ...” என்று தூற்றி விட்டுப் போகும் மரியாதைக் குறைவான செயல்களையும் பல பேராட்ட குணமுள்ள நரிகள், செயல்படுத்தவும் ஆரம்பித்து விட்டன.

“அந்த எமனுக்கே எங்களை தானமிட வந்திட்டான் இந்த கேடுகெட்ட நாசகாரன்”, என்று பெண் நரிகளும் மந்திரி நரியைக் கண்டால் ஒப்புச் சொல்லி ஊளை இடவும் ஆரம்பித்து விட்டன. இப்படி ஒப்புச் சொல்லி அவைகள் திட்டியவாறு அழவும், பிற்பாட்டாக அதையே மற்றைய பெண் நரிகளும் சொல்லி அழுது மந்திரி நரியை பின்னி எடுப்பது போல அவைகளும் அந்த நரிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்ததாகவும் ஆகிவிட்டன.

பசிக்கு ருசியாக சாப்பிட்டு வந்த குட்டி நரிகளின் நிலைமையும் இப்போதைய இந்த நிலையிலே பெரும் மோசம்! என்றதாகவே ஆகிவிட்டது. தின்ன ஒழுங்காக ஒன்றுமே இல்லாததால் குட்டி நரிகளின் வயிறும் இப்போது தோல் மாதிரியாக தொங்கிக் கிடக்கின்றதாகவும் ஆகிவிட்டது. சுடுங்காற்று தூக்கி அடித்தாலே காணும் காற்றோடு இந்த குட்டிகளையும் அது தூக்கி அப்படியே எறிந்ததாய் விடும் என்பது போல இருக் கிறது அவைகளுக்கென்று இப்போது இருக்கிறதான கொடுமையான பலவீனம்.

“இந்த காட்டையே நம்பி இனிமேலே எங்களுக்கு சீவியம் பண்ணியதாய் வாழவே வாழ முடியாது! இனியும் இந்த காட்டுக்குள் இருந்ததாய் நாம் சீவித்தால் உசிர் வற்றிப் போய் நாங்கள் செத்தே செத்திடுவோம்!” என்று ஒரு புத்ரமேலே நின்று கொண்டு பேசிய ஆள் கடத்தல் நரியை நம்பி ஏழேழு கடல் தாண்டி கஸ்டப்பட்டுப் பிரயாணம் பண்ணியதாய் நாம்

போனாலும் பரவாயில்லை என்ற தீர்மானத்துடன் பல நரிகள் இடம் பெயர்ந்து செல்வதற்கென ஆயத்தமாகி விட்டன.

அவைகள் எல்லாமே மனிதர் கண்ணில்பட்டிடாது மறைவாக சென்று கப்பல்களிலே ஏறி ஒளித்திருந்து தங்கள் குடும்பத்தோடு பிரயாணம் பண்ணவும் புறப்பட்டதாய் விட்டன. தாங்கள் கப்பலுக்கு உள்ளாக இருக்கிற சிறு தடயம் கூட மற்றவர்களுக்கு தெரிந்து விடாமலிருக்க ஊமையாய்க் கூட ஊளை இடாமலும், வெகு ஜாக்கிரதையாக அவைகள் பிரயாணம் பண்ணக் கூடியதான நிலையில் தம்மைதயார் படுத்திய நிலையில் வைத்துக் கொண்டதாகவும் இருந்து கொண்டன.

பச்சை உலகமான காட்டில் இப்போது பறவைகளின் ஒலித்தொகையும் அருகியதாகவே போய் விட்டது. பிணம் பேசுகிறது மாதிரியாக அவைகளின் சத்தங்களும் இப்போது ஆகியதாய் விட்டன.

தொகை கணக்கில் பார்த்தால் அழுது புலம்புகிற நரிகளே காட்டுக்குள் கிடந்ததாக மாய்ந்திட்டாலும், பாதுகாப்பு படையில் பணி ஆற்றிக் கொண்டிருக்கிற காட்டு ஓநாய்களுக்கு எல்லாமே பார்க்கப்போனால் பவே என்றதான ஒரு சோக்கான சீவியம் தான்! காடெல்லாமே அதிர்கிறது அத்தகைய காட்டு ஓநாய்களின் அதிகார ஆவணத்தின் துஷ்பிரயோகம்! “வெட்டுக்கிளிகளை, அந்த கும்பிடு பூச்சிகளை, இனிமேல் நீங்கள் உங்கள் பசிக்கு பிடித்து தின்னுங்கள்” என்று அந்த நரிக் கூட்டத்தையெல்லாம் பார்த்து அவைகள் தங்கள் கோரப்பற்களை இளித்துக்காட்டி பயமுறுத்தியதாய் விரட்டி விட்டு செழிப்பாக உள்ள ஆற்று நீர் ஓடும் பகுதிகளை எல்லாமே “இனிமேல் இந்த இடங்கள் யாவுமே எமக்கே!” என கூறி தாங்களே அவைகளை அபகரித்துக் கொண்டதாக்கிவிட்டன. ஆற்றுத் தண்ணீரிலே சூரிய வெள்ளி ஊசிகள் பட்டதாய் நெளிந்த ஒளிர்வில் அசைந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மீன்களை எல்லாம் சொகுசாக இருந்தபடி இப்போது தின்னவும் இதனால் அவைகளுக்கு வாய்ப்பாகியும் விட்டது.

பாதுகாப்பு என்ற அமைப்பில் செயற்படும் மோசமான கொலை வெறிக் குணமுள்ள இந்த காட்டு ஓநாய்கள் என்கிற சாத்தான்கள் மீன் தின்னுகிற அந்த திருப்தி தமக்கு போதாததில் இப்போது இந்த காட்டை

சுற்றியும் வளைத்ததாக சென்று மோப்ப தடத்தை கைக் கொண்டு ஆங்காங்கே பாறை இடுக்குகளில் பதுங்கி மறைந்ததாய் பயத்துடன் இருக்கும் நரிகளை எல்லாம் தேடிப்பிடித்து தாங்கள் தின்று தொலைத்துக் கொண்டிருந்தன.

மாரடித்து அழுகிறது போன்ற சோகம் மிக்க அழுகையுடன், நெஞ்சக் கூட்டிற்குள் ஒரு வைராக்கியத்தையும் வைத்துக் கொண்டு “இனி இந்த உடம்பு செத்துப் போனாலும் பரவாயில்லை, ஆனாலும் கூட காணாமல் போன எங்கள் குட்டி நரிகளுக்கும், நியாயம் கேட்டு, நீதிகேட்டு, இந்த காட்டு நாய்களை எங்கள் மேலே இப்படி ஏவி விடுகின்ற நரித்தலைமை நிர்வாகத்தை எதிர்த்தே நாம் எல்லாமேபோராடுவோம்” என்ற அளவில் பெண் நரிகளின் கூட்டங்கள் எல்லாமே ஒன்று சேர்ந்ததாகி போராட்ட களத்திற்கு குதித்தாகவும் வந்துவிட்டன. “கொப்பும் குலையுமாக இருந்த எங்கள் சந்ததியினை காணவில்லை என்று நாங்கள் நீதியாய் கேட்க ஒன்றும் தெரியாது எமக்கு என்று கைவிரித்துக் காட்டும் கொலைகார நிர்வாகமே! சொல்லுங்கள் எங்கே எம் உறவுகள்? எங்கே அவர்கள்? எங்கே அவர்கள்? எங்கள் உறவுகளை எங்களிடத்தில் திரும்பவும் ஒப்படையுங்கள்! ஒப்படையுங்கள்!” என்று உசிர் கிழிகிற மாதிரியாக சத்தமிட்டவாறு கத்திகுளறி காவல் படையென்று உள்ள அந்த காட்டு ஓநாய்களது குகைக்கு முன்னால் நின்றபடியாக போராடுகின்றன தாய் நரிகள். இந்த தகவல் அறியவும் போராட்டம் நடைபெறும் இந்த இடத்தை நோக்கி குய்யோ முறையோ என்றதாய் கூட்டமாக சேர்ந்து வந்து அனேகம் ஆண் நரிகளும் அந்த பெண்நரிகளுடன் சேர்ந்ததாய் போராட்டகளத்தில் இணைந்ததாகி கோஷம் இடுபவர்களாகவும் ஆகிய நிலையில் இருந்த நிலைமையை இன்னமும் அதிகரித்ததாய் விட்டன.

இதனால் இழவு வீடு போன்று ஆகிவிட்டது. இப்போது இந்த காடு. இந்நேரம் அண்ணாந்து மேலே பார்த்தால் நீல ஆகாயத்தையே அங்கே காணோம்! அங்கே இப்போது கரு முகில்கள்தான் கட்டியதாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையை அடுத்து சடசடவென்றதாய் பெய்கிறது பெருங்கொண்டமழை.

அந்த மழையில் நனைந்தபடி தலைவழியாக வழிந்த தண்ணீரைக் குடித்தபடி பசிக்குக்கூட தீன் தேடிப் போகாமல் போராட்ட இடத்தில் நின்றபடியே அந்த நரிகள் இராப்பகலாகவும் நின்றபடி எதிர்ப்பு சுலோகங்களை எழுப்பியவாறு கோஷம் போடுகின்றன.

பெற்ற தாய் நரிகளான அந்த சீவன்களெல்லாம் அந்த இடத்திலேயே நின்றபடி தங்கள் சீவனையும் இதே இடத்திலேயே அழித்து விடுமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது அந்தத் தாய் நரிகளது பாபகரமான உருவங்கள்.

இந்த போராட்டத்தின் குழப்பமான செய்தி “சொட சொட” என்ற அளவிற்கு நெருப்புப் போன்றதாய் பற்றி எரிய அது பெரிய காட்டுத்தீ பற்றி காட்டையே அழித்து விடுதல் போன்ற செய்தியாக காட்டு உலகம் முழுக்கவமே பரவியதாகி அங்கே நரிகள் வாழும் பகுதிகள் எல்லாவற்றிலும் அவைகளின் செவிக்கும் எட்டியதாக வந்து விட்டன.

இந்த போராட்டமானது ஆரம்பித்தவேளையே

இந்த செய்தியானது தலைவர் நரிக்கும் எட்டியதாகி விட்டது. என்றாலும், இப்படியாக இதை நாளை நாளை என்றதாய் ஆறவிட்டபடி கடத்தினால் இந்த நரிகள் எல்லாமே களைத்துப் போய் பிற்பாடு கலைந்ததாகி சென்று விடும் என்றதாக தலைவர் பதவியில் உள்ள நரி இவ்வாறு நம்பி இருந்தது.

ஆனாலும் தான் நினைத்தது போன்று இல்லாது நிலைமை இப்போது இப்படி மோசம் அடைந்ததாகும் என்று அது கனவிலும் கருதவில்லை. இதனால் இப்போது உள்ள நிலையை நினைத்து புத்திமாரியது போன்ற நிலையில் அது மிகசங்கடத்துக்கு உள்ளாகியது. இதையே சிந்தித்து சிந்தித்து அதற்கு மண்டை வலி காய்ச்சல் என்றும் வந்து விட்டது. இப்படியே இந்த பிரச்சனையை கவனிக்காது பாராமுகமாக இருந்தால் பிரச்சனை பின்பு வலுத்து பூதாகரமாகி என் தலைவர் பதவியும் பறிபோகும் என்று நினைத்துவிட்டு, தன் அவையில் இருக்கும் மந்திரி நரியை போராட்ட களத்துக்கு சமாதான பேச்சு வார்த்தை நடத்த அனுப்பி வைத்தது. தலைவர் நரி. மந்திரி நரி இது வரை காலமுமே கால் எடுத்தே வைத்திராத சத சத வென்று உள்ளதான அந்த ஈரமுள்ள சதுப்பு நில தரையிலே வெறுப்போடு நடந்து, தீவனமே இல்லாது போராட்டகளத்தில் இருந்து கொண்டிக்கிற நரிகள் உள்ள பக்கமாக சென்றது.

அப்படியாக போகும் வேளையிலே, மந்திரி நரியானது, தனியே தான் மட்டுமாக அங்கே போக வில்லை! அதை விடுத்து, தனக்கென்று பாதுகாப்புக்காக மேலைநாட்டு காடுகளிலிருந்து இங்கே பாதுகாப்பு படைக்கு வரவழைக்கப் பட்டிருந்த, வெள்ளை நிற ஓநாய்களை இப்போது அது தன்னுடனாக கூட்டிச் சென்றிருந்தது.

மந்திரி நரியானது இவ்வாறான நிலையில் அங்கே வருகை தரவும், அந்த இடத்திலே பாதுகாப்பு கடமையில் நின்றிருந்த கால்படை ஓநாய்களெல்லாம் இரண்டு கால்களில் எழுந்து நின்றவாறே, மந்திரி நரிக்கு அரசுகொளவ மரியாதையை செலுத்தின.

ஆனாலும் அங்கே போராட்டத்தில் நின்ற நரிகளோ, இந்நேரம் தலைவர் நரியையும் மந்திரி நரியையும் பதவி விலகுங்கள் என்றதாய் கோஷங்களை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

“மானமில்லாத இந்த மந்திரிப் பிழைப்பிற்கு மதிப்பேது... நரி என்று பிறந்து இந்த காட்டிலே சீவிக்கிறது என்பது சிறப்பானதல்ல, நரிக்கென்று உள்ள அந்த மானத்தோடே சீவிக்க வேண்டும்!” என்று வயது முதிர்ந்த பல்லுச் செத்த நரி ஒன்று மந்திரி நரியை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி அப்படியே தரையில் அடித்தாற்போல வீசி எறிந்த கணக்கில் சத்தம் போட்டு சொன்னது.

“மந்திரியாம் மந்திரி! நீ ஒரு கூஜா தூக்கின மானம் கெட்ட மந்திரி! எங்கேயடா எங்களது குட்டிகளும் சொந்தங்களும்? இதற்கு நீ சரியான பொறுப்புக் கூறாவிட்டால், ஒழுங்காக நமது குரலிலேயே ஊளை இடக்கூட தெரியாத குள்ளப்புத்தியும்படைத்த உண்ணை, அப்படியே இந்த இடத்திலேயே கடித்து அலாக்காக தூக்கி நிலத்திலடிப்போம்!” “ஒரு பல்லியப்போல அப்படியே பிறகு உன்னை தூக்கி வீசுவோம்!” என்று கும்பலாக கூடிநின்ற நரிகள் எல்லாமே சேர்ந்தபடி ஒங்காரமாய் சத்தம் போட்டன. “இப்படி ஆவேசப்பட்டு 31

நிற்கும் நரிகள் வேகமாக எழுந்து வந்து என்னை உரலிலே போட்டு சக்கைபதமாய் இடித்ததாய் செய்து விடுங்களோ” என்று மந்திரி நரிக்கு இவ்வேளை பயத்திலே வயிற்றை கலக்கோ கலக்கென்று கலக்குகிறமாதிரியும் ஆகிவிட்டது.

“பழைய கஞ்சியை ஊற்றிக் குடித்து ஒரு சாதாரண நிலையில் நான் இந்த காட்டிலே சீவித்திருக்கலாம், அதை விடுத்து இந்த பதவிக்கு நான் பேராசைப்பட்டு வந்து இப்படி இந்த நரிகள் எல்லாம் எத்தி என்மேல் எச்சிலை துப்புக்கிற சேவலமான ஒரு நிலைக்கு நான் இப்போது ஆளாகி விட்டேனே!” என்றும் அதற்கு மன விசனமும் ஏற்பட்டது. “குரங்கைக் குறவனானவன் குட்டிக் கரணம் போடு ராமா” என்று கட்டளை இட்டது மாதிரியாக இந்த தலைவர் நரி என்னை உசுப்பேற்றி இந்த நிலைமைக்கு இப்போது என்னைக் கொண்டு வந்ததாய் விட்டு விட்டதே” என்று அதன் மேலே மந்திரி நரிக்கு ஆத்திரமும் கோபமும் கொப்பளித்தது. என்றாலும் தனக்கிருக்கும் பதவியின் மேலுள்ள பேராசையினாலே புத்தி மாறியதாகி நல்ல வழி ஒன்றையுமே யோசிக்காது, “... நான் நினைத்தால் இந்த போராட்ட களத்தில் இருக்கும் நரிகளை எல்லாமே அள்ளி எறிந்ததாய் ஆற்றுக்குள் வீசிதொலைத்து விடலாம்! நான் இவ்வாறு செய்யுங்கள் என கட்டளை பிறப்பித்தால் அதை உடனடியாக நிறைவேற்ற கொலை வெறிபிடித்த வெள்ளைநிற ஓனாய்களும் இவ்விடத்தில் பாதுகாப்புக்கென நிற்கின்றன. “ம” என்று நான் சொன்னாலே இவ்விடத்தில் நிற்கின்ற இந்த நரிகளை எல்லாமே பற்களாலே உடனே கடித்துக் குதறி நொருக்கி அப்படியே கூடையில் போட்டது போல இவைகள் உடனே செய்து விடும்... அப்படி இல்லை என்று விட்டாலும் நாலு இள வயது நரிகளின் கால்களை, கடித்து நீங்கள் குதறிக் காயப்படுத்துங்கள் என்று நான் இப்படி கட்டளை இட்டாலும் கூட அந்தகட்டளையை உடனே ஏற்று நடைமுறைப் படுத்தியதாகவும் அவைகள் செய்து விடும். இதனால் கடிப்பட்ட அந்த காயத்தோடு அந்த நரிகள் ஒரு காலை தூக்கிக் கொண்டு, இனி உன் வம்புக்கு நாங்கள் வரேலடா சாமி... என்று மூன்று காலில் நடந்ததாய் பின்பு ஓட்டம் எடுக்கவும் அவைகள் செய்து விடும். அதன் பிறகு இந்த போராட்டம் என்பதே மழுங்கடித்ததாகி விடும். பின்பு எல்லா நரிகளுமே இந்த இடத்திலேயே நிற்காது ஓடியே ஓடிப் போய் விடும்” என்று மந்திரி நரி இவ்வாறு யோசித்தாலும் “தலைவர் நரி எனக்கு சொல்லிய பிரகாரமல்லவா நான் அவர் சொன்ன சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டதாய் இந்த நரிகளுடன் சமாதானமாக பேசி ஒரு இணக்கப்பாட்டுக்கு வந்தாக வேண்டும்” என்ற நிலையில் தனக்குள்ள நரித்தந்திரத் தனத்துப் பேச்சை ஆரம்பித்தது.

முனைத்த இந்த புரட்சி என்கிற முள்ளை அதன் முனையிலேயே கிள்ளி எறிய வேண்டும் என்பதே அதனுடைய இப்போது இருக்கின்றதான தீயதொரு திட்டம்.

எனவே அந்த நரிகளின் மீது பொத்திக் கொண்டு இருக்கிறதான பாசம் பொத்துக் கொண்டதாய் வெளி வருவது போன்று உச்சி நிலாவது குளிர்ச்சி வைத்ததாய் அது பேச்சை ஆரம்பித்தது. “சொர சொர” என்றிருக்கிற பசுவின் முலை காம்பிலே அப்படியே வெண்ணெய்யைத்

தடவியதாய் நீவினால்தானே, “சர்... சர்...” என்று கறக்கவும் பால் இலேசாக வரும்! என்று மனதுக்குள் இந்த திட்டத்தை வைத்துக் கொண்டு, அந்த நரிகளது நெருப்பு வயிறு ஆற்றக் கூடியதாக தன் கதையை தொடர்ந்தது.

“சகோதர சகோதரிகளான என் நரி இனத்துச் சொந்தங்களே! நமது இந்த காட்டின் நிர்வாகத்தை எல்லாம் சற்றும் சுய நலம் என்பதே இல்லாத, குழந்தை போன்ற முகமும் மனமும் குரலுமுடைய தலைவர் நரியார்தான் ஆட்சி புரிகிறார். உங்களுக்கு எல்லாமே பஞ்சமே இல்லாமல் கஞ்சி ஊற்றுகிறாற்போல அவர் இக்காலத்தில் உள்ள உங்கள் பஞ்சத்தை அகற்றியதாய் இருக்கிறார். இன்னும் ஆறே ஆறு மாதத்துக்குள்ளாக இந்த காடுகளிலெல்லாம் திரும்பவும் உயிர் பெற்று வருவது போல குளோனிங் முறையிலாக பல மிருகங்களை எல்லாம் உற்பத்தி செய்ய நமது வைத்திய சிகாமணியான நரியாருக்கு அவர் இப்போது கட்டளை பிறப்பித்துள்ளார். இந்த குளோனிங் விஞ்ஞான மருத்துவத்தின் உச்சகண்டு பிடிப்பாக காணாமல் ஆக்கப்பட்ட உங்கள் இரத்த உறவுச் சொந்தங்களும் அதே நரி உருவத்தோடு உங்களுடன் பழைய உங்கள் உறவின் ஞாபகத்துடன் வந்து சேரும். வேற்று மிருகங்களை அழகு சிங்கராசா குறைவில்லாமல் வேட்டையாடி தின்பதற்கும் இதனால் வழிஉண்டாகும். அதனால் அவர் தின்று விட்டுப் போகின்ற மிச்ச சொச்சமெல்லாம் வெல்லம் போல உங்களுக்கெல்லாம் சுடச்சுட இரத்த ஈரத்தோடே தின்பதற்குக் கிடைக்கும். இப்படியாக சத்துணவு நிறைய உங்களுக்கு கிடைக்கவும் புடைச்சு நிற்கிற புதுச் சட்டை மாதிரி உங்களுக்கு இப்போது உதிர்த்து போயிருக்கிற மயிரெல்லாம் மீண்டும் முளைக்கப் பெற்று அழகு வடிவாய் செழிப்பாகவும் ஆகி விடுவீர்கள்!” என்று மந்திரி நரி முன்னெடுப்பாக தன் முன்னங்கால்களை தூக்கியவாறு நிமிர்ந்து நின்றபடி இவற்றையெல்லாமே மயக்கும் வார்த்தைகளில் சொல்ல,

மூளை சுட்டுச் சுண்ணாம்பாகிற வரையில் யோசித்தவாறே சுமை சுமந்த கணக்கில் நின்றிருந்த சில நரிகளுக்கு சற்றே இது மன ஆறுதலாக இருந்தது. என்றாலும் சூட்டில் ஒழுகி ஓடுகிற நெய் போன்றதாய் மந்திரியினது இந்த பேச்சை எல்லாம் கேட்டு மனம் அதிலே நம்பிக்கை கொண்டதாகி உருகி விடாமல் புத்தி சாலித்தனமுடைய வேறு சில நரிகள் பல பிரச்சனைகளை இவ்வேளை குரல் ஓங்க மந்திரி நரிக்குக் கூறி அதற்கான தீர்வு என்ன என்றும் கேட்க பின்தலைப்பட்டன.

எங்களுக்கென்றே பரம்பரை உரிமை என உள்ள இந்த ஆற்றுப்பக்கம் எல்லாமே, உங்களுடைய பாது காப்புப் படையான வெறி பிடித்த காட்டு ஓனாய்கள், தமக்கென்றே அவற்றை எல்லாம் அக்கிரமித்ததாக அபகரித்ததாய் வைத்துக் கொண்டு, ஆற்றலே உள்ள மீன்களை எல்லாம் தமக்கே உரியது என பிடித்துத் தின்றதாய் முழங்கி பசி ஆற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. எங்களுக்கோ இன்றளவில் ஏற்பட்ட இந்த கொடிய பஞ்சத்துக்கென்று தின்று பசி ஆற்றிக் கொள்ளவாக ஏதுமில்லாத தொரு நிலை! எமக்கென்று உரித்துடைய ஆற்றுப் பகுதி எல்லாம், இன்றவிலே உங்கள் பாது காப்புப் படையான ஓனாய்களால் கொள்ளை இடப்பட்ட நிலைமக்காய் வந்து விட்டது... காய்ந்து கருவாடாகியதாய் உள்ள மிகுதியான இந்த இடத்திலே

நாங்கள் எல்லாமே இனி எதைத்தான் தின்றதாக உயிர் வாழ்வது? எங்கள் இடப் பகுதியை மீளவும் எங்களுக்கே தந்து விடுங்கள்... என்று இப்படியாக எல்லாம் நீதியாக நாங்கள் கேட்டால் கல்லின் மேல் காச விழுந்த சத்தம் மாதிரியாக கேலியான ஒரு சிரிப்புச் சத்தம் வைத்து விட்டு... உங்கள் நிலமா? உங்களது ஆற்றுப் பக்கமா? என்று எங்களை பார்த்து கேள்வி கேட்கிறான், உங்கள் பாதுகாப்புப்படையளில் உள்ள இந்த ஓனாய்களின் தலைவன்! ஆக இப்படியாக எல்லாம் இந்த காடே கதிலங்குகிறமாதிரியாக இந்த ஓனாய்கள் எல்லாம் எங்களை பார்த்து கூறும் அளவிற்கு இருக்கிறதான இந்த அதிகாரமெல்லாம் இவர்களுக்கு எங்கே இருந்து வரால் கொடுக்கப்பட்டது, என்று பார்த்தால், தலை வரும் மந்திரியுமான நீங்கள் இருவருமே சேர்ந்து செய்கின்ற சதி தானே இவை எல்லாம்! என்று எங்களுக்கெல்லாம் நன்றாகவே புரிகிறது மந்திரி நரி நாயே”

என்று முகத்தில் மந்திரி நரிக்கு அறைந்தாற் போல இவற்றை அந்த இளவயது வாலிப நரியானது கூற, கவலையிலே அழுது முகம் வீங்கியதாய் அதிலே நின்ற தாய் நரிகள் எல்லாம் ந்த வாலிப நரியினை தாய்ப் பாசத்தோடே பார்த்தன. மந்திரி நரிக்கென்றால் அந்த வாலிப நரியினதும் வயோதிப நரிகளினதும் கேள்வி களுக்கும் கதைகளுக்குமாய் என்ன ஒரு சரியான பதிலை கூறி சமாளிப்பது என்பது பற்றி ஒன்றும் இப்போது சொல்வதற்கு தெரிவதாக இல்லை!

நாங்கள் வைத்துள்ள சட்டம் காரணமாக ஏறிந்து விட்டது போன்றதானவெடியினைப் போன்ற பிரதிபலிப்பு இரும்புவளைவுகளாய் மீண்டு வந்து எங்களையே அதெற்குள் மாட்டிவிடுமோ... என்று அதற்கு பயமானது முதிர்ந்தது. இங்கே கண்கள் எல்லாம் குளமாகி கண்ணீரோடு நிற்கும் தாய் நரிகளை நான் பார்த்து அழுகையின் விசம்புதலை நானும் காட்டி அவற்றுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி நிலைமையை சமாதானத்திற்கு கொண்டு வரலாம் என்று பார்த்தால் கூட அப்படி நடிக்கவாக வெண்காயம் பிழிந்து விட்டாலும் கூட எனக்கு கண்ணீர் என்பது வராதே! இந்த நிலைமைக்கு வேறு என்ன ஒன்றைத்தான் செய்து தொலைப்பது என்றும் மந்திரி நரி யோசித்தது. ஆனாலும் அந்த யோசனையின் இறுதியிலே ஒரு உபாயமான வழியும் புத்தியில் அதற்கு உதயமாகியது.

“புண்பட்ட இடத்தை புகையை விட்டும் ஆற்றிடலாம் தானே”

என்ற வைத்திய சிகிச்சைச் செயல்பாட்டிலே அது இப்போது இறங்கியதாக தன் முன்னேற்றகரமான திட்டங்களை அந்த போராட்டக்காரர்களான நரிகளை பார்த்து இப்போது கூற ஆரம்பித்தது.

ஒரு வாய் பொரி! ஒரு கடி தேங்காய்! என்கிறமாதிரி சிறிதுசிறிதாக சலுகைகளை இவற்றுக்கு அறிவித்து இந்த முட்டாள் நரிகளை பேக்காட்டலாம் என்ற அளவில் முதலிலே அதற்கான செயல்படுத்தும் திட்டத்தை மந்திரி நரி கூறியது.

“இந்த காடு உண்டாகிய அந்த காலம் தொட்டு உங்களுக்கென்றே உருத்துடைய இந்த ஆற்றுப் பக்கத்துக்காகிய உங்கள் உரிமைச் சொத்திலே, அதை அபகரிக்கவென்று ஆயுசுக்கும் எம் தலைவரின் நிர்வாகம் தலையிடவே தலையிடாது! ஆனாலும் உங்களுக்

கென்றே உள்ளதான் இந்த உரிமைச் சொத்தை சிந்தாமல் சிதறாமல் அப்படியே கட்டிக்காத்து உங்களிடம் அதை திரும்பவும் ஒப்படைக்கத்தான் நமது பாதுகாப்புப் படை ஓனாய்கள் இந்த ஆற்றுப் பக்கம் முழுமையும் தங்கள் பாதுகாப்பில் இவ்வாறு வைத்துள்ளதாக இருக்கிறார்கள். இந்த ஆற்றிலே இன்னும் அதிக அதிகமான பல இனமீன்களை, நிற நிறமான காண்பீள் நண்டுகளை, மங்கோலிய இன மனிதர் வாழும் ஆற்றுப் பகுதியிலிருந் தெல்லாம் இங்கே வருவித்து அதிகதிகமாக இந்த ஆற்றிலே உற்பத்தி செய்து உங்களிற்கு தரவேண்டுமென்பதே உற்பத்தியை அதிகரிக்கவென்று இவர்களுக்கு இருக்கும் சிறந்த ஆற்று வளநீரின் வளர்ப்பு திட்டம். இப்படியாக இந்த ஆற்றிலே மீன்களையும் நண்டுகளையும் அதிகதிகமாக உற்பத்தி செய்ததன் பின்பு அவற்றை எல்லாம் நீங்கள் பிடித்துக் கறிச்சென்று வேண்டிய மட்டும் தின்று உங்கள் பசியை ஆற்றலாம்! இதற்காக வேண்டித்தான் நம் பாதுகாப்புப்படை இந்த இடத்தை பாதுகாப்பு வலயமாக தமது கட்டுப் பாட்டுக்குள் வைத்து இருக்கிறது...”

என்று மந்திரி நரி தனது தந்திரமான கபட கதையினை கூற, போராட்ட களத்தில் இருந்த கிழட்டு நரி ஒன்று மந்திரி நரி சொல்லியவற்றை கேட்டு விட்டுக்கேலியாக,

“மந்திரி நரியே... என்ன ஒரு புலுடா கதை நீ எங்களுக்கு இப்போது சொல்லுகிறாய்! வெற்றிலை உரலிலே தாளம் தப்புகிறது போன்றதாய் இருக்கிறதே நீ சொல்லும் கதை!” என்று சொல்லி நகைத்தது. அந்த நரி சொன்ன கேலிப் பேச்சுக்கு சார்பாக, இன்னும் ஒரு பேச்சாக மற்றுமொரு வயதான நரி,

“இந்த குள்ள நரி மந்திரியானவன் சொல்வதற்கு யார் மாதிரி இருக்கிறான்! இவன் அப்பன் மாதிரியாகவா, இல்லை இவன் ஆத்தான் மாதிரியா பார்க்க இருக்கிறான்?” என்று தனக்குள்ள சந்தேகத்தை கிளப்பியது. அந்த சந்தேகத்தை தீர்க்கும் வகையில் இன்னுமொரு நரி, “இந்த வெவகாரம் பிடிச்ச நரி அந்த ரெண்டு கழுதைகள் மாதிரியும் இல்லை!” என்று கோபத்தில் பற்களை நற நறவென்று கடித்த வாறும் சொன்னது. மந்திரி நரிக்கு அந்த நரிகள் தன்னைப்பற்றி பேசிய பேச்செல்லாமே காதில் விழுந்ததில் மண்டையை குறுக்கத்தான் செய்தது. என்றாலும் அதிகாரமும், திமிரும், சுகமும் உடைய இந்த எங்களது பதவியை பார்த்து அழுது புலம்புகிற நரிகளும் இருக்கத்தானே செய்வார்கள் என்ற யோசனையில் அதையெல்லாம் கவனம் எடுக்காது, மீண்டும் அது இனி நடைமுறைப்படுத்தவிருக்கும் புதிய திட்டங்களை பற்றி கூற ஆரம்பித்தது. இந்த புதிய திட்டங்களின் நடை முறையிலே போராட்ட களத்தில் உள்ள நரிகளுக்கு சார்பாக பெரிதாக ஒன்றும் அழுத்தி ஆதரவு பண்ணாத வகையிலும், தங்களுக்கு மிகவும் உறவாக நினைக்கின்ற பாதுகாப்பு படை ஓனாய்களுக்கு நோவில் இறந்து மீள பிடித்து விடுவது போன்றதாகவும் இருக்கக் கூடிய திட்டங்களை அது முன்வைத்தது.

“இனி வரும் காலத்திலே பாதுகாப்பு வலயமாக இப்போது இருக்கின்ற இந்த ஆற்றுப்பக்கத்தை இந்த எமது பாதுகாப்பு படையான ஓனாய்களிடம் பேசி முடித்து பின்பு சிறிது சிறிதாக கட்டம் கட்டமாக இனிவரும் காலங்களில் உங்களிடம் நாம் நிச்சயமாக

திரும்பவும் கையளிப்போம்... அது வரையில் ஆற்றின் ஒரு கரையிலே கொடிக்கள்ளியை வீசி அதன் மூலம் நெடி தாங்காது செத்து மிதக்கிற அயிர மீன்களெல்லாம் உங்களுக்குத்தான்! அத்துடன் அவ்விடத்தில் மிதக்கிற பொடி மீன்களெல்லாம் உங்களுக்குத்தான்” என்று, ஈ ஓட்டின ஈட்டுக்கிடாய் மாதிரியாக மந்திரி நரியானது தலையை ஆட்டியவாறு இவற்றை கூறியது. மந்திரி நரியினது இந்த கதைகளை கேட்டுவிட்டு அங்கே நின்று கொண்டிருந்த பாதுகாப்பு படையினது ஓனாய்களுக்கு மந்திரி நரியை அப்படியே பிடித்து முறுகத் தின்றால் எப்படி என்கிறதான கோபமானது உச்சமாவிட்டது.

“டேய் மந்திரி நரி உன்னையப் புலி அடிச்ச மாதிரி அடிச்ச அப்படியே உன்னயக் கடிச்சத் தின்று போடுவோம்! நீ இப்படி இப்படியாக எல்லாம் சொல்லி சொல்லி எங்களால் நீ மெனுலகலம் சென்று சேரவாகப் போகிறநாய் என்று வைச்சக் கொள்ளுடா... ம...” என்ற நிலையிலே மந்திரி நரியைப் பார்த்து திமிறி நிற்கிற தங்கள் பற்களை காட்டியபடியே அந்த ஓனாய்கள் கோபத்தில் ஈ என்று இளித்துக்காட்டின.

மந்திரி நரியானது இவ்வேளை அந்த ஓநாய்களினது பற்களை பார்த்து “அடே யப்பா இது என்ன மாதிரியான ஒரு அகண்ட பயங்கரமான வாய் இவற்றிலே ஒரு ஓனாயே தன் ஒரு வாயின விழுங்கலாடா சுவே என்னை முழுமையாக விழுங்கி விடுமே... இதனாலே இந்த இக்கட்டான நிலைமையிலிந்து என்னை இரு பக்கமிருந்ததும் தப்பித்துக் கொள்ள இவைகளோடு எல்லாம் அப்படியே கொஞ்சி தாடையை தடவிக் கொடுத்தது மாதிரியாக இளங்கொதி அடங்கக் கூடியதாய் இனி எல்லாவற்றையும் நான் மிகவும் கவனமாகத்தான் கதைக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு நெஞ்சக் கூட்டின் உள் பையளில் கைவிட்டு எடுத்ததுமாதிரி சமாளித்தலை ஆரம்பித்தது.

“எங்களது பாதுகாப்பு படைக்கு இந்தக் காட்டிலே பெரும்பான்மை இனமாகவாழும் எங்கள் இனத்தை பாதுகாக்கும் பெரும் கடமையானது இருக்கிறது. இந்தக் காடானது இருள் கட்டி விட்ட பொழுதிலே எங்களை யெல்லாம் பாதுகாக்கவென்று தானே இவ்வளவு பெரிய தொகைக் கணக்கிலே நாங்கள் இவர்களை அமர்த்தியதாய் இருக்கிறோம்... நீங்கள் எல்லோரும் நிலத்தை பள்ளம் பறித்து நித்திரை கொள்ளும் வேளை இந்த பாதுகாப்பு படைதானே நித்திரை முழுப்பிலாய் திரிந்த படி உங்களை எல்லாம் பாதுகாக்கிறது... இதன் காரணமாக ஆற்று மீன்களை அவர்கள் தின்றாலும் அது உங்கள் எல்லோருக்கும் நன்மையானது ஒன்று தானே!”

என்று மந்திரி குள்ள நரி இவ்வாறு சொல்ல,

“என்ன கஞ்சிக் கணக்கில் பங்கு பிரிக்க உன்னய அந்தத் தலைவர் நரிப்பயல் இங்கயா எங்களிட்ட அனுப்பியதாய் வைத்தானா?” என்று, மோதித் தெறித்து விழுகிற சத்தத்தில் போராட்ட களத்தில் இருந்த இளநரி ஒன்று இவ்வாறு கேட்டது.

அப்படியாக அந்த நரி கேட்கவும் மந்திரி நரி உடனே, மண்ணில் தனது முஞ்சியை குனிந்து தேய்த்து விட்டு,

“உன்னுடைய வயசுக்கு மூத்ததான பெரிசு நான்

34 சொல்லுகிறேன் நீ கொஞ்சம் அமைதியாககளைப்பா!

நான் இப்பவா சொல்லுகிற பேச்சு நியாயமான பேச்சு! சும்மா ஏனெண்டதா சொத சொத எண்டு இல்லை! அதனால் நீங்க எல்லாம் அமைதியாக கேளுங்க... இந்த காட்டை சர்வதேச காடுகளுக்கு நிகராக உயர்ந்த நிலைக்கு கொண்டு வர நாங்கள் இப்போது கஞ்சா என்ற பயிரை விளைவிக்கவாக இருக்கிறோம்! இந்த பஞ்ச காலத்துக்கு கஞ்சாதான் நல்ல சத்துள்ள உணவுப் பயிர்! இந்த பாதுகாப்பு வலயம் உள்ள வேலிக் கரை ஓரமெல்லாம் அதை பயிரிட்டு உணவுப்பஞ்சம் நீங்கி உங்கள் வாழ்வு வளம் பெறச் செய்யத்தான் நாங்கள் இப்போது புதிய பட்டை ஒன்றை உருவாக்கி இருக்கிறோம். இந்த ஞான மூலிகையை உங்களுக்கு பசி எடுக்கும் நேரமெல்லாம் நீங்கள் வயிறு நிறைய உண்ணலாம். பெண் நரிகள் இதை உண்கையில் அவர்கள் எல்லாம் ஞானத்தாய் ஆகிவிடுவார்கள். ஆண் நரிகள் இதை உண்டால் யோக வழியில் ரிஷி நரிகள் ஆகி விடுவார்கள். இதை சாப்பிட்டால் பசி என்பதே உங்களுக்கு மறந்து போகும்! உறுதி மிக்க வீரச் செயல்களை எல்லாம் நீங்கள் செய்வதற்கு பலத்தை பெறுவீர்கள். மனிதர்கள் இன்றைய காலத்தில் மிருகங்களைப் போல வாழ்கிறார்கள். தங்களைப் போன்றசக மனிதர்களையே கொலை செய்யும் அளவிற்கு கொடூரம் நிறைந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் தான் சொல்லப் போனால் மிருகங்கள்! இந்த நிலையிலே அவர்கள் தான் சொல்லப் போனால் மிருகங்கள்! நாங்களோ புனிதர்கள்! இந்த உணவுப் பஞ்சத்திலே தேய்ந்து கிடக்கிற உங்கள் தேகத்துக்குள்ளே புனிதர்களான உங்களுக்கு ஒரு புதுத்தெம்பு வந்து விட நமது பாதுகாப்புப்படை ஓனாய்கள் விளைவிக்கும் இந்த கஞ்சாவை நீங்கள் வேளை தவறாது உண்ணுங்கள்! கஞ்சாவை காய்ந்து கருவாடு போல ஆகச் செய்தும் நீங்கள் உண்ணலாம்!

இதை நீங்கள் தின்னத்தின்ன ஆசை சிக்குப்பட்டு நிறையவே நீங்கள் வயிறாற தின்று உணவுப் பஞ்சத்தை போக்கிவிடலாம். இதை உண்பதால் இன்பமாக சிரித்துக் கொண்டே நீங்கள் பசியையும் மறந்து உறங்கியும் விடலாம். இந்த கஞ்சாவை ஒரு வாய் தின்று விட்டு ஒருவாய் உங்கள் நரிக்குட்டிகளுக்கும் ஊட்டி விடுங்கள். இதனால் உங்கள் குட்டிகளும் சந்தோஷவானிலே பறப்பது போன்று ஆகி சங்கீத ஊளையில் பாடும். மனிதர்களைப் போன்ற நீங்களும் பிற்பாடு கிரிக்கெட் விளையாட்டும் விளையாடலாம். காட்டுத் தேசிக்காயை நாவில் தேய் தேய் என்று தேய்த்து விட்டு அதை மட்டை அடிக்கு வேகமாக எறியும் போது இன்னொரு நரி வீரர் அதை கம்பாலே அடித்து உயர பறக்க விடுவது தானே இந்த கிரிக்கெட் எனும் விளையாட்டு, இந்த சோம்பேறி விளையாட்டை நீங்களும் விளையாடி மனிதர்களைப் போலவீண் பொழுதையும் சந்தோஷமுடன் கழிக்கலாம். ஆனாலும் ஒன்று! இந்த விளையாட்டிலே நீங்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய விதிமுறை, நீங்கள் கம்பாலே அடித்து உயரபறக்கவிடுகிற அந்த தேசிக்காய் எங்கள் காவல் படையான காட்டு ஓனாய் வீரர்களது பாதுகாப்பு வலயத்துள்போய் விழுந்ததாக விடாமல் நீங்கள் அந்த விசயத்திலே அவதானமாக செயல்பட வேண்டும். என் இரத்தத்தின் இரத்தமானநரிச் சொந்தங்களே! நான் கூறியமுன் நேற்றத் துக்குரிய இந்த நடைமுறை

களெல்லாம் நம் காட்டு அரச நிர்வாகத்தால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட விருக்கிற டிஜிரல் முறையான உலகத் தரத்திலானபுதிய பண்டமிகு திட்டங்கள் தான்! என் காலை நிலத்தில் ஊன்றிக் கொண்டு ஆன மட்டும் என் கொடைகளையும் அகலப்படுத்திக் கொண்டு மிகவும் சஷ்டப்பட்டுத்தான் நான் இவைகளையெல்லாம் உங்கள் முன் கூறியிருக்கிறேன். இதையெல்லாம் இவ்விடத்தில் நின்றபடி வாய் உளையாமல் கூறியில்... வளைஞ்சும் போச்சுது என்றை முதுகு! என்றதோடு... உஸ்ஸ...ஸீ... என்று ஒரு பெரு மூச்சையும்மந்திரி நரி வெளிவிட்டது.

போராட்ட களத்தில் நின்ற நரிகளெல்லாம் மந்திரி நரி பேச்சை நிறுத்தியதும் முன்பு இருந்ததை விட மேலும் குழம்பியதாகி கோபப்பட்டு விட்டன.

“எலிப் புழுக்கையை அள்ளிப் போட்டது மாதிரியா இது தானா இந்த காட்டில் வாழும் எங்களுக்கு காண முன்னேற்றமான உங்கள் திட்டம்! மந்திரிக்குள்ள நரியே கோ... ஹோம்...!” என்று ஒரு இளநரி உரத்த குரலில் திட்டியவாறு கோஷம் போட, மற்றநரிகளும் ஒன்று கூடியதாய் பிறகு மற்றைய நரிகளும் அவ்வாறே கோபத்துடன் கோஷம் போடவாய் ஆரம்பித்து விட்டன.

அந்த நரிகள் எல்லாமே ஒன்று கூடியதாய் கோபத்துடன் இவ்வாறு கோஷம் எழுப்பவும், மந்திரிக்குள்ள நரி அந்த நிலைமையைக் கவனித்தவாறே,

“ம்... உலை கொதிக்காம அரிசிவேகுமா? இப்போது உலை கொதிக்கிறது அதனாலே அரிசி வேகி பிறகாக சோறாகும் தானே... அரசியலிய இதெல்லாமே சகசம் தானே என்று, தனக்குள்ளாக நினைத்துக் கொண்டது. இவ்விதமாய் அவ்விடத்தில் போராட்டமானது நடைபெற்றுக்கொண்டு இருக்கும் போது, சோற்றிலே மண்ணை அள்ளிப் போட்டது போன்று குப்பென்று சடுதியாக ஒரு காற்று அடுத்தது. அதை தொடர்ந்து, அந்த காட்டை தேடி வந்தது போல பெரிதாக ஒரு புயல் வீசி அந்த காட்டுப் பகுதியையே கதிகலங்கவாக செய்தது. அதை பார்த்து விட்டு போராட்ட களத்தில் நின்ற இளநரி ஒன்று “ஆ... மண்டூஸ் புயலடிக்கிது... இந்த புயல் காற்றுக்கு உசிரை பிடிச்சதா இருந்தபடி கவனமாக நிற்கப் பாருங்கப்பா” என்றதாய் தன் சக குழுக்களான நரிகளுக்கு ஒரு அபாய அறிவிப்பைக் கொடுத்தது.

அப்படி அந்த நரி கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது பெரும் சத்தமெடுத்ததாய் “உஸ்...” என்றவாறான இரைச்சலோடு வந்த செல் ஒன்று பாதுகாப்புப் படை ஓனாய்கள் நின்ற பக்கமாக வந்து குத்திய அளவுக்காய் கீழே விழுந்து “டுமார்...” என்ற சத்தத்துடன் வெடித்தது. உடனே தீ சிதறியதான வெளிச்சத்துடன் எங்கும் புகை... புகை!

“உக்ரேன் அடித்த செல், மண்டூஸ்புயல் காரணமாய், திசை மாறி இங்கேயா வந்து விழுந்து விட்டது” என்று முன்னம் ஒரு அபாய எச்சரிக்கையை கொடுத்த அதே இளவயது நரி இப்பொழுதும் இதை அறிவித்தது.

புகை அகலவும் பார்த்தாப் பாதுகாப்புப் படைப் பக்கம் இருந்த அந்த காவல் படை ஓனாய்கள் எல்லாமே அரை உசிர் போய் விட்ட அளவில் நிலத்தில் சிதறிக் கிடந்ததாய் இந்நேரம் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

கொழு கொழு என்றதாய் அவ்விடமெல்லாமே இரத்தம்! அந்த இரத்த ஈரம்காயாத கையோடே அடுத்த செல் ஒன்று ஊதியதாய் உஸ்... என்று வந்தது.

குள்ள நரிமந்திரி நின்ற பக்கமாக, ஆனாலும் சற்று தூரமாக உள்ளபெரு மரத்தடியிலே அது அவ்வேளை விழுந்து வெடித்தது.

“ஆ...! இந்த செல்! இந்த மந்திரியினதும், அவனது வெள்ளை இனத்து பாதுகாப்பு ஓனாய்களான அவர்கள் பக்கமாக வந்து விழுவதற்குத்தான்ரல்லயா அடித்து விட்டதாக இருக்கும்!”

என்று முன்னம் அறிவிப்புக்களை கொடுத்த அதே இளவயது நரியே இப்பொழுதும் இதை கணித்ததாய் கூறியது.

மந்திரி குள்ள நரி செல்கள் வந்து விழுந்த கையோடு, நன்றாக பயந்து பதறி வேர்த்ததாய் விறு விறுத்துப்போய் விட்டது. உடனே தன் உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்கிற பதகளிப்போடு ஒற்றைக் கையிலே அவிழ்ந்த வேட்டியை பிடித்துக் கொண்டு ஓடுகிற ஒருவன் போல அதுவும் அடித்துப் புரண்ட கணக்கில் “ஆள விடுறா சாமி! நரிக் கொம்புச்சாமி! காப்பாத்தினாயடா சாமி!” என்று கத்திக்குளறிக் கொண்டு உடனே அந்த இடத்தை விட்டே ஓட ஆரம்பித்தது. மந்திரி நரி அவ்வாறு நெஞ்சக் கூடு கலங்கும் நிலையாய் ஓட, பாதுகாப்புக்கென்று அதனுடன் வந்த வெள்ளை நிறத்து ஓனாய்களும் அதனுடன் சேர்ந்து தாமும் ஓடவாரம்பித்தன.

அவைகள் இவ்வாறு பயந்து ஓட்டமெடுப்பதை காணவும், போராட்ட களத்தில் நின்ற நரிகள் இந்த கெட்ட நரிகளை இந்த காட்டிலிருந்து இமயமலை காடுவரையும் துரத்தி கலைப்போம் என்ற மனத்துணியோடு ஓடுகின்ற அந்த நரிகளை விரட்டியபடி ஓடியவாறு துரத்தி செல்ல ஆரம்பித்தன. காயப்பட்டு உடல் சிதறிக்கிடந்த பாதுகாப்புப்படை ஓனாய்களினது இரத்தமணம் பொப்பி மலர்களின் மணம் கலந்த நாற்றத்தோடுகாட்டை இடுகாடாக ஆக்கியிருந்தது.

ஜீவநதியின் அஞ்சலி

ஈழத்தின் தலை சிறந்த மொழிப்பெயர்ப்பு இலக்கியவாதியான தேவா அவர்கள் உகண்டாவைச் சேர்ந்த சைனா கெய்ரெற்சி எழுதிய தன்வரலாற்றுச் சித்திரிப்பான குழந்தைப்போராளி என்ற நாவலையும் இலங்கையைச் சேர்ந்த கடற்படைத் தளபதி அஜித்போயாகொட எழுதிய சிறை அனுபவங்களான நீண்ட காத்திருப்பு என்னம் நூலையும் மொழிபெயர்த்து சிறப்பு பெற்றவர். இவை தவிர, அம்பரயா, அனோனிமா, என்பெயர் விக்கோரியா முதலானவற்றையும் தமிழுக்குத் தந்தவர். அன்னாரின் இழப்பு இலக்கிய உலகிற்கு பேரிழப்பாகும். அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இயாத கொலைகள்

03

எண்ணற்ற நீருற்றுக்கள் நிறைந்த பொதினி மலையடிவாரத்தில் மயில்கள் கலாபம் விரித்து மகிழ்ந்தாடின. “பெருங்கல் நாடன்”, “ஆவியர் பெருமகன்”, “வையாவிக்கோ” என்றெல்லாம் புகழ்ப்படும் பேகன் என்னும் குறுநில மன்னனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதி அது! பொன்னால் செய்யப்பட்ட தாமரைப் பூக்களைப் புலவர்களுக்குப் பரிசிலாக வழங்கும் வள்ளலின் வெண்கொற்றக்குடை விரிந்த பிரதேசம் வாரணம் துயில்கின்ற துறுகலும், அகிலும் சந்தனமும் தேக்கும் மூங்கிலும் வளரும் சிறுகுடியும் சங்கமித்த பெருவரை நிலம்! காந்தளும் குறிஞ்சியும் வேங்கையும் மொட்டவிழ்ந்து வாசனை கமழும் எயின்புலம். கொடிச்சியர் கவண் ஏந்தி தினைப்புனத்தே புள்ளினங்களை விரட்டுவர். தேனெடுத்தும் வேட்டையாடியும் ஆநிரை கவர்ந்தும் வெற்பர்கள் வாழ்நாளைக் கடத்துவர். மலைத்தேனிலும் தித்திக்கும் வார்தைகளையுடைய வள்ளலான பேகனின் ஆட்சி, அவனது மூதாதையரான முருகனை வழிபட்டு இனிதே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தழையும், தளிர் முறியும், பூங்கொத்துகளும் கொண்டு “ஆதன்” உருவாக்கிய தழையாடைய வள்ளி ஏற்க மறுத்துவிட்டாள். கொடிச்சியர் தாம் அணிகின்ற ஆடைக்கு மேலாக ஒப்பனை ஆடையாக - மேகலையாக அணிந்துமகிழ்கின்ற ஆடையாய்த் தடையாடை அமையும். காதலன் கொடுக்கின்ற தழையாடையை இன் முகத்தோடு வாங்குதல் அவனது காதலை ஏற்பதன் அடையாளமாகும். தழைமறுப்பு காதலின் மறுப்பாக அமையும்.

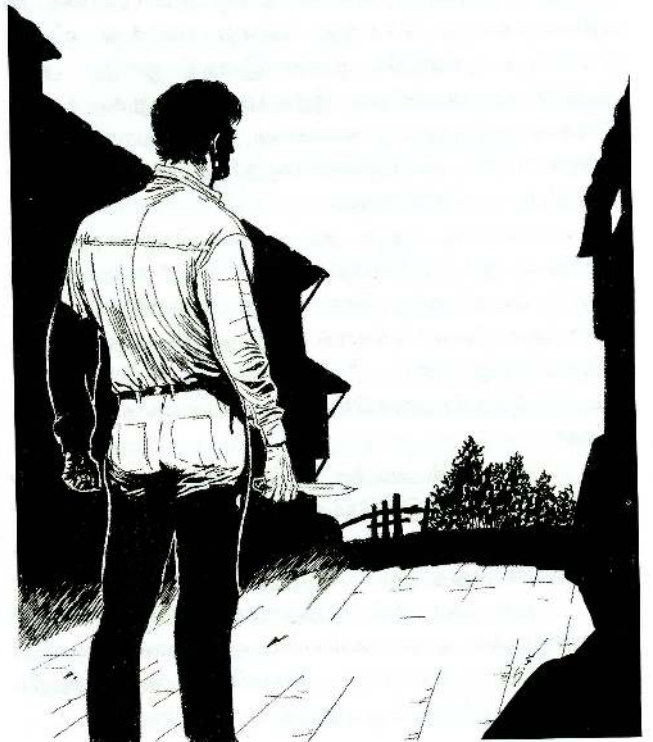
வள்ளியின் நினைவுகளால் ஆதன் கொடுவெயிற் புழுவானான். இனங்கண்டு கொள்ள முடியாத உணர்வொன்று அவனை வாட்டி வதைத்தது. சாணம் உருட்டுகின்ற வண்டானது, வயிற்றுப் பகுதிக்குள் நுழைந்து ஏதோவொன்றை உருட்டித்திரிவதுபோல உணர்ந்தான். வள்ளியை அடைவதற்கான இறுதிப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கத் துணிந்தான். அன்பின் பெறுமானத்தை அவளுக்கு உணர்த்தக்கூடிய அந்த உபாயம், எள்ளலுக்கு உரியது என்பதையும் அவன் நன்கறிவான். மரணத்தை மகிழ்வோடு ஆலிங்கனம் செய்வதற்கு ஒப்பானது. ஆதன் தனது மனவிருப்பினைப் பாங்கர்களிடம் கூறிய போது,

அவர்கள் அதிர்ச்சியடைந்தனர். மதியுரைகளைக் கூறித் தடுக்க முயன்றார்கள். இறுதியில் ஆதனின் பிடிவாதமே

வெற்றி பெற்றது.

பனங்கருக்கு மடல்களால் உருவாக்கப்பட்ட குதிரை மீது ஆதன் அமர்ந்திருந்தான். கழுத்திலே எருக்கம்பூ மாலை அசைந்தாடியது. வள்ளியின் வதனம் வரையப்பட்ட ஓவியத்தினைக் கையிலேந்தியவாறு வறண்ட புன்னகையோடு காணப்பட்டான். ஆதனின் நட்பிற்குரிய தோழர்கள் கயிறுகட்டி மடல்மாலை இழுத்துச் செல்ல வேண்டும். கூர்மையான பனங்கருக்குகள் வெட்டிக் குருதி ஒழுக நிகழப்போகும் ஆதனின் காதற் பயணத்தை, அவர்களால் மனவேட்கையோடு ஆதரிக்க முடியவில்லை. தூரத்தே குதிரைகளின் குளம்போசைகள் கேட்டன. மிகுந்த தயக்கத்தோடு மடல்மாவின் கயிற்றைப் பற்றினர். மெதுமெதுவாகக் கேட்ட குதிரைகளின் குளம்போசைகள், சடுதியாகக் காது மடல்களில் தெளிவாக விழுந்தன. பயத்தில் உறைந்து அனைவரும் திரும்பிப்பார்த்தனர். வீரர்கள் புடைசூழ பொதினி மலைத்தலைவன் நின்றுருந்தான்.

மயிலானது விலையுயர்ந்த பொன்னாடையை உடுக்குமா? இல்லையா? என்பதைக் குறித்துச் சிந்திக்காமல் மயிலுக்குப் போர்வை வழங்கிய வள்ளலான தமது மன்னனைக் கண்டு அதிர்ந்தனர். கார்காலத்தில் களி நடனம் புரிந்து அகவிய மயில், நடுக்க முற்று அழுததாகக் கருதிக் கருணையோடு போர்வை நல்கிய ஈகையாளன், மடல்மா மீதமர்ந்திருந்த ஆதனை உற்று நோக்கினான். நிகழ்வினை ஊகித்தறிந்தான். தன்னோடு வந்த வீரர்களுக்கு ஏதோ சைகை செய்தான். அவர்கள் புரிந்து கொண்டு தலையாட்டினர். வீரர்கள் அவ்விடத்திலேயே தரித்து நிற்க, பேகனின் குதிரை காற்றைக் கிழித்தவாறு பறந்தது. வள்ளியின் குடிசையிருந்த திசை நோக்கிப் பயணித்தது. அடுத்து வரும் இரண்டு மணி நேரத்திற் கான நிகழ்வுகளை அசைபோட்டபடி பேகன் விரைந்து சென்றான். ஈராயிரம் வருடங்களுக்கு பின்னர் நடக்கப் போகும் நிகழ்வொன்றை அவன் அறிய வாய்ப் பில்லை. பேகனிடம் கால இயந்திரம் ஒன்று இருந்திருந்தால்,

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு பின்பு, கொலை செய்யப் படப்போகும் ஒருவனின் கையில், தனது பெயர் கத்தி முனையால் வெட்டப்பட்டிருப்பதை அறிந்திருப்பான்!

2023 ஆம் ஆண்டு ஐதத்திங்கள் ஏழாம்நாள் தமிழ்மக்கள் நடுவன் கட்சி சார்பாக உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டிருந்த தேவராசா இசைரூபன் கொலை செய்யப்பட்டமை பத்திரிகையின் தலைப்புச் செய்தியாகப் பிரகரமாகியிருந்தது. இசை ரூபனின் கையிலே கொலையாளி கத்தி முனையால் "பேகன்" என்று எழுதியிருந்தான். முன்னைய கொலை போலவே இருந்தக் கொலையும் இடம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து அரசியற் கட்சியினரிடத்தே பதற்றம் தொற்றிக் கொண்டது.

04

1621 ஆம் ஆண்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி முகிழ்த்தது. சுதேசமத வழிபாட்டிற்கும் சுதேச மத இலக்கியத் தோற்றுவாய்க்குமான வாசல்கள் முற்றாக அடைக்கப்பட்டன. ஞானப்பள்ளி, ஞானா னந்த புராணம், அர்ச்சயாகப்பர் அம்மாணை என்றவாறாக கிறிஸ்தவ மத நூல்கள் மட்டுமே தோன்றின. யாழ்ப்பாணத்தில் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி முகிழ்க்கு முன்னர், சங்கிலி குமாரன் கிறிஸ்தவ மதம் மீதுகாட்டிய துவேசத்திற்கான பழிவாங்கலாகவே, போர்த்துக்கேயர் தமது ஆட்சியை முன்னெடுத்தனர்.

ஒளவையார் என்ற பெயரில் பல் வேறு புலவர்கள் வாழ்ந்த நிலையில், அனைவரையும் ஒன்றாகக் கருதுகின்ற குழப்பமொன்று காணப்படுகின்றது. இதைப் போல, சங்கிலியன் என்ற பெயரில் ஆட்சி புரிந்த இருவரையும் ஒருவராகக் கருதி மயங்கும் பண்பம் உள்ளது. இருவரைப் பற்றிய வரலாற்றிலும் பூரண தெளிவின்மையால் இத்தகைய தவறு நேர்ந்துவிடு கின்றது. ஏழாம் செகராச சேகரன் என்ற முதலாம் சங்கிலியனும், சங்கிலி குமாரன் என்ற இரண்டாம் சங்கிலியனும் ஒருவரல்லர். போர்த்துக்கேயரை எதிர்த்தமை, நல்லூரைத் தலை நகராகக்கொண்டமை, முறையற்று ஆட்சியைப் பெற்றமை, கிறிஸ்தவ மதப் பரவுகையை எதிர்த்தமை போன்ற பல விடங்களில் இருவரும் ஒன்றுபடுகின்றனர். முதலாம் சங்கிலியன் சீதா வாக்கையை ஆண்டமாயா துன்னையோடு இணைந்தும் சில செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துள்ளான். இவனது ஆட்சி எவ்வாறு முடிவுற்றது என்பதில் குழப்பமான கருத்துகளே நிலவுகின்றன. சங்கிலிகுமாரன் என்ற இரண்டாம்சங்கிலியன் போர்த்துக்கேயரால் கைது செய்யப்பட்டு இந்தியா கொண்டு செல்லப்பட்டு கோவாவில் தூக்கிலிடப்பட்டான்.

மந்திரிமனை, யமுனா ஏரி, சங்கிலியன் தோப்பு வாயில் வளைவு, சங்கிலியன் தோப்பின் வாயில் வளைவு, சங்கிலியன் தோப்பின் அத்திபார எச்சம் போன்ற சங்கிலியன் ஆட்சியின் சான்றுகளாகக் காணப்படு கின்றன. 1974 இல் சங்கிலி குமாரனுக்கு நல்லூர் முத்திரைச் சந்தியில் கம்பீரமான சிலையொன்று அமைக்கப்பட்டது. தொண்ணூறுகளின் நடுப்பகுதியில் அரசு படையினரால் அச்சிலை அழிக்கப்பட்டது. உடனடியாகப் பிரதயிட்டுச்சிலை அமைக்கப்பட்ட போதும், பொருத்தமற்ற விதத்தில் அமைந்ததால்

மீண்டும் 2011இல் புதிய சிலை வடிவமைக்கப்பட்டது. இந்திய சிற்பி கலிகை பெருமான் புருஷோத்தமனால் உருவாக்கப்பட்ட அந்த சிலையருகே தான் சற்று முன்னர் கொலையொன்று நிகழ்ந்துள்ளது. வெண்புறாக் கட்சி வேட்பாளர் செவ்வகிரன் இனந் தெரியாத நபரால் கொல்லப்பட்டுள்ளார். அவரது கையிலே கத்தி முனையால் "குமணன்" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

மூன்றாவது படுகொலையின் செய்தி கிடைத்த தும் யாழ்ப்பாணக் காவல் துறையினர் பரபரப்பாயினர். அரசியற் கட்சியினர் மீண்டும் அச்ச அறிதாரத்தினைப் பூசிக் கொண்டனர். விமானக்குண்டு வீச்சு மரணம், மின் கம்பத் தண்டனை மரணம், தவறுதலான துப்பாக்கிச் சூட்டு மரணம், தற்கொலை குண்டுத்தாக்குதல் மரணம், எறிகணை வீச்சு மரணம், கிளேமார் குண்டு வெடிப்பு மரணம் இவ்வாறுவிதவிதமான டிசைன்களில் அகால மரணங்களைப் பார்த்துப் பழகிய போதும் கத்திக்குத்துத் தொடர் கொலை புதிதாக இருந்ததால் பொது மக்களிடையே சற்றுப்பதற்றம் தொற்றிக் கொண்டது. யுத்த காலத்தில் சிகை அலங்கரிப்பு நிலையத்தினரும் முச்சக்கர வண்டி ஓட்டுநர்களும் அரசு புலனாய் வாளர்களால் தொடர்ச்சியாகக் கொல்லப்பட்டனர். ஆயுதப்பயிற்சி எடுத்தமையே முகாந்திரம் என்பதைப் பொதுமக்கள் அறிந்திருந்தனர். அரசியல் வாதிகளின் தொடர்கொலைக்கான காரணத்தை அறியாமற் குழம்பிப் போயிருந்தனர். இக்கொலைகள் அதிர்ச்சியாக இருந்தாலும், ஏனோ பொதுமக்களிடம் அதிகளவு அனு தாபத்தினைத் தோற்றுவிக்கவில்லை. இனியென்ன...? அனைத்துக் கட்சியினரும் ஹர்த்தாலுக்கு அழைப்பு விடுப்பார்கள். இதிலே பெரிய சோகம் என்ன வென்றால்... உலகிலே அதிக ஹர்த்தாலை நடத்திய தமிழ் அரசியற் தலைவர்களை கின்னஸ் குழுமம் இன்னும் கண்டு கொள்ளவே இல்லை!

05

"மதிப்பிற்குரிய காவல்துறை அதிகாரிகளே! இன்டைய நாளும் ஒரு கொலையோடுதான் விடிஞ்சிருக்கு. நொங்குச் சின்னத்தில் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட நல்லைநாதன் கிம்புரி வளவன் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார். அவரின் கையில் கத்தி முனையால் "சீதக்காதி" என்று எழுதியிருக்கு! இது எட்டாவது கொலை. வேட்பாளர் கள் எல்லாரும் பயத்தில் உறைஞ்சு போயிருக்கினம். மக்களுக்கு எங்கள் மீது அவநம்பிக்கை வந்திடும். விரைவாய்ச் செயற்பட வேண்டிய தருணத்திலே இருக் கிறம். குற்றவாளியை உடனடியாகக் கண்டறியவேணும். ஆனா இதுவரைக்கும் எந்தவொரு தடயமும் கிடைக்கேல்ல. குறைஞ்சபட்சம் அடுத்த கொலையாவது நடக்காமல் தடுக்ககோணும். வேட்பாளர் களுக்குப் பாதுகாப்புக் குடுத்து எங்கட நற்பெயரை யாவது காப்பாத்த வேணும். உங்களுக்கு ஏதாவது சந்தேகங்கள் இருந்தா... கேளுங்கோ... முடிஞ்சவரைக் கும் தெளிவுபடுத்த முயற்சிக்கிறன்."

உயரதிகாரியான மமூத் அம்பாரி தனது உரையைநிறைவு செய்துவிட்டு, உற்சாகமற்றவராக இருக்கையில் அமர்ந்தார். புயலுக்குப் பின்னான வார்த்தை கேட்போர் கூடத்தைநிறைத்தது. ஆசனங் களில் அமர்ந்திருந்த காவல்திகாரிகள் மௌனத்தோடு

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தனர். அவர்கள் முகங்களில் குற்றவுணர்வோ வெட்கமோ தென்பட வில்லை. காவலதிகாரியான கனகமுகன் மயான அமைதிக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும் வகையில் இருமியவாரே எழுந்தார்.

“தெருவுக்கு நாலு வேட்பாளர்கள் போட்டி போற்ற முழுல்ல... யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிற குறைஞ்சளவு காவலர்களை வைச்சுக் கொண்டு எல்லாருக்கும் பாதுகாப்பை வழங்க முடியுமா?”

“தனிப்பட்ட முறையில் பாதுகாப்புக் குடுக்கிறது சிரமந்தான். கட்சி அலுவலகங்களுக்குத் தேவையான பாதுகாப்பைக் குடுப்பம்”

“வேள்ளவான், கிறீஸ்பூதம் மாதிரியான சம்பவங்கள் நடக்கேக்க... எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க “ரை” பண்ணினம். கடைசியில் அரசாங்கத்தினர் புலனாய்வுத்துறை எல்லா ஆதாரங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு போட்டுது. உண்மையளும் மறைஞ்சு போச்சு! சிலரினர் கொலையிலயும் அப்படித்தானே நடந்திச்சு. எங்கட வேர்வை விழலுக்கு இறைச்சு நீராகக் கூடாது”

கனக முகனின் குரல் கருணையை அவாவி நின்றது. கடவுளிடம் முறையிடுவது போலப் பவ்வியமாகவே பேசினார். படுதீவிரமான உண்மையினை பதிவு செய்து விட்டதான பதட்டம் அவரிடம் இருக்கவில்லை. வெளிப்பட உண்மையினை நான்கு சுவர்களுக்குள் சொல்ல அச்சப்படாதவர் என்பதை அவரது முகபாவம் வெளிப்படுத்தியது.

மழுத அம்பாரி கழுத்துப் பொத்தானைச் சரிசெய்தவாரே இருக்கையில் இருந்து எழுந்தார். மெல்லிய புன்னகையைக் கனக முகனிடம் தவழ விட்டார். கைகள் இரண்டையும் மேசை மேல் ஊன்றியவாறு பேசத் தொடங்கினார்.

ஆரம்பத்தில் இதே வகையான சந்தேகம் என்னட்டையும் இருந்திச்சு. இந்தக் கொலைகளினர் பின்னணியில் அரசாங்கத்தினர் நிகழ்ச்சி நிரல் எதுவுமே கிடையாதுஎண்டதை தெளிவாகச் சொல்லி விட்டினம். நாங்கள் துணிஞ்சு செயற்பாட்டில் இறங்கலாம். குற்றவாளி அரச தரப்பினைச் சேராதவன் எண்டதை உறுதிப்படுத்தினன்”

“கொடையாளிகளினர் பேர்களைக் கொலையாளி கத்தியால எழுதியிருக்கிறான். இந்த மர்ம முடிச்சையும் அவிழக்க வேணும்”

“இதுவரையில்... எந்தெந்தக் கட்சியனைச் சேர்ந்தவங்கள் கொல்லப்பட்டேல்லை எண்ட விபரத்தை எடுத்திட்டம். அந்தந்தக் கட்சியில் சந்தேகத்துக்கிடமான ஆக்களை விசாரிப்பம். இந்தப் புள்ளியில் இருந்து விசாரணையைத் தொடங்குவம்”

யாழ்ப்பாண நடுவண் காவல் நிலையத்தில் நடைபெற்ற கலந்துரையாடல் நிறைவு பெற்றது. விசாரணைக்கு உட்படுத்த வேண்டியவர்களின் கோப்பு களை எடுத்துக் கொண்டு, காவலர்கள் வாகனத்திலே துரிதமாக ஏறினர். காவலர்களின் வாகனம் மீமாந்தர் நேயக் கட்சி அலுவலகத்தை நோக்கி விரைந்தது.

அந்தக் கட்சிக்கு முன்னர் “மீமக்கள் அன்புக் கட்சி” என்று தான் பெயர் வைத்திருந்தனர். அப்போது அன்புச் செழியன் அடிமட்ட உறுப்பினராகவே இருந்தான். அன்புச் செழியனின் செல்வாக்கு உயர்ந்து

பிரதேச சபைத் தேர்தலில் வென்றபோது கூடக் கட்சியின் தலைவரான பரமநாதன் நேய மாறனுக்கு எது விதமான உறுத்தலும் இருக்கவில்லை. ஆனால் மாற்றுக் கட்சியினர், பிரசார மேடைகளில் “அன்புக்கட்சி”, “அன்புக்கட்சி” என்று சுருக்கிக் குறிப்பிட்ட போது தான் “சுருக்” என்று ஏதோ தைத்தது. திடீரென்று பொதுக் குழுவைக் கூட்டி “மீமாந்தர் நேயக் கட்சி” எனப் பெயரை மாற்றி விட்டார். தனது மகனை வழி நடத்தும் பொறுப்பினை அன்புச் செழியனிடம் ஒப்படைத்தார். வாரிசு அரசியலை ஒப்படைத்ததன் மூலம் ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்களைக் குறி வைத்தார். கடுகதியில் பயணித்த அவரின் அரசியற் கனவுகளுக்கு தொடர் கொலையாளி வேகத்தடையாக அமைந்துவிட்டதை பரமநாதன் நேயமாறன் உணர்ந்து கொண்டார்.

கட்சி அலுவலகத்திலிருந்த பின்னல் கதிரைகளில் மூட்டைப்பூச்சிகள் ஜீவிதம் நிகழ்த்தின. முதிய தொண்டர்கள் இருவர் ஈர்க்குக் குச்சிகளால் பின்னல் துவாரங்களில் தேடுதல் நடத்தினர். துவாரங்களில் பதுங்கியிருந்த மூட்டைப் பூச்சிகள் நிலத்தில் வீழ்ந்தன. சிரட்டையில் தணல் பூத்த நெருப்பு நிறைந்திருந்தது. நிலத்தில் வீழ்ந்த மூட்டைப் பூச்சிகளை நெருப்பிலே எடுத்துப் போட்டனர். சிற்றுயிரிகள் “பட்” “பட்” என்று வெடித்து உயிரை விட்டன.

காவல்துறையினரின் வாகனம் கட்சி அலுவலகத்திற்கு முன்னால் பிரசன்னமானது. மூட்டைப்பூச்சி தேடுநர் இருவரும் கதிரைகளை ஓரமாக வைத்துவிட்டு பின்பறம் சென்றனர். கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினர்கள் அதிதிகளோடு காவலர்களை எதிர்கொண்டு, அலுவலகத்தின் உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர்.

“எங்கட கட்சியில் மட்டுமில்ல. வேறு சில கட்சியள்ளயும் ஆரும் கொல்லப்பட்டேல்லை. அவலங்கள விட்டிட்டு எங்கள மட்டும் விசாரிக்கிறது ஞாயமில்லை”

“எல்லாக் கட்சியளயும் விசாரிக்கப் போறம். உங்கட கட்சி முக்கியமான கட்சி எண்டதால உங்களிட்ட இருந்து தொடங்கிறம்”

“தாரளமாக விசாரியுங்கோ... பூரண ஒத்துழைப்புத்தாறம்”

முக்கியமான கட்சி என்று உதவிக் காவலர் கூறியதைக் கேட்டதும் பரமநாதன் நேயமாறனின் உள்ளங்குளிர்ந்தது. மக்களும் இவ்விதம் நம்பவேண்டுமென இறைவனை மனதிற்குள்ளே வேண்டினார். பரமநாதன் நேய மாறனின் கைபேசி கிணுகிணுத்தது. மன்னிப்புக் கோருகின்ற தோரணையோடு காவலர்களைப் பார்த்தவாரே... கைபேசியைக் காதருகில் வைத்தார். முகபாவம் மாற்றமடைந்தது. சற்றே இருள் கவிந்தது.

“ஐயோ... எப்ப நடந்தது?”

.....

“ஓக்கே! ஓக்கே! நாங்கள் உடன வாரம்”

பதற்றத்தோடு கைபேசியை சட்டைப் பையிலே வைத்தபடி, முகத்திலிருந்த வியர்வைத்துளிகளை இரு கைகளால் துடைத்தார்.

“எங்கட கட்சியினர் வேட்பாளர்

வித்தியானந்தன் மேழிகளையும் அந்தக்

கொலைகாரன் கொன்று விட்டானாம்”

“கையிலே ஏதாவது பேர் வெட்டியிருந்ததா?”

உதவிக்காவலர் குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்.

“கர்ணன்”

காலத்தை வென்ற இசைக் குரலோன்
பொப் மார்லி!
நிறுவெறியை எதிர்த்து போராடிய
கரீபிய கலைஞன்!
மனித நேயத்திற்காக குரல் கொடுத்த
ஐமேக்கா பாடகன்!

■ ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா

சுருள் சுருளாக இருக்கும் நீண்ட தலைமுடி, வாயில் சப்பிய புகையிலை, மென்மையான இளஞ்சிரிப்பு என இருக்கும் ஐமேக்காவைச் சேர்ந்த அந்த இசைக் கலைஞனின் முகம் சம்பந்தமே இல்லாத பலருக்கும் நெருங்கிய உணர்வை இசையாய் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தும்.

காலத்தை வென்ற இசைக் குரலோன் பொப் மார்லி, மக்களுக்கான விடுதலையை, மானுட அன்பை இசையின் வழியாக பாடிய அந்த இசைக்கலைஞனின் பிறந்த தினம் பெப்ரவரி 6.

மனித நேயத்திற்காக குரல் கொடுத்த ஐமேக்கா பாடகனை, உலகம் முழுவதும் உள்ள இசைப் பிரியர்களுக்கு, குறிப்பாக இன்றைய இளைஞர்களுக்கும் பொப் மார்லியைப் (Bob Marley) பற்றிய அறிமுகம் அதிகம் தேவையில்லை.

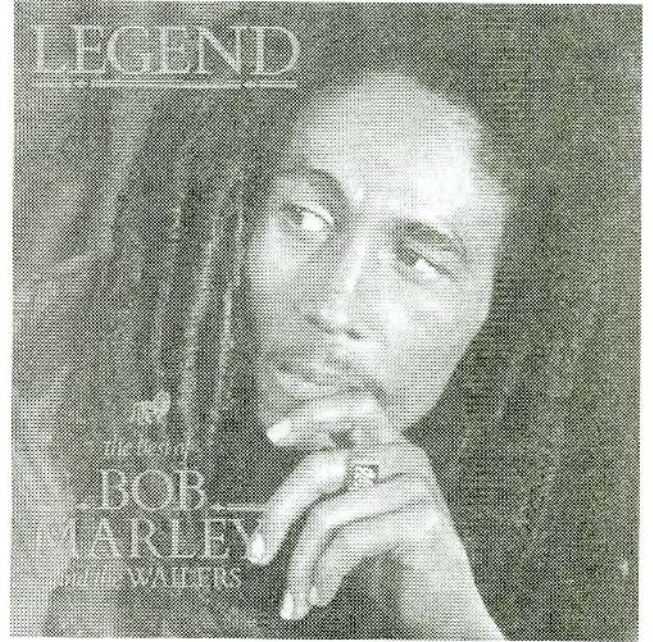
வெவ்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மகனாகப் பிறந்த நெஸ்டா ராபர்ட் மார்லி என்ற இயற் பெயருடைய பொப் மார்லி இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த நார்வல் சிங்ளேர் மார்லி என்பவருக்கும் ஆப்பிரிக்காவைச் சேர்ந்த செடெல்லா என்பவருக்கும் பிறந்தவர்.

கலப்பு இனத்தில் பிறந்ததால் பொப் மார்லி ஹவொயிட் பாய்; என்று கேலியாக அழைக்கப்பட்டார். இப்படி அழைக்கப்பட்டது பின்னாளில் தனக்கென ஒரு தத்துவத்தை வளர்த்துக்கொள்ள உதவியது என மார்லி தெரிவித்துள்ளார். நான் வெள்ளையின மக்களின் பக்கமோ அல்லது கறுப்பின மக்களின் பக்கமோ இல்லை. நான் கடவுளின் பக்கம் நிற்கிறேன் என்பது தான் அந்த தத்துவம்.

யார் இந்த பொப் மார்லி

ஏன் பொப் மார்லியை உலகம் இந்தளவிற்கு கொண்டாடுகிறது? சேசுவராவுக்கு அடுத்தபடியாக அதிகமான இளைஞர்களின் உடைகளில், நெஞ்சினில் பச்சை குத்தி இடம்பெறும் அளவுக்கு இளைய தலைமுறையை என்றும் கவர்ந்துள்ளார் எனலாம்.

பொப் மார்லியின் பாடல்களில் புதைத்திருக்கும் அரசியல் உணர்வு, விடுதலை வேட்கையே அதற்கான

காரணங்களாகும். கரீபியன் தீவுகளின் சமூக மற்றும் அரசியல் நிலவரம் தொடர்பான அவரது வெளிப்பாடு சாதாரண தொழிலாளர் வர்க்கத்திலிருந்து பணக் காரர்கள் வரை ரசிகர்களை அதிகம் தேடித்தந்திருந்தது.

ஏன், தற்போதைய காலத்துக்கும் அவரது பாடல் வரிகள் பொருத்திப் போகின்றன. மார்லியின் பாடல்களில் பிரதிபலிக்கும் விடயங்கள் அனைத்தும் அவர் சிறுவயதில் கண்ணுற்ற சாட்சியங்களாகும்.

சுருப்பு - வெள்ளை தம்பதியினருக்கு 1945ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 6ஆம் திகதி ஐமேக்காவின் செயின்ட் ஏன் பாரிஸ், நைன் மைல் எனும் இடத்தில் பிறந்த பொப் மார்லி, பின்னாளில் உலகின் தலைசிறந்த பாடகனாக சரித்திரத்தில் இடம்பிடிப்பான் என கனவிலும் அவனது பெற்றோர்கள் நினைக்கவில்லை.

காதலும் கஞ்சாவும் :

1966ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 10இல் பாடகியான ரீட்டா எண்டர்சனை மார்லி திருமணம் செய்து கொண்டார். ரீட்டா மூலம் ரஸ்தபாரி எனும் மதம் மார்லிக்கு அறிமுகமானது.

ஐமேக்காவில் அதிகமாக கஞ்சா விளையும். அது ரஸ்தபாரி மதத்தில் புனிதப் பொருளாக பார்க்கப்பட்டது. மேலும் மூலிகையாகவும், தியான நிலைக்கு உகந்ததாகவும் கருதப்பட்டது. மார்லி மாமிசம் உண்பதை தவிர்த்து சைவ உணவுகளை உண்ணத் தொடங்கினார். 1966இல் ஐமேக்கா திரும்பிய மார்லி மீண்டும் லிவிங்ஸ்டன், டொஸ் ஆகியோருடன் இணைந்து கொண்டு மீண்டும் தனது இசை பயணத்தை ஆரம்பித்தார்.

“ஐலண்ட்ஸ் ரெக்கோர்ட்ஸ்” அனுசரணையுடன் முதல் தடவையாக முழு ஆல்பமொன்றை வெய்லர்ஸ் உருவாக்கினார். தீயைப் பிடி (Catch a Fire) என்ற பெயரிலேயே அந்த ஆல்பம் வெளிவந்தது. பிரித்தானியா, அமெரிக்கா சென்று இசை நிகழ்ச்சி நடாத்த இந்த ஆல்பம் உதவியது.

பின்னர் அதேயாண்டு பர்மின் (Bumim) என்ற ஆல்பமும் வெளியிடப்பட்டது. இந்த ஆல்பத்தில் வரும் 'I shot the Sheriff', 'Get Up Stand Up; ஆகிய பாடல்கள் மிகவும்

பிரபலமாகின. இந்தப் பாடல்கள் மூலம் சர்வதேச அங்கீகாரத்தை மா்லி பெற்றுக்கொண்டார். இவரது பாடல்களை இன வேறுபாடின்றி கேட்கத் தொடங்கினர்.

'Get Up Stand UP' பாடலில் தங்களது உரிமைகளுக்காக எழுந்து போராடுங்கள் என கருப்பின மக்களைப்பார்த்து அரைகுவல் விடுக்கிறார்.

உரிமைகளுக்காக எழுந்த பாடல்கள்:

எழுந்து நில்லுங்கள்

உங்களது உரிமைகளுக்காக...

வானத்திலிருந்து கடவுள் வந்து

அனைத்து துக்கங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சந்தோஷத்தை வழங்குவாரென்று நீங்கள் அனைவரும் நினைப்பீர்கள்...

ஆனால்,

வாழ்க்கையின் பெறுமதியை புரிந்து கொண்டீர்களானால்

உங்களது வாழ்க்கையை இந்த பூமியில்தான் தேடுவீர்கள்...

அப் போது நீங்கள் வெளிச்சத்தைக் காண்பீர்கள்...

அதனால் எழுந்து நில்லுங்கள்... எனத் தொடரும் அப்பாடல் மூலம் நினைத்து பார்க்க முடியாத அளவுக்கு உலகம் பூராகவும் உள்ள ரசிகர்களை அவர்களது உரிமைகளுக்காக எழுந்து நிற்கவைக்க மா்லியால் முடிந்தது.

1975இல் பொப் மா்லியும் வெய்லர்ஸும் (Bob Marly & the Wailers) என குழுவின் பெயர் மாற்றப்பட்டது. இந்தக் குழு ரெகே இசையை உலகம் பூராகவும் கொண்டுவரக்க கடுமையாக முயற்சி செய்தது. இதன் பலனாக 'No Woman No Cry' என்ற பாடல் வெளியாகி மிகவும் பிரபலமானது.

உலகம் முழுவதும் கண்ணீர் சிந்தும் கோடிக்கணக்கான பெண்களுக்காக அவர் இந்த பாடலை இயற்றி பாடினார்.

தான் ஒரு கலப்பினத்தைச் சேர்ந்தவன் என தெரிந்திருந்தும் மா்லி தன்னை ஆபிரிக்க வம்சா வழியைச் சேர்ந்த கருப்பினத்தவன் என்று அறிமுகம் செய்து அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினார்.

வெள்ளையர்களால் அடிமைத்தனமாக கருப்பினத்தவர்கள் அடிமைப்படுத்தப்படுகின்றமையைக் கண்டதனாலேயே மா்லி இந்த முடிவுக்கு வந்தார். கருப்பு, வெள்ளை, என்ற அனைத்து இன மக்களும் மனிதன் என்ற அடிப்படையில் ஒன்று சேர்வதே மா்லியின் கனவாகும்.

நிறவெறிக்கு எதிராக மா்லி:

ஐமேக்காவில் நிறவெறிக்கு எதிராக போராடிய மார்க்ஸ் கிரேவின் அரசியல் செயற்பாடுகளுக்கு மா்லி உதவினார்.

ஆபிரிக்காவில் மட்டுமன்றி உலகம் பூராகவும் வாழும் நீக்ரோ மக்களின் வளர்ச்சி குறித்து மட்டுமன்றி ஆபிரிக்கா நீக்ரோ மக்களின் சுதந்திர பூமியாக விளங்க வேண்டும் என்ற இலக்குடன் பொப் மா்லி செயற்படத் தொடங்கினார்.

உலக நாடுகளில் இன்னல்களை அனுபவித்து

வரும் நீக்ரோ மக்களின் விடிவிற்காக பாடல் ஒன்றையும் பொப் மா்லி பாடியுள்ளார். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கொண்ட வரலாற்றை அவ்வளவு சீக்கிரம் அழித்துவிட முடியாது... இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கொண்ட கருப்பின மக்களின் வரலாற்றை அவ்வளவு சீக்கிரம் அழித்துவிட முடியாது...

"Zion Train" என்ற பாடலில் கருப்பின மக்களில் வரலாறு தொடர்பாக பாடியுள்ளார்.

அதமட்டுமல்லாமல் "Black Survivor", "Bady Lon System" ஆகிய பாடல்கள் மூலம் வெள்ளையர்கள் கருப்பின மக்களின் உழைப்பையும் உரிமைகளையும் சுரண்டுகின்றனர் என்றும், அதற்கு எதிராக எழவேண்டும் என்றும் பொப் மா்லி மக்களிடம் விண்ணப்பித்துள்ளார்.

மரணப் படுக்கையில் பொப் மா்லி:

புற்றுநோயால் இறந்த பொப் மா்லி தன்னுடைய மரணக் கட்டிலில் இருந்தபோது மகனிடம், "பணத்தால் வாழ்க்கையை வாங்க முடியாது" என்றும் "On your way up, take me up. On your way down, don't let me down." என்றும் தெரிவித்தார். 1981ஆம் ஆண்டு மேமாதம்

11ஆம் திகதி பொப் மா்லி தனது 36ஆவது வயதில் அமெரிக்காவின் மியாமி நகரிலுள்ள வைத்தியசாலை யொன்றில் மரணமடைந்தார்.

ஐமேக்கா மக்கள் பொப் மா்லியை ஒரு விடுதலைப் போராடியாகவே என்றும் கருதினர். 1981ஆம் ஆண்டு மேமாதம் 21ஆம் திகதி இறுதிக் கிரியை அரச மரியாதையுடன் நடத்தப்பட்டு மா்லியின் பிறந்த இடமான நைன் மைல் பகுதியில் உடல் புதைக்கப்பட்டது. அத்தோடு, அவரது பிறந்த தினமான பெப்ரவரி 6ஆம் திகதி ஐமேக்காவில் தேசிய விடுமுறை தினமாக அரசால் 1990ஆம் ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஐமேக்காவின் நைன் மைல் பகுதியில் பொப் மா்லி வாழ்ந்தவந்த வீடு பின்னர் மா்லியின் அருங்காட்சியக மாக மாற்றப்பட்டது.

2018-ம் ஆண்டு ஃபோர்ப்ஸ் (Forbes) இதழ் வெளியிட்ட தகவலின்படி, அதிக வருமானம் ஈட்டும் இறந்த பிரபலங்களின் பட்டியலில் பொப் மா்லி ஐந்தாவது இடத்தில் இருப்பதாக அறிவித்துள்ளது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் மட்டும் பொப் மா்லியின் ஆல்பங்கள் 75 மில்லியனுக்கும் அதிகமாக விற்பனை பெறியுள்ளமை பொப் மா்லியின் இசைத்திறமைக்கு வரலாற்றுச் சாட்சியாகும்.

